

СЕЯТЕЛЯТ

УТРИННИ СЛОВА

ГОДИНА II. (1932 — 33)

ТОМ II.

СОФИЯ
1950

Сеятелят

Размишление.

„В същия ден излезе Исус из къщата и седеше край морето.“ (1 ст.). Какво знание може да се придобие от излизането на човека от къщи? Кой от вас не е излизал от къщи? „И седеше край морето.“ — Кой от вас не е седял край морето?

„И събраха се до него народ много.“ (2 ст.). — Че и около вас се събира много народ. Това са все загадки. Къщата представя физическия свят, от който трябва да излезеш, т. е. да се освободиш от неговите влияния и ограничения. После отиваш при морето, друг един свят — на желанията. Там започваш да пресяваш желанията си.

„И събраха се до Него народ много.“ Народът представя твоите мисли и желания, които се събират около тебе. Това е тълкуване. Когато човек попадне в тълкуване на истината, тя всякога хвърля светлина. Значи, това, което хвърля известна светлина в живота, е истина. Това, което не хвърля светлина, не е истина. Ето защо, когато човек се намира в тъмнина, трябва

*) Матей 13:1.

да носи светлина със себе си. Когато дойде Божествената светлина, въпросът е уреден.

„Така щото, влезе, та седна в ладията, а всичкият народ стоеше на брега. И говори им много с притчи.“ (2, 3 ст.). И досега още вие не сте разгадали притчите на вашия живот. „И седеше край морето.“ Всеки ден и вие минавате и заминавате край морето. Всеки ден имате едно добро, приятно разположение на духа си, което после изгубвате. Защо става това, не знаете. Всеки ден забогатявате и осиромашавате и не знаете, защо забогатявате и защо осиромашавате. Всеки ден светлината иде при вас и ви напуща. Защо става така, не знаете. Това са все загадки.

Казвам: Има нещо, което вие не съзнавате. — Кое е то? — Че някога сами загасвате свещта си и оставате на тъмно. Вечер, когато си свършите работата, вие сами си загасвате свещта. Това е в реда на нещата. После ви дойде на ума да запалите свещта и я запалвате. После пак я загасвате. Някога ви дойде мисълта, да гори свещта, и тя гори. Във ваш интерес е тогава да гори. По навик вие завъртвате ключа на светлината, а после търсите човек отвън, да дойде и да отвори ключа. Като ви говоря днес, ако съм евангелист, ще кажа: Вие трябва да се молите, да се обърнете към Бога, това да направите, онова да направите. Обаче, хората, които слушат тази проповед, ще се обидят. Ще си кажат: Ние знаем, какво да правим, няма защо да ни се говори това. — Защо проповед-

никът казва на слушателите си, че трябва да се молят, да се обърнат към Бога?

Представете си, че вие сте длъжници на този, който ви казва, че трябва да платите дълговете си. Като плащате дълговете си, той забогатява. Като ви казва да се молите, проповедникът има пред вид да платите дълговете си. В случая, който има да взима, е по-богат от онзи, който има да дава. И в обикновения живот, майката е длъжницата, а детето — кредиторът. Детето казва: Плащай тук! И майката плаща. По три-четири пъти през нощта тя става, плаща полиците си. Вие се чудите, защо става това. — Така е, майката трябва да се събужда по няколко пъти през нощта да изплаща полиците си. Като ги изплати, тя е вече свободна от детето си. — Ами като изплатим полиците си, какво ще правим? — Ще почи- вате. Тогава никой няма да ви безпокои, ще бъдете свободни от всякакви задължения. Ще кажете, че когато хората изплатят дълговете си и не знаят, какво да правят, ще задлъжнеят наново, да има какво да плащат. В това отношение, вие приличате на онази домакиня, която, като изчистила къщата, не знаела, какво да прави. Всеки ден отивала да пръска с вода тук-там и си отваряла работа. Па и всеки човек, като стане праведен, казва: Какво ще правя сега? Трябва да направя малко грехове, за да има, какво да изправам. Едва си станал праведен, дойде някой, кажеш една горчива дума и след това отново трябва да се чистиш. Както

си вървиш, влезе в ума ти една мисъл, че имаш да взимаш пари от някого. Среџнеш го и му кажеш една обидна дума. Тя разваля цялата ти работа. Това са общи положения, от които човек трябва да научи, какво може да прави, като очисти къщата си. Питам: Какво ще правите, след като изтъчете платното си? Все трябва да направите нещо от това платно. След като разкопаете лозето си, какво трябва да направите?

Мнозина казват: Ние вече сме остарели, няма какво да правим. Какво е старостта? — У вас стои мисълта, че стар човек е този, на когото краката не държат вече — има ревматизъм, ишиас, главоболие или коремоболие. Погледнеш го: устните му посинели, кръвообръщението му не е правилно, цял трепери. Той се нуждае от услугите на други — да му палят печката, да му чистят стаята, да му оправят леглото и др. Днес му услужват, утре му услужват, докато един ден замине за онзи свят, там да разреши въпросите си. Един ден, като се върне от другия свят, ще каже: Както отидох, така се връщам. Връща се той, но като малко детенце, което също се нуждае от чужда помощ. И като си отиде беше слаб и хилав, и сега се връща пак безпомощен. Ще кажете, че нищо не знаете. Аз наричам вашето знание гайдарско. Гайдарджията носи своята гайда в джоба си. Като я надуе, тя се разширява и започва да свири — вдига шум надалеч. Той свири с нея, но заслугата не е на гайдата, а на

гайдарджията. Той вкарва въздух в нея, надува я и свири; после я натиска, въздухът излиза, и гайдата млъква. След това той я свива, туря я в джоба си. Значи, гайдата свири, когато гайдарджията иска. Какво ви ползува знанието на гайдарджията?

Сега ще засегна един въпрос, върху който вие най-малко се спирате. Казвам: Човек кани своето нещастие със сто бъклицы. Например, според хиромантията, на ръката на една мома или на един момък е писано, че не трябва да се женят. В невидимия свят, като разглеждали съдбата на момъка или на момата, определили да прекарат този живот без женитба. Затова, именно, не им е даден никакъв кредит. Обаче, като дойде на земята, този индивид казва: Всички хора се женят, и аз трябва да се ожения. Ако е мома, която не трябва да се жени, природата я създава малко грозничка. Въпреки това, тя започва да се докарва: черни веждите си, маже лицето си, червисва устните си. Тя прави това с цел да се продаде. Сгоди се за един момък, но работата не върви, той я напусне. След един месец се сгоди за друг, но и той я напусне. Така тя се годява за трети, четвърти, и пак се разгодява. Най-после, тръгне по гледачки да пита, защо не може да се ожени. Защо Господ я направил толкова нещастна? Тя иска да се продаде, но не може да намери купувач. Когато един търговец купува наедно добитък, какво ще прави с него? — Ще го продава.

Следователно, когато влезеш в ръцете на касапина, какво ще направи той с тебе? — Ще ти вземе кожата и ще я продаде. Все ще спечели нещо от тебе. Както виждате, чрез своите чрезмерни желания, вие сами си създавате нещастия. Затова трябва да се научите, как да въздържате тези желания. Искате да реализирате много ваши желания. Така вие сами си създавате своето робство. — Значи, ние не трябва да се женим. — Не, трябва да разберете, що е женитбата. Да купуваш и продаваш, това е въпрос на отношения между хората. Тъй както съвременните хора решават въпроса за женитбата, не зная какво понятие имат те за нея. Жената е отворена врата за мъжа, да намери Бога. И мъжът е отворена врата за жената, да намери Бога. Щом влезат през тази врата, те намират Бога. Втора врата, през която мъжът и жената могат да намерят Бога, са децата. Тъй щото, ако мъжът е врата за жената, да намери Бога, а жената — врата за мъжа, да намери Бога, женитбата има смисъл. И ако детето е врата, през която майката трябва да мине, за да намери Бога, женитбата има смисъл. Обаче, ако ти се жениш, за да бъдеш щастлив, знай, че ще намериш нещастieto си. Ако, в този смисъл, женитбата представя едно стабилно положение, така ли излиза всъщност? Мъжът днес е жив, утре ще заmine за другия свят, или ще отиде някъде на работа. Може да го назначат някъде на служба, далеч от жената — или на земята,

или на небето. Така може да бъде назначено на работа и детето. Жената ще остане сама, но един ден и нея ще назначат на служба.

Питам: Като ви назначават на служба, можете ли да се жените? Така трябва да разбирате женитбата, за да съградите един щастлив дом. Че живеете в една овчарска колиба за една-две години, това не е никакъв дом. Тъй щото, ако хората разбираха женитбата в правия смисъл на думата, тя е степен за разбиране на Бога. Запознаването с един приятел, какъвто и да е той, това е пак стъпка към придобиване смисъла на живота. Вън от това разбиране, както и да гледате на женитбата, все ще има нещо необяснимо; все ще се явят противоречия, които ще останат неразрешени. Ако носите вода в една стомна, то е временно положение, което се отнася само до водата. Ще дойде ден, когато няма да имаш нужда от тази стомна. — Кога? — Когато си здрав и можеш да се движиш бързо. Тогава ще отидеш на Витоша и ще се напиеш с хубава витошка вода. В този случай, имаш ли нужда от стомна? Прескочиш набързо, напиеш се с вода и се върнеш. Следователно, ако имам малка стомна, с която си служа, това показва, че мястото, дето я нося, е близо. Ако стомната е голяма, мястото е далеч. Ако пълниш бъчва с вода, мястото е още по-далеч. — Искам да уредя живота си. — Колкото повече желаш да го уредиш, толкова по-далеч е твоето щастие. Колкото по-богат искаш да станеш, толкова по-далеч е твоето щастие. Нито

сиромашията може да те приближи към щастието. Не е въпрос да бъдеш сиромаш. Когато употребявам думите богатство и сиромашия, аз имам пред вид два метода, които приближават човека към Бога. Ако чрез богатството не можеш да се приближиш към Бога, то не е истинско богатство. И ако чрез сиромашията не можеш да се приближиш към Бога, и тя не е истинска сиромашия. Те не разрешават въпроса. Ако отиваш при Бога с богатството си, ще даваш; ако отиваш със сиромашията си, ще взимаш. Като богат, ти ще минаваш край болни и ще им даваш здраве, а те ще ти благодарят. Като сиромаш, ти ще бъдеш болен. Здравите ще минават край тебе. Ти ще взимаш от тяхното здраве, т. е. от тяхното богатство и ще им благодариш. Ако седиш на едно гише, като в банка, и кой как мине край тебе, взима чекове, какво ще бъде твоето положение? Докато чиновникът взима чековете, той е сиромаш, но щом започва да ги изплаща, той е богат. Едно-временно, той изпълнява две служби. Той взима чековете, проверява ги и после ги дава. Ако не е честен, той казва на получателя: Аз ти дадох чека, без да му го е дал. Честният казва: Аз съм чиновник на Бога. Той е човек, който работи правилно — взима и дава.

Казвам: Считайте, че богатият и сиромашът са чиновници на специални гишета, дето трябва да изпълняват честно и точно длъжността си, без да задържат стотинка за себе си. Това значи да си богат и сиромаш. Ако при

сиромашията можеш да задържиш нещо за себе си, ти не си човек. Ако е за кражба, и богатият, и бедният могат да крадат. Казваш: Аз не искам да бъда сиромаш. Че кой иска да те направи сиромаш? — Аз не искам да бъда богат. — Кой от вас не е богат? Всеки от вас има по 50 — 60 клг. материал на гърба си. Тази материя, която имате, е по-ценна даже от радия. Знаете ли, колко струва клг. радий? Само телото ви струва милиарди. След това идете да се оплаквате, че сте сиромаси. В главата си имате мозък, който по стойност, с нищо не може да се сравни. Той е от такова вещество, за изработването на което са нужни три-четири хиляди години и то, ако работят всички фабрики в света. И не знам, дали биха изкарали такова вещество, от което е съставен мозъкът. Може ли да се оплаквате сега, че сте бедни? Вие не можете да ме заблудите. Казваш: Беден човек съм, нямам никого в света; нямам пет пари в джоба си. — Не, ти си богат човек. Извади мисълта за сиромашията от главата си. Заменете тази мисъл с друга — че сте богати. Според мене, който иска да бъде богат, нека мисли, че е богат. Който иска да се освободи от богатството, нека мисли за сиромашията. Следователно, ако искате да се освободите от богатството, нямам нищо против това. Който говори за сиромашията, той е богат. Това е правило. Когато чуя някой да говори, че е сиромаш, аз знам, че той е много богат. Той иска да стане сиромаш, затова говори за сиромашията.

Като наблюдавам хората около мене, виждам, че повечето са богати. Аз желая да видя един сиромаш при себе си. В България още не съм срещал сиромаси. Обаче, всички българи минават все за сиромаси.

Като говоря върху тези работи, ще ви се сторят много чудни. В това отношение, вие приличате на един момък, който обикалял край къщата на своята възлюбена. Като отивал там, той забравял да се срещне. — Защо? — Защото постоянно мислел за нея. Какво лошо има в това, че забравял да се реши? Когато момъкът бил сресан, той не виждал своята възлюбена, а когато не бил сресан, той всякога я виждал. Това е моето тълкуване.

„Ето излезе сеятелят да сее; когато сееше, едно падна край пътя, и дойдоха птиците и го озобаха; друго падна на камъните, дето нямаше много пръст, и наскоро изникна, защото нямаше дълбочина от земя; а като изгря слънцето, припламна и понеже нямаше корени, изсъхна. Друго пък падна в тръните, и пораснаха тръните и заглушиха го. Друго падна на добрата земя и даваше плод: едно сто, друго — шестдесет, и трето — тридесет. (от 3 — 8 ст.). Какво означава това семе, което паднало на пътя? Семето на пътя — това са крайните материалисти, които от сутрин до вечер мислят само за материалното. Семето, паднало на камениста почва, означава идеалистите, които фантазират, които градят въздушни кули. Семето, паднало в тръните, това са моралистите, които

говорят за морал: как трябва да се живее за Бога; как да си уредим живота; как да мебелираме къщите си; как да се обличат хората с хубави дрехи, обувки. Всеки изнася кирливите ризи на другите. Казват: Човек не трябва да изпълнява дълга си само към външните хора, но да живее добре с жена си и децата си.

И пристъпиха учениците Му и рекоха: „Защо им говориш с притчи? (10 ст.).

„А Той отговори и рече им: „Защото вам е дадено да познаете тайните на Царството Небесно, а тям не е дадено“ (11 ст.). Това значи, да се разбере вътрешният смисъл на нещата. Какво разбирам под „вътрешен смисъл“? Ще ви обясня с един пример. Представете си, че една бубулечица е затворена в една малка дупка. Пред тази дупка има още много дупки и все тъй малки. За да излезе навън, бубулечицата трябва да мине през милиони дупки, една от друга по-малки. Всяка дупчица е като тунел. Какво ще постигне булелечицата, като мине през всички дупчици — тунели? С тази форма, която има, тя не може да мине през всички дупчици. Формата ѝ трябва да се видоизмени. На същото основание, казвам: И човек, за да разбере вътрешния смисъл на нещата, трябва постоянно да се видоизменя. Ето, и окултистите, и теософите казват, че човек има седем тела: физическо, етерно, астрално, умствено, причинно, т. е. състояние на Нирвана, и други тела. Много хора, като дойдат до причинното тело, са като пред една дупка, дето по-нататък не мо-

гат да минат. Мнозина се опитвали да опишат света на Нирвана и казват: Който влезе в този свят, забравя себе си. — Това не е верно. В Нирвана, именно, човек намира себе си. А тук, на земята, човек може да се изгуби. Например, като дете, ти имаш една физиономия; като младеж — друга; като възрастен — трета; като стар — четвърта. Кой е истинският ти образ, сам не знаеш. Обаче, като влезеш в Нирвана, там ще намериш себе си; там ще се видиш такъв, какъвто си в действителност. Аз наричам този свят „неизменният свят“, „светът на щастието“. Значи, като заминеш за причинния свят, ще намериш света на щастието. Светът на Нирвана се движи като голямо колело; някога той засяга и физическия свят. Като засегне този свят, човек се чувства щастлив, ако не за много — за две-три минути, за два-три часа. После този свят се вдига нагоре, ти оставаш сам и казваш: Отиде си нещо.

Чухте притчата за сеятеля, която свършва с думите: „Който има уши да слуша, нека слуша.“ Посятото семе на пътя го озобаха птиците. Затова, който сее на пътя, работи цял ден и казва: Дотегна ми вече! Ще отида в кръчмата да изпия една-две чашки. Това, което си придобил е, че кесията ти се изпразни, и главата ти тежи малко. Ако жена ти е малко сприхава, ще ти каже няколко обидни думи; ако е много сприхава, ще ти даде един педагогически урок, от който нищо няма да научиш. Като станеш от сън, ще се оплачеш, че те

болят плешките. Ще кажеш: Някой ме е урочасал. — Никой не те е урочасал.

На какво се дължат болестите в човешкия живот? Аз слушам, какво казват учените, и се усмихвам. Според тях, болестите се дължат на различни утайки в организма, от полуорганически вещества, или от различни киселини в стомаха. Отчасти, тези теории са верни. Казвам: Болестите се дължат на нарушаване на Божествените закони. Който не се ръководи от тези закони, в организма му се събират различни утайки, в стомаха — различни киселини, и той заболява. Всичките противоречия, всичките болести се дължат на нарушаване на Божествените закони. И след това, човек се чуди, защо страда и боледува. Много естествено, кръшнал си някъде. Който живее по Божествените закони, той няма никакви киселини, никакви утайки в организма си. — Ама аз всеки ден се моля на Бога. — Ти можеш да се молиш, това нищо не значи. Детето, което не слуша и пригръща майка си, при нея ли е? Не, то е вън от майка си. Колкото и да го пригръща тя, щом не я слуша, то е далеч от нея. Ако и ти не възприемаш великите мисли, които идат от Бога, при Него ли си? Ако не си готов да изпълниш волята на Бога с всичкото си сърце, къде си тогава? Колкото непослушното дете е при майка си, толкова и ти си при Бога.

Сега да дойдем до обяснението на притчата за сеяча. Посятото семе на пътя, което озобали птиците, показва, че колкото израбо-

тиш, в края на краищата, кръчмарят ще ти вземе парите. Семето, посято на камениста почва, показва, че нямате нужното разбиране и очаквате щастието си оттам, отдето няма да дойде. Вие очаквате да дойде някой отвън да ви обясни тези велики истини. Ето, две хиляди години се изминали, а те и донес още не са обяснени. И още две хиляди години ще минат, и пак ще останат необяснени. Това зависи от човека. Когато той не иска да му обяснят нещата, никой не може да му помогне. Някога съм искал да изтълкувам нещо на някой богат и виждам, докъде е достигнал. Той казва: Как да изпълня Божия закон? Като говоря, той слуша донякъде, но като се вдълбоча повече, казва: Не влизам в дълбока вода. Дойдем до едно място, и аз го бутна. Искам да му кажа, че той трябва да раздаде къщата, богатството си. Той казва: Как мога да остана без къща, без имот, без пари? — и започва да трепери. Мога ли да живея без средства? Кой ще ме гледа? У него се заражда един страх. Той казва: Мъчно е това учение. Христос трябва да дойде втори път на земята, да го обясни. Че как може да живеем без къща, на какво ще приличаме? Как ще си раздадем дрехите, просяци ли да станем? Как ще остана без пари в джоба си? — Прав е човекът, страхува се. И аз спирам дотам, виждам, че той не може да ме разбере. Казвам му: Дръж си тогава богатството. С него ти няма да влезеш в Царството Божие. След това иде при мене един сиромас, да го уча, как да влезе

в Царството Божие със сиромашията си. Слуша той, като говоря, и додето му допада, е съгласен с мене. Но дойдем до едно място, и той вече не е съгласен с мене. Той казва: Може ли сиромаш човек да работи на онзи изедник цял ден и да не му плати нищо? Че аз имам жена, деца. — Прав е човекът. Как ще го убедиш, че трябва да работи от любов? Аз виждам, докъде спира и той, и казвам: Гледай да си вземеш парите от богатия. Сега ще ти дам друг съвет: Като отидеш да работиш на богатия, гледай, предварително да ти плати. Не първо да работиш, а после да ти се плаща. Аз наричам умен слуга онзи, който, като отива да работи, първо иска да му се плати. Той казва: Аз съм от онези работници, които работят, само като им се плати. Едно време работниците цял ден работеха и вечер им се плащаше. В това отношение, растенията работят на господарите си, без да им се плаща. Ябълката, например, казва: Плодовете ми са моята заплата. Всичко, каквото имам, изяжте го, но посявайте семената на моите плодове. — Обаче, вие изяждате плодовете им, без да посаждате семената.

Колцина от вас, като сте изяждали една ябълка, сте посели семената ѝ? Ето защо, господарите на ябълката ви дават под съд. Също така, господарите на сливите, на крушите, на всички плодове, са ви дали под съд, дето не сте сели семената. Аз виждам, че страдате за изядените ябълки, круши, сливи, дини, на които не сте посели семената. Ядеш тиква и хвър-

ляш семената ѝ; ядеш краставица и хвърляш семената ѝ. Като говоря това, аз се смея. Виждам нещо смешно във вас. Казвате: Бива, бива, но толкова будали да бъдем! Най-после, хората пак се изхитрили. Те казват: Как може да посеем семената на краставицата, когато тя е зелена? Това е нова философия. Ще се оправдаваш, че семената не били узрели. С това оправдание българите искат да дойдат до положение, господарите на плодните дървета да не ги дават под съд. Те казват: Как ще сеем семената на незрели краставици? Сега, всички краставици дават българите под съд, дето не са яли зрели краставици. Това е една математическа формула, която трябва да се реши. Всеки математик може да реши тази формула. Минаваш през една зеленчукова и плодна градина и не знаеш, защо краставицата е краставица; защо тиквата е тиква; динята — диня; ябълката — ябълка. Ние знаем причината за това и казваме: Между зеленчуците и плодовете има голяма разлика в семената им, в устройството им, в състава им. Това е цяла загадка.

Казваш: Това е диня. Искаш да кажеш, че динята е просто нещо. Та ние имаме нужда, именно, от тези прости същества. Динята не е тъй проста, както си мислим. Онези същества, които са направили динята, не са прости, както вие си мислите. Тези същества седят по-високо от човека. Когато се говори за Словото, то представя сбор от всички разумни същества, които са завършили своето развитие на земята.

Не забравяйте, че съществата, които са създали плодовите, стоят по-високо от човека. Ето защо, когато ядеш един плод — ябълка, круша или какъв да е друг плод, ще го ядеш навреме, когато е определено. — Буквално ли трябва да се разбира това? — И буквално, и в преносен смисъл. — Това е невъзможно! — От моите заключения вие ще извадите свои, но в края на краищата, ще дойдете до същите заключения. И ще видите, че това, което ви говоря, е възможно. Казваш: Аз съм изял толкова плодове, и ако река да посявам семената им, няма да има място за тях. — Прав си, но от многото ябълки ще посееш семката само на една ябълка. Ще посееш едни семена на физическия свят, други — в сърдечния свят, трети — в умствения свят. Като посееш едно семе в земята, постои една минута над него, помисли нещо за семето и тогава се отдалечи. А вие даже не сте се спирали да помислите: да посее ли една семка, или не. Като вземеш ябълката в ръка и я разрежеш, преброй, да видиш, колко семки има в нея. Вземете, например, дините. В една диня има повече семки, в друга — по-малко. Истински ученият е учен само за това, че той знае и най-дребните работи. Има учени, които знаят велики, големи работи. Има и трета категория учени, които знаят и дребни, и велики работи. Такива учени искат всичко да знаят. Според мене, това не е знание; това е губене на време. Малко да знаеш, но основно, малко да рисуваш, но хубаво; малко да свириш;

но изискано. Днес навсякъде се знае по-малко, отколкото трябва. Като казвам, че с такова знание никъде не се отива, имам пред вид да знаеш по-малко, но добре да го знаеш, отколкото да имаш много знания, но необработени.

Сега у вас ще се яви мисълта: Може ли всички да бъдем художници, писатели, музиканти? Едно се иска от вас: като правите нещо, да съзнавате, че сте скулптори, които работите върху себе си, да извадете своето тело. Преди всичко, всеки трябва да знае, как е построено неговото тело и как трябва по-нататък да работи върху него. Има професори по живопис, които сами си носят боите и палитрата. Те са обикновени професори. Обаче, има необикновени професори, големи майстори. На тях други им носят боите, а те само наблюдават и рисуват. Такъв професор, като постави една линия, повече не повтаря. Обикновеният професор туря една линия, после я повтори, потрети, докато я хареса. После се отегли и отдалеч гледа. Ако не му хареса нещо, пак поправя. Пак се оттегля и наблюдава. Като свърши една работа, оставя я за другия ден, да види, ще намери ли нещо за поправка. Ако няма вдъхновение, той не рисува. Казва: Мъчно се рисува без вдъхновение. Истинският живописец всякога има вдъхновение.

Казвам: Един ден вашата работа ще бъде изложена като картина в другия свят. — Коя е нашата работа? — Това, което сте изработили върху телото си. Сега, като заминавате за дру-

гия свят, вие оставяте телото си на земята. В бъдеще трябва да си изработим такова тело, с което да заминем за другия свят. Там ще го изложим. Туй е скулптура. Всеки човек трябва да бъде скулптор, живописец, а не обикновен рисуващ. Ще ме извините, но някои от вас са обикновени рисуващи. Изкуство се иска от всички. Има майстори, които схващат добре сенките и ги поставят на място. Някой погледне работата си и казва: Това е свършена работа. Казвам: Това е работа на обикновен художник. Аз разглеждам другояче изкуството. То е метод за преминаване от едно състояние в друго. Какъв художник си, ако ти не можеш да рисуваш вътре в себе си? Например, имаш едно мрачно състояние, една мрачна мисъл. Вземи четката и се опитай да измениш образа на това състояние. Ако не можеш да направиш това, никакъв художник не си. Седиш и се оплакваш, че не си разположен. Не, вземи да рисуваш. В този момент ти сам си изложен. Същото трябва да става и в училищата. Кой от вас може да рисува така? — Мъчно е да рисува човек себе си. — Искаш, не искаш — ще рисуваш. Човек трябва да работи във всички области. Ще знаеш, че без рисуване, без художество не може. Всички трябва да бъдете художници. И тогава, като срещнете един художник, ще се отнесете към него с благоговение. Той ще ви учи отвън. Отвътре ще имате един учител, а отвън — друг. Мъчно е да бъдеш отвън учител. Досега аз не съм срещал

нито един художник, който да е дал онази гениална крива линия на благородството или линията на любовта, линията на мъдростта, или линията на истината. Други линии са дадени, но линиите на добродетелите остават за в бъдеще. Тогава те ще се разрешат.

Казвам: Ако се яви художник, който може да постави линиите на добродетелите, неговите картини ще оживеят. Като постави правилно линиите на устата, тази уста ще мръдне, ще започне да говори. Тя ще се отваря и затваря, като устата на жив човек. Това е идеалът на художника. В бъдеще ще се явят такива художници. Те ще учат дълго време и на земята, и на небето, докато се усъвършенствуват. — И на небето ли ще учим? — Там ще учиш десет милиона години, за да научиш линията на доброто. Тогава ще поставят името ти на рисунката и ще пишат: Еди-кой си художник е нарисувал линията на доброто. Като слезеш на земята, всички ще се учат от тебе. Една картина, на която липсва линията на доброто, не е художествена. Щом картината има тази линия, тя минава за съвършена, и художникът става виден. Разправяше един познат. Срещнал той едного, който му отправил особен поглед. Нещо Божествено имало в този поглед. Познатият ми беше толкова възхитен, не знаеше как да опише този поглед. Обаче, той се запечатал в паметта му. — Много очи съм видял, но такива очи — никъде. Не мога да се освободя от техния поглед: живот има в тези очи. Аз

зная, каква мисъл ще се яви в ума ви. Ще кажете, че това е бил любовен поглед. — Не е така, вие разбирате криво. Той видял погледа на възвишената, Божествена красота, която разсейва всички мрачни мисли в човека. Той видял магическата сила на тези очи. Той видял великото, Божественото, тъй наречената мирова душа. Той казваше: Разбрах, че само при тези условия, животът има смисъл. Това означава семето, попаднало на добра почва. Като израсло, то дало: едно — тридесет, друго — шестдесет, трето — сто зърна. Желая ви да посеее добро семе и на вашата нива.

Прочетете следните глави и стихове: Псалом 71:5; Притчи 12:6; Послание към Ефесяните 5:7.

Спазвайте следното правило: Дръжте всякога в мисълта си апетита на здравия човек, а не на болния. Каквото ядене дадете на болния, той все ще намери, че му липсва нещо. Болният казва: Това ядене не е сготвено добре. Здравият всякога е доволен от яденето. Недоволството от яденето е признак на липса на апетит. За да се разбере истината, необходимо е здравословно състояние. Истината е прогресивна, тя се разбира от прогресивни хора. В истината човек всякога възраства и придобива повече светлина. Истината прави човека здрав; тя го обогатява. Човекът на истината никога не остарява. В любовта човек постоянно оживява. Значи, любовта дава живот.

Хората са поставили в контраст физическия и духовния живот. Те казват: На земята човек не може да бъде духовен. Животът трябва да се изяви в своята пълнота. Само тогава ще се разбере връзката между физическия и духовния живот. Няма да се мине много време, и хората ще разберат тази връзка. Физическият живот продължава само до полите на планината — дотам може да дойде колата на човека. Тук той ще разпрегне колата си, защото по-нататък няма път, по който да мине. След това ще се качи на коня си и ще продължи нагоре по планината. Това значи, напускане на физическия живот и минаване в духовния. Най-после ще се открият пътеки, по които и конят не може да върви. Тогава човек слиза от коня и навлиза сам в тесните пътеки — това е Божественият живот. Значи, като слезеш от колата, ти ще намериш коня; после ще слезеш от коня и ще тръгнеш сам. Много пъти ще се возиш на колата си; много пъти ще ездеш коня си и много пъти ще оставаш сам в тесния път, докато намериш Бога. Хиляди пъти ще отивате на планината и ще се връщате. — Докога ще бъде това? — Няма да ви кажа. Хайде, ще ви загатна малко. Това ще бъде, докато се научите на изкуството да не падате. Ще се качвате на колата си и ще слизате, без да падате.

Питам: Има ли смисъл, човек да се отказва от своята кола и от своя кон? Без кола и без кон никъде не можеш да отидеш. Каквото и да правиш, никога не можеш да се освободиш от

тях. Колата представя доброто в света. Конят е умът, а азът — това е човекът, който мисли. Без кон и без кола не може. Те са необходими. Обаче, ще се научиш да впрягаш колата си и да езиши коня си. С тях ще тръгнеш за Божествения свят. Като стигнеш до полите на планината, ще оставиш колата и ще продължиш с коня за духовния свят. Като стигнеш до известно място, ще оставиш коня си и ще поемеш тясната пътека за Божествения свят. На връщане ще си вземеш коня и колата и ще слезеш на физическия свят. Казвате: Кой не знае, какво е кола? — Да, но това е необикновена кола. Който няма такава кола и такъв кон, той е сиромаш. Тази сиромашия е опасна. Като имате кон и кола, всичко ще ви върви. Мнозина продават и колата, и коня си. Не мислете, че като ги продадете, ще си купите по-хубави. Не се увличайте от външния вид на други коли. Че някоя кола била по-украсена, това няма значение. Качеството на колата не е в украшенията. Важно е, тя да бъде здрава. И конят трябва да бъде здрав. Здравият кон никога не се уморява. Благодарете на Господа, че имате хубава кола и здрав кон. Не плачете, когато колата ви оставя при полите на планината, и вие трябва да продължите нататък с коня. Не плачете и когато трябва да оставите коня и да тръгнете пеш. Радвайте се, когато се изкачвате по планината; радвайте се и когато слизате надолу. Бог е навсякъде за онези, които Го разбират. Онези, които не Го разбират, казват: Да се ка-

чим горе, да намерим Господа. Къде ще намерите Господа?

Като говоря, аз виждам, че вие ме разбирате. Някога аз не искам да говоря и си казвам: По-добре да не говоря. Като говоря на хората, някога аз обърквам себе си. Аз зная, къде е причината. Ако не ме разбирате, казвате, че съм объркал работите ви. Това е естествено. Вашият живот е мътна вода. Като туря нещо в нея, тя се разбърква. Ето защо, когато говоря, трябва да си служа с голям филтър, да я пречиствам. Калта, мътилката е отгоре. Като се отдели тя, водата се избистря. Тогава се вижда истинският ви живот. Като чистя вашата вода, след това трябва да чистя и себе си. И вие, като филтрирате хората, непременно ще се окаляте. Бог е филтър за всички хора. След очистването вие трябва да работите. Дойде някой при мене и казва: Аз не искам да проповядвам. — Прав си, има за какво да не искаш. Някои тръгнат като проповедници. Те си мислят, че ще ги обсипят с цветя, с венци като войниците, които отиват на бойното поле. Като се връщат, шинелите им са пробити тук-там. — Какво стана с вас? — Не излезе, както си мислехме. — Така е, сега има специални ризници, че като стрелят, куршумът да не пробива телото. Казвате: Нека отидат сега други да проповядват, ние остаряхме. — Станете търговци, идете да продавате стоката си. Викайте по улиците. — Хайде, круши, ябълки, сливи! Като чуят, хората ще излезат да си купят не-

що. Търговецът трябва да бъде проповедник на идеи. А вие отивате да проповядвате без ябълки, без круши, без сливи и казвате: Имам голямо поръчение от Господа. — Какво е то? — Снощи сънувах, че дядо ти дойде при мене и ми каза да свариш жито за него. Гладен бил. — Защо дядо ми не дойде на мене да каже, а дойде при тебе? — Е, все трябва чрез някого да каже. Ето как бих постъпил аз, ако дядото дойдеше при мене: ще сваря жито, ще ти донеса една чиния от него и ще ти кажа: Дядо ти ми се яви от онзи свят, иска да му сваря жито и да донеса и на тебе. Ти ще се зачудиш, защо дядо ти от онзи свят се загрижил за тебе. Така трябва да се постъпва. А тъй, ще отидеш при някой беден човек, да му кажеш, че дядо му искал жито от него. Той няма пари за хляб, а жито ще вари! Те не варят житото, а карат другите да го варят. Като е казано нещо на вас, вие трябва да го направите. Ако трябва да разбереш нещо, първо ти го разбери, а после другите. Не чакай светът да се оправи, че после и ти да се оправиш. Оправи се първо ти! Това изисква новото учение. Под „ново учение“ разбирам онези условия, които ни обикалят: храната, водата, въздухът и светлината. Всичко, каквото намерите, вземете го първо вие. Аз бих ви препоръчал следното: Ако си търговец, първо ти се облечи с най-новите си дрехи, и тогава иди да продаваш на хората. Ще им кажеш: Вижте моите дрехи. Ти ще напълниш джобовете си с пари

и ще раздаваш. А вие говорите на хората, без да им дадете модел.

Отиваш да проповядваш, но кесията ти е празна. Казваш: Добър е Бог, Той ще даде. Той всичко може да направи. Разправяха ми за един наш брат, отишъл в Америка, искал да проповядва новото учение. Той ми писа: Дето проповядвам, навсякъде казвам, че нашият Учител може да направи всичко. Отговорих му: Ако вашият Учител може да направи всичко, защо, като знаеше, че отиваш в Америка, не ти даде средства, да разполагаш с тях? Не е само да разправяш, че Учителят всичко може да направи. Не е важно, какво може да направи Учителят, но ти трябваше да продаваш стоката си. Ти си отишъл да проповядваш, без да имаш стока. Но ще си научиш урока. Казвам му: Слушай, вземи малко пари и си купи една въдица и я хвърли в една голяма американска река. Оттам ще извадиш един скъпоценен камък. От този момент, твоите работи ще тръгнат напред. Той ме пита: Отде да намеря въдица? В коя река да я хвърля? Ще намеря ли скъпоценния камък? — Хвърли въдицата, ще уловиш един американски сом. В него ще намериш един голям скъпоценен камък, който ще продадеш за един милион долара. След това, пусни сома във водата. Сега и на вас казвам: Купете си една въдица. Хвърлете я в една река и каквато риба хванете, извадете от нея скъпоценния камък. Може ли, при това положение, да бъдете бедни? Продайте скъпоценния камък

и като забогатеете, купете си всичко, от какво-то се нуждаете. Сега виждам около себе си много търговци, които въртят търговия и продават много дребни работи. Помнете: Царството Божие не е в слабостта, но в силата. Като говоря така, аз не искам да стимулирам вашата алчност, но казвам: Праведният не може да бъде беден?

Христос казва: „Син Человечески няма къде глава да подслони.“ В този стих Христос вложил друг смисъл, а не както хората го разбират. Какво е положението на човек, който проповядва Божието Слово, а няма спокойствие — постоянно го подозират? Ако си в най-хубавия хотел и постоянно те безпокоят — мушкат те оттук-оттам, при това положение, можеш ли да лежиш в леглото си? Казвате: Всички трябва да бъдем богати. — Прави сте. Сега трябва да изучавате науката на богатството, а после — науката на сиромашията. Тя е велика наука, не е още за вас. Вие искате да се представите пред мене, че сте големи сиромаси. Голямо нещо искате да бъдете. Колкото сиромаси съм срещал, всички приличат на Сократовия ученик, който искал да се представи пред своя учител за много скромен. Той се явил пред него с най-скъсаните си дрехи. Сократ му казал: Не си толкова скромен, какъвто искаш да се представиш. Носиш скъсани дрехи, и искаш да обърнеш с това вниманието на хората. Ти имаш голямо мнение за себе си. Бих искал да бъдеш облечен с дрехите на сиромашията. — Аз бих желал, някой

от вас да ми държи лекция върху една от великите науки на земята — сиромашията. Няма по-хубава наука от сиромашията. — Когато? — Когато си завършил науката за богатството. Ако не си завършил науката за богатството, няма по-лоша наука от сиромашията. То е все едно, без да си свършил отделенията, да влезеш в университета да изучаваш висша математика. Богатството е наука за отделенията, а сиромашията — наука за университета. Някой яде три пъти на ден, а минава за сиромас.

Сега аз искам да си съставите ясно понятие за сиромашията и богатството. Те крият в себе си велики възможности. Ако роптаете против сиромашията, това е неразбиране. Тогава аз съм съгласен с вас. Желателно е да разбирате и богатството, и сиромашията. За неразбраното богатство и за неразбраната сиромашия аз нямам думата. За тях аз съм готов да слушам лекции от вас. Готов съм да бъда ваш ученик; ще ви слушам с всичкото си смирение. Ще ми бъде драго да слушам от вас тази лекция. Все ще придобия нещо. Ще ме научите, какво е неразбраното богатство и неразбраната сиромашия. Казваш: Само сиромас да не бъда! — Аз никога не съм бил сиромас. Казваш: Богат да бъда! — Аз пък всякога съм бил богат. Ще ви кажа, как разбирате вие сиромашията. Според вас, който няма пари, е сиромас. Според мене, сиромас е онзи, който не разбира нещата. Който ги разбира, той е богат. Казвате: Човек трябва

да бъде богат. Съгласен съм: Човек трябва да разбира нещата, да има знания. Сиромашията е невежество. Следователно, да бъдеш невежа, такава сиромашия не е потребна. Аз не препоръчвам такава сиромашия на хората. От гледище на по-висок свят, сиромах е онзи, който не греши. Богат е онзи, който прави добро. Следователно, сиромашията подразбира чистота. Богатството се изразява в правене на добро. Вашето разбиране за богатството и сиромашията е временна обстановка на нещата. Аз предпочитам да имам знания, да правя добро, отколкото да съм невежа. В известни случаи, предпочитам да не зная някои неща. Например, не желая да зная, защо Бог е създал света така, а не иначе. Аз не искам да зная, каква е била Неговата крайна цел. Защо не искам да зная? — Защото ще се отделя от Бога, а аз не искам това. Тогава, между мене и Бога ще се наруши хармонията. Това е обективната страна на моето желание — да не зная известни неща. Щом помисля, че Бог трябваше да създаде света другояче, аз влизам в противоречие с цялото Битие — с Бога.

Единственото нещо, което сега имате, то е онзи хубав живот, който още не можете да използвате. С тези малки дарби, които имате, още не можете да го разберете, затова сте и недоволни. В бъдеще вие ще придобиете голямо прозрение, чрез което ще разберете всичко. Христос казва: „Всичко, което има Отец ми, е мое, и моето е на Отца.“ Това е най-великото. От

него по-велико няма. Няма по-велик, по-красив и по-възвишен свят от този, който Бог е създал. — Защо и за какво е създал този свят? — Този въпрос ще се разреши сам по себе си. Като живеем хиляди и милиони години, ще се доберем до тази мисъл, която постоянно се разраства и хвърля светлина.

Сега вие искате да знаете, как живеят ангелите. Как си представяте техния живот? — Това не е външен процес. Ангелите са хубаво облечени, но не както модерните дами. Художниците рисуват ангелите, облечени в хубави бели дрехи, препасани с колани. Те не носят шапки, ръкавици. Те са чисти, бели, светящи. Красотата на ангелите не е външна, тя е вътрешна. Като дойдат между хората със своята красота и знание, веднага ще ги познаете. Те не остават в несгодите на живота, както хората. Дето мине ангелът, всичко около него моментално се изменя. Като не разбирате вътрешния живот, вие обръщате повече внимание на външността, на обективната страна на живота. Не обръщате внимание на онзи свят, дето са скрити тайните на живота. Затова, именно, вие вървите от видимото към невидимото. За ангелите е обратно: Те излизат от невидимото и отиват към видимото. Дето се срещат хората и ангелите, там е разбирането.

В бъдеще ние ще служим като предметно учение за ангелите, а техните придобивки — предметно учение за нас. Това са отвлечени въпроси. Какво разбирате под предметно учение? — Да

разбираш едно предметно учение, трябва да му дадеш определено място. Къде е това място? Също трябва да му дадете и определена форма, не такава, каквато можете сега да си представите. Ще кажете, че разбирате тези неща. Разбирате ги, но не можете да ги разрешите. Във вашия ум има образи на един свят, който постоянно се изменя. Аз говоря за света на неизменното, първообразното. Всички светове са образи, сами по себе си, и те трябва да изникнат във вас. Вие трябва да ги видите, иначе, те не могат да се придобият. И като мислите за онзи свят, вие трябва да имате същата идея. Да мислиш за онзи свят е все едно, да мислиш за един свой приятел.

Имаш един приятел, когото обичаш, но и той те обича. Той е силен, мъдър. Достатъчно е да помислиш за него, и вече си убеден, че той е готов да ти послужи. В него ти никога не можеш да се съмняваш. Обичта му към тебе е всякога една и съща, тя не се изменя. Такова нещо представя и Божественият свят, на който ти всякога можеш да разчиташ. Единственото нещастие на хората произтича от факта, че те всякога се колебаят в тази велика реалност. — Ако има друг свят, добре е, но ако няма? Че можем да живеем в бъдеще, добре е това, но ако няма друг живот? — Това съмнение и колебание е причина за големите противоречия в живота. Противоречията във вашия ум се дължат на онези същества, през които вие минавате. Те са разрешили своите въпроси. Та когато вие се

съмнявате, това се дължи на съмнението на тези същества, от които се окуражавате. Следователно, вие още нямате своя мисъл, затова днес мислите едно, а утре друго. Вие още не живеете в реалния свят. Вие сте в света на сенките. Търсите Бога и не можете да Го намерите. Вървите напред — там Го няма. Тръгвате нагоре, не можете да Го намерите. Връщате се. Слизате, качвате се по върховете, докато най-после се обезсърчите и започвате да страдате и да се измъчвате. Най-после, излизате от този свят, влизате в духовния свят, дето се насърчавате. Това е човекът: ту се насърчава, ту се обезсърчава. Пътуваш на физическия свят, умориш се и стигнеш една празна кола. — Къде отиваш? — На онзи свят. Ти се качиш на колата и тръгваш. Щом стигнеш до едно място ще слезеш от колата, защото пътят става тесен. Слизаш от колата и тръгваш сам да вървиш.

Мнозина от вас искат да отидат на онзи свят, като сиромаси. Не зная, дали някъде е писано, че сиромасите ще наследят Царството Божие. — Нали Христос е дошъл за сиромасите, за скърбещите? — Аз искам да зная, колко спестени пари имате във вашите книжки. Ако нищо нямате спестено, вие сте за съжаление. Вие искате да отидете на онзи свят на подаяние, като сиромаси. Ако искате да знаете, в онзи свят не може да влезе нито един просяк. Там ще влезеш като Син Божи, който върши волята на Баща си. Ще бъдеш радост на своя Баща. Ще бъдеш брат, сестра на всички, които

са работили и които са готови да отидат на небето и оттам да се върнат на земята. И тогава няма да се оплакваш, че ти е дотегнало да живееш на земята. Животът на земята ще бъде весел, разбран. Христос пита учениците си: „Разбрахте ли тази притча? Сега и аз ви питам: Разбрахте ли ме? Ако сте ме разбрали, напълнете колите си и продавайте всичко. Тогава никой от вас да не тръгва с празна кола.“

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

13. Утринно Слово от Учителя, държано на 18 декември, 1932 г. София. — Изгрев.

Разбраното добро и неразбраното зло

Размишление.

Прочетете от книгите на Стария Завет следните глави и стихове: Битие 5:5—7 ст.; Изход 9:10; Второзаконие 2:2; Притчи 15:16; Псалом 104:2; Еклисиаст 5:6; Исая 66:3; Данаил 12:5.

Мъчно е човек да ходи прав. — Кога? — Когато е куц. Това се отнася и за младия, и за стария. Както и да говорите на куция, да ходи прав, той все ще накуцва. Каквито правила и да му дадете, той не може да ги изпълни, и навреме не може да стигне.

Гладният човек не може да бъде весел. Каквото и да му се говори, той всякога е сериозен.

Болният всякога почива.

Глупавият всякога се натъква на мъчнотии.

Силният всякога вдига скандали.

Умрелият всякога се примирява.

Единственият човек, който всякога се радва, е новороденият.

Питате: Какво значение имат тези мисли за нас? То е все едно, като ви донеса добре сготвена супа, да ме питате, защо ви е тя. Ка-

къв отговор ще ви дам? Ще ви кажа: Ще ядете супата — нищо повече. Друг е въпросът, ако не искате супа, а искате друго ядене. Тогава имате право да ме питате, защо ви е тази супа. Казвам: Има еднакви правила в живота, които дават различни резултати. И обратно: има различни правила, които дават еднакви резултати. Как ще си обясните това? Ще кажете, че не го разбирате. Тогава аз ще ви кажа следното: когато не разбираш злото, то си отива; когато разбираш доброто, то си остава. Значи, неразбраното зло си отива и казва: Няма да остана при тези невежи и глупави хора. И неразбраното добро си отива. И то казва: Не оставам при хора, които не ме разбират. Обаче, разбраното добро остава при вас. И разбраното зло също остава. Това означава мисълта: Различни неща дават еднакви резултати. Разбраното зло и разбраното добро остават при човека. Неразбраното зло и неразбраното добро го напускат. Ако слушаш злото, то ще остане при тебе, но ще запали къщата ти; ако слушаш доброто, и то ще остане при тебе, но ще съгради къщата ти. Ето как две еднакви неща дават различни резултати. Ти слушаш и доброто, и злото, но резултатите на това слушане са различни.

Какво ще кажете за светията, който се отегчава от живота между хората и отива в гората, дето очаква Бог да го храни? Какъвто светия да е бил, той ще изгуби светийството си. Истинският светия ще остане между хората, да ги учи и да им помага. В гората и плани-

ната; далеч от хората, светия не се става. Който мисли, че само с молитви ще се спаси, той е на крив път. — Молитвата не спасява ли? — Спасява, но трябва да знаеш, що е молитва и как да се молиш. Наблюдавайте, как се развива човек и как се нареждат работите му. От детинство до 33 годишна възраст, човек постепенно се изкачва до зенита на своя живот. До това време, каквото пожелае, става; работите му се нареждат, както той иска. От 33 години нагоре, слънцето на неговия живот постепенно слиза надолу, и работите му вече не стават, както той иска. — Ама хората ме приемат добре. — Това става по тяхно желание, а не по твое. Ако мислиш, че този добър прием е по твое желание, ти се лъжеш. Защо домакинята храни кокошките си по няколко пъти на ден? Мислите ли, че тя прави това от милосърдие, от любов към животните? — Не, тя има свои съображения за това. И, в края на краищата, тя постъпва с кокошките така, както те нито са мислили, нито са желали. Друг е въпросът, ако домакинята храни кокошките си от време на време, колкото да не умрат от глад. Тогава ще стане това, което те искат. Обаче, видите ли, че домакинята ги храни и по три - четири пъти на ден редовно обикаля курниците, ще знаете, че тя е намислила нещо особено, а именно — да опита месцето им. Следователно, ако човек мисли, че като се храни много, ще стане, както той е очаквал, че работите му ще вървят добре, той сам се лъже. Това са относителни

неща, с които човек се самоизлъгва. Като разсъждавате така, ще дойдете до заключението, че и невидимият свят не постъпва, както искат хората. Наистина, невидимият свят не може да угоди на всички хора.

Мнозина се питат, защо хората не се разбират. — Много просто, интересите им се преплитат. Все едно, че едната половина от човештвото е направена от захар или от сол, а другата половина — от устойчиво вещество, което не се подава на влиянието на водата. И тогава, едните ще се молят за дъжд, да се полеят градините и лозята им, а другите ще се чудят, къде да се скрият от дъжда, да не се разтворят в него и да изчезнат. Едните ще се радват, другите ще скърбят. Могат ли тези хора да се разбират?

Ето защо, когато се казва, че едни хора издържат на страдания и мъчности, а други не издържат, дохождаме до заключението, че първите са направени от печена глина, която издържа и на най-силния огън, а другите са направени от захар или от сол и не издържат даже и на водата. Казват за някого: Стопил се горкият човек! — От какво се стопил? — Ако е направен от захар или от сол, ще се стопи и от водата, и от огъня. Ако е направен от глина, от нищо не може да се стопи. — Какво трябва да прави във време на дъжд онзи, който е направен от захар или от сол? — Той трябва да си направи един калъп, в който да се крие. Щом завали дъжд, ще се скрие в калъпа: като

престане дъждът, и слънцето изгрее, той ще излезе от калъпа. Онзи, който е направен от глина, не се нуждае от никакъв калъп. Ако той е принуден да се скрие от дъжда, това ще бъде най-голямото нещастие за него. Тъй щото, по какъвто и да е начин, всеки трябва да разреши задачите за своя живот. Един съзнава, че е млад, друг съзнава, че е стар. Каква полза от това? Не е достатъчно само да съзнаваш, че си млад или стар. Важно е и младият, и старият да решат задачите си правилно. Задачата на младия е да тръгне от полите на планината и да стигне до върха ѝ; задачата на стария е да слезе от върха на планината и да спре в полите ѝ. — Какво са научили двамата? — Младият е научил, какво нещо е върхът на планината, а старият — какво нещо са полите на планината. Значи, старият слиза там, отдето младият започва. Старият мисли, че много знае.

И тъй, в края на живота си, старият знае толкова, колкото младият в началото на своя живот. Младият и старият си приличат; те еднакво разбират живота. От сутрин до вечер старият мисли само за ядене. Като го гледат, колко много яде, всички казват: Нека яде човекът, да се наяде, да не отиде на онзи свят с отворени очи за ядене. Щом стане от сън, старият започва да изрежда, какво му се яде: Той казва: Яде ми се печена гъска или мисирка, солена риба, качамак, полят с прясно масло и отгоре със сирене, или яхния от охлюви. Той знае имената на всички яденета и ги

прехвърля през ума си. И детето, като стария, мисли само за ядене. И то си избира, какво му се яде, и каквото не обича да яде, туря настрана. Щом детето започне да плаче, майката веднага го пита: Какво искаш, мама? — Искам да ям. Тя веднага му донася сготвена чорбичка. Докато е малко, детето се задоволява с кашици и чорбички. Щом порасне, то иска вече друго ядене. Майката се чуди, какво да му сготви, да го задоволи.

И в религиозния живот хората вървят по два определени пътя: по пътя на младия и по пътя на стария. Значи, религиозните хора са и като младите, и като старите — все са деца. Има нещо, което и едните, и другите не знаят. Кажеш им нещо, или им дадеш едно правило. Те го изпълнят, но нито го разбират, нито знаят, дали точно са го изпълнили. Затова често хората питат, как трябва да се молят, накъде да се обръщат във време на молитва. Едни се обръщат на изток, други се обръщат на запад, трети — на север, а четвърти — на юг. Един легне на гърба си, друг — на корема си и така се молят. Всеки мисли, че, по какъвто начин и да се моли, все ще постигне нещо. И досега между християните се води спор, кой е правилният начин за кръстене. Православните се кръстят по един начин, католиците — по друг начин, евангелистите пък не се кръстят. Богословите се мъчат да разрешат този въпрос, но и досега още не са го разрешили. Как се кръсти човек, като се качва на планината? Как

се кръсти, като слиза от планината? В първия случай се кръсти по един начин, във втория случай — по друг начин. Казват: И като се качва на планината, и като слиза, той е сериозен, благочестив. — Какви са линиите на благочестието?

Един ден виждам, една млада сестра върви пред мене, но толкова наведена, като че търси нещо. Всъщност, тя се навела, за да покаже, че нищо не я интересува. Тя мисли, че изглежда благочестива. Обаче, така наведена, тя два вид, че е много натоварена. Линията на телото ѝ съвсем не изразява благочестие. Ако бях художник, от линиите на нейната фигура щях да представя друго нещо, а не това, за което тя се мисли. Тя казва: Аз живея добре, благочестива съм. — Щом мисли така, без да иска, тя се опетнява. Някой туря ръцете си на корема, скръсти ги и мисли, че представя благочестив, смирен човек. Той не знае, какво означава това държане на ръцете. Да туриш ръцете си на корема, това означава, че вярваш само в своето благоутробие. Какво може да се очаква от такъв човек? Ако искаш да познаеш, в какво вярва човек, дръж го няколко дни гладен. Като го нахраниш и ти благодари, той е благороден човек. Ако не ти благодари, не е благороден. Видиш ли, че гладният се настройва против тебе, знай, че и като го нахраниш, няма да ти благодари. Обаче, това са положения, които не разрешават истинските въпроси в живота. Докато живее в

своята личност, човек мъчно може да мисли и решава правилно своите задачи. Тази е причината, дето се натъква на неща, които отвлечат неговото внимание.

Като наблюдавам хората, виждам, колко време губят, когато се готвят за бал, вечеринка, концерт или за седянка, каквито стават по селата. Ще се чеше и разчесва, ако е гражданин. Ще си връзва и развързва пояса, ако е селянин. Ще си връзва кърпата по един или друг начин; ще се облича и съблича, докато най-после се хареса и тогава вече излиза. Някога ще изгуби половин или един час, да се оглежда в огледалото и, като се хареса, ще се усмихне самодоволно и ще тръгне. Не е лошо това, но както човек обръща внимание на външността си, така трябва да обръща внимание и на своята вътрешност, на своето духовно състояние. Какво прави духовният човек? — Преди да е станал духовен, той се оглеждал с часове пред огледалото, докарвал се, щом стане духовен, хвърля огледалото настрана, не иска да знае за външността си. Ако светският човек види на лицето си едно петно, взима мерки да го махне. Духовният, обаче, не иска да знае за това петно. Всъщност, и той трябва да се погрижи да го махне. — Защо? — Това петно не е нищо друго, освен резултат на някаква негова погрешка. Ще намери погрешката си, ще я изправи, а с нея заедно ще махне и петното. Срепаш един религиозен човек, облякъл се в черни дрехи, ако е жена — с черна рокля, с

кърпа на глава, спусната до очите, не можеш да я видиш, тръгнала на черква. — Това не е израз на истински религиозен човек. То е само външен израз, който няма нищо общо с вътрешното състояние. Външно някои хора се освободили от черните си забрадки, но вътрешно още се държат за тях.

Първото нещо, което се изисква от човека, е да има светли мисли и чувства. Ти си неразположен духом — това е една задача; криво ти е — това е една задача; страдаш — това е една задача: тъмно, мрачно ти е — това е една задача. Мъчно ти е нещо, но коя е причината за това, не знаеш. Вчера видях едно малко котенце, изгубено. То беше вързано с червена панделка на врата. Гледам го, добре изхранено. Вижда се, че дето е било, добре са го гледали. Дойде една сестра и посегна да го хване за главата, но то избяга. Казах ѝ: Не го хващай за главата. Ако искаш да се спре пред тебе, прекарай си ръката по гърба му, до опашката. Тя го извика, прекара ръката си по гърба му, и то веднага спря пред нея и започна да се умилква, да мяучи. После се изправи на краката си, като майmunка. Щом го засегна по опашката, то започна да мисли и се спря. Казвам: Не стискайте опашката на животното, но само я погладете. Това му причинява приятност. По същия начин, и в нашия живот трябва да се засегне процесът на мисълта. Процесите на живота трябва да минат през мисълта ни, за да стане и самият живот за нас ясен, разбран.

В нашия живот има много произволни процеси, на които не знаем смисъла. Затова, именно, ние се плашим. Естествено, когато човек се намери в тъмнина, започва да се плаши, като децата. Когато детето остане само в тъмна стая, то мисли, че има нещо страшно и започва да плаче. Щом внесете свещ в стаята, то престава да плаче.

Сега може да ме запитате: Защо светът е създаден така? — Не зная, дали светът е така създаден от Бога, или хората сами го създадоха и не го разбраха. Човешкият живот е създаден от самите хора. Коя е причината, дето снаха и свекърва не могат да живеят заедно? Ще кажете, че има ред причини за това. Обаче, аз зная само една единствена причина, — синът — нищо повече. Значи, има три величини: снахата, свекървата и синът. Приемете тези величини в ума си и намерете мястото на всяка една от тях. Къде седи снахата, къде седи свекървата и къде — синът във вашия ум? Като се каже зет, подразбира се, че той не е в своя дом, но в къщата на тъща си, там е напечен. Щом се каже снаха, подразбира се, че тя е в дома на свекървата, и там е напечена. Казвате: Имаме снаха и зет. Това подразбира две различни понятия и две различни обстановки. Едновременно, човек не може да вземе две положения: ако си снаха, заемаш едно място; ако си зет, заемаш друго място. Като снаха, службата ти е една; като зет службата ти е друга. Ако си свекър или свекърва, положението и служ-

бата ти ще бъдат съвсем други. Свекървата и тъщата не са едно и също нещо.

Като разглеждам тези отношения между хората, вие казвате: Защо се спираме на тези прости работи? Питам: Има ли по-прост процес от яденето? Седнеш да ядеш, започваш да мляскаш, да кривиш устата си. След като си мляскал и дъвкал половин час, усещаш се разположен и започваш да мислиш. След това взимаш перото и започваш да пишеш; после свиряш, играеш. Докато дъвчеш, нищо не можеш да направиш. Не зная, как хората днес дъвчат — правилно, или неправилно. Когато искам да видя, дали някой човек може да ми услужи нещо, влизам в една, втора, трета гостилница и гледам, кой как яде. Като намеря човек, който яде по правилата, които аз познавам, зная, че той е готов да ми услужи. Ще изгубя един час за наблюдение, но поне ще разбера нещо. Моето време никога не отива напразно. Аз няма да ви кажа нещо по науката и правилата при храненето. Вие сами ще си правите наблюдения. Това е една от великите тайни, която не се разкрива. Когато човек яде, той е разположен, погълнат в себе си и лесно можеш да го наблюдаваш. Тогава той прави хубави движения, хубави линии на лицето. Художник си, искаш да нарисуваш един човек, но не можеш. Вземи тогава само един момент от него — когато той яде и ще познаеш, какъв е. Като си криви устата, в него ще видиш всичките положения на животните — от най-страшните до най-безопасните —

тревопасните. Като се нахрани и успокои, на лицето му се отпечатва особена линия, в която ще прочетеш неговото състояние — какви чувства и сили надделяват в него. Това става несъзнателно. Вие не знаете това, и по-добре, че не го знаете. Аз не искам да ви обръщам внимание на тези неща, за да не ви направя нещастни. Те не са за разправяне.

Един ден наблюдавах една млада мома, около 25 — 30 годишна, добре облечена, външно красива, благородна, възпитана. Трябва да е свършила поне един факултет. Обърна ми внимание и я проследих, къде ще влезе. Тя влезе в една колбасница и поиска салам. В това време, очите ѝ се отвориха като на котка, и в един момент лицето ѝ се измени — красотата ѝ изчезна. Тя взе салама, тури го в чантичката си и след малко придоби първото си изражение. Това беше цяла картина. Казвам: Мъчно е човек да се поправи, докато не започне да се наблюдава сам вътрешно. Само така той ще знае, как да регулира енергиите си. Често човек се изпитва по този начин. Някой минава за много добър пред себе си — мисли, че се познава. Един ден дойде неговият приятел да му иска пет хиляди лева на заем, с условие, че след няколко дни ще му ги върне. Той веднага му услужва, но минава седмица, и приятелят не му връща парите. Той започва да се тревожи и казва: Излъга ме този човек! В него става цял преврат. Той почва да гледа приятеля си накриво, не е вече господар на себе си. Ако му разправят

подобен случай, той ще каже: Простете му! Но щом се касае до него, той казва: Тъй ли, цяла година съм работил за тези пари. Други ли трябва да ги изядат?

Когато някой дойде да ми иска пет хиляди лева, аз спазвам следното правило — давам му пет лева, на хилядата по един лев. Колкото пъти съм прилагал това правило, никога не съм се смущавал. Когато не съм спазвал правилото и съм давал пет хиляди лева, всякога съм се смущавал. Като съм правил своите математически изчисления, дошъл съм до следното заключение: когато даваш едно на хиляда, дяволът не те изкушава. Ако пък искам да му дам пет хиляди лева, например, трябва да имам на разположение голяма сума, та като давам по един лев на хилядата, да се съберат пет хиляди лева. Значи, ако имам сто хиляди лева, ще дам сто лева. На един милион мога да дам хиляда лева. Следователно, ако на пет милиона дам пет хиляди лева, те няма да ми се отразят. Ако нямаш такъв запас от пари и дадеш пет хиляди лева на заем, цяла нощ няма да спиш, ще се хвърляш като риба и ще кажеш: Отидоха ми парите! Дадеш ли пет хиляди лева при пет милиона, няма да се смущаваш. Човек трябва да мисли вначалото. Щом дойде при мене един приятел да ми иска пет хиляди лева, ще му предложи да посети хиляда души приятели и от всеки да вземе по пет лева. На този човек казвам: В миналото ти си бил проповедник, не си изпълнявал волята Божия, както

трябва. Сега ще отидеш при хиляда души да им проповядваш. Ще изгубиш цял месец, докато събереш пет хиляди лева. — Човещина ли е това? — Човещина е. Ще посетиш хиляда души, и всеки ще ти даде по пет лева. Иначе, ако дам на този човек пет хиляди лева, без да имам пет милиона лева в себе си, невидимият свят ще каже, че не съм постъпил умно и ще ме държи отговорен. Затова ще му дам само пет лева, ще му напиша препоръчително писмо до свой приятел. Той ще го изпрати до друг някой и така ще обиколи хиляда души, от които ще получи пет хиляди лева. Като посети хилядата души, на всички ще разказва за своите приятели.

И невидимият свят спазва това правило. Някога вие искате едно добро от Господа, но минават години, докато ви го даде. Той ще ви накара да ходите от къща на къща, да хлопате тук-там, докато най-после се реализира това, което искате. В това правило няма изключение. Съществата от невидимия свят не са глупави. Ако им поискаш пет хиляди лева, те ще ти дадат пет лева и ще те накарат да обиколиш хиляда души, докато разбереш, каква е идеята.

Като слушам хората, а също и вас, какво желаете, виждам, че всичко това се дължи на вашето щеславие. Един иска да стане виден лекар, да се прочуе между хората; друг иска да стане голям учен, да познава всички закони, да пророчествува, какво предстои да стане в света. Вие не подозирате, че това голямо зна-

ние носи големи нещастия и неприятности. Един от старите пророци — Иеремия, като знаел всичко, което щяло да стане, пожелал да му се вземе тази дарба. Обаче, щом пожелал това, той се натъкнал на големи противоречия. Не е лесно да виждаш всичко. Даже, и като пророк, ако влезеш между хората и виждаш, какви са те в действителност, и ти ще се уплашиш. Помнете: В живота има една последователност. Затова, не бързайте да получите нещата преждевременно. Вие още не сте извървели този път. Казваш: Толкова години как се моля за нещо и още не съм го получил. — Чакай, има време, докато го получиш. Ти си обиколил само 500 къщи, посетил си 500 души, и си получил 2,500 лв. Има да посещаваш още 500 души, докато събереш 5,000 лв. Аз ви давам този пример, за да ви покажа, че трябва да се дочака времето, определено за известна придобивка. В миналото ти не си учил, както трябва. Ако и сега не учиш, ще знаеш, че нищо няма да ти се даде. Животът показва на човека, какво му липсва. Например, ти си нетърпелив, не можеш да издържаш на изпитания и страдания. Ако можеш да издържиш тежестите върху себе си, както издържат гредите, ти си търпелив човек. Какво правят с гредите, които се чупят и огъват под тежестта? — Изхвърлят ги и ги заместват с нови. Истински търпелив е онзи, който може да издържа и на небето, и на земята. Той се ползува от уважението и почитанието и на невидимите същества, и на хората.

Казваш: Дотегна ми живота на земята, искам да отида на онзи свят. — Това е детинска работа. Ти мислиш, че на онзи свят ще те разхождат по цели дни, ще ти свирят и пеят, без да работиш. Кой как мине край тебе, ще те погали и ще ти се радва. — Отчасти е така. Онзи свят е рай, но за децата, които имат нужда от забавления. Обаче, има един рай за мъдреците, в който ти не си достоен да пристъпиш. И земята е още място на забавления. Когато учените и мъдреците от онзи свят се уморят, те слизат на земята, между хората, да се забавляват и почиват. След това пак се връщат в своя свят. Като видите тези мъдrecи, вие искате от тях, да ви кажат няколко мъдри, хубави думи. Те задоволяват желанието ви, кажат ви няколко хубави думи, да ви зарадват и си заминават. Вие мислите, че като отидете на небето, всичко ще научите. — Не, там ще научите само това, което е трябвало да направите на земята. Ще ви кажат: Това трябваше да направите, онова трябваше да направите. Щом разберете, какво се иска от вас, ще желаете да слезете на земята, да свършите това, което не сте изпълнили. Като слезете на земята, ще знаете вече, какво се иска от вас и ще продължите работата си.

Сега ще ви дам един съвет. Като дойдеш втори път на земята, не заставяй майка си да се събужда по десет пъти през нощта. Като те тури в люлката и дойде веднъж през нощта при тебе, благодари ѝ. Ако дойде два-три пъти

по своя воля, още повече ще ѝ благодариш. Ако изискваш повече от три пъти да дойде при тебе, и светица да е майка ти, отношенията помежду ви ще се развалят. Баща ти ще вземе пръчицата и ще те нашари. Не зная, дали има някой между вас, който да не е бит от майка си и баща си. Аз бих желал да видя поне един, който да не е бит от родителите си. Аз търся такъв човек. Чудо ще бъде, ако срещна човек, който не е бит от майка си и баща си. Който ми покаже такъв човек, ще ми направи голяма услуга. За себе си аз казвам: Не бих искал майка ми да идва повече от три пъти при мене. Сегашните ви страдания се дължат на това, именно, че сте будили майка си и баща си повече от десет пъти през нощта. Затова сега работите ви не вървят добре. Някога майката казва: Какво иска това дете, защо кряска толкова? Да не е болно? Какво иска от мене? Някога майката вдига ръце от такова дете. Когато майките започват да вдигат ръце от своите деца, нека знаят тези деца, че добро не ги очаква в бъдеще. Като забележат поведението му от другия свят, наказват това дете със смъртта на майка му. Щом майката замине за онзи свят, тя започва оттам да прилага правилата върху детето. Тогава идват вече неговите страдания на земята. Другояче казано: Ако искате да бъдете щастливи, не събуждайте майка си повече от три пъти през нощта. Вашата майка, това е вашето висше съзнание, вашата душа. Ако постоянно си играете с нея, вашето висше съ-

знание няма да ви посещава на физическия свят. Дълго време ще плачете и страдате, докато омилостивите майка си да ви посети. Тази майка аз наричам свещената майка, която иска да ни научи, как да живеем в съгласие с Бога.

Днес вие сте нещастни по единствената причина, че живеете, както си искате; мислите, както си искате. — Не, вашето мислене не е право. Вие мислите, че сте прави; а при това страдате. Казвам: Вслушвайте се в гласа на вашето висше съзнание, което ви ръководи. Не искайте това, което не е полезно за вас. — Кое не е полезно за нас? — Онова, което след време ще ви причини страдания, ще внесе тъмнина във вашето съзнание. Ако мислите, че вашият живот е истински, защо сте недоволни тогава? Бог ви е дал толкова блага и пак сте недоволни. Ако невидимият свят ви лишава някога от известни блага и удоволствия, то е по единствената причина, че те не са ви нужни. Искаш да бъдеш богат, да разполагаш с големи средства. — Това не е за тебе. Искаш да бъдеш много учен — и това не е за тебе. В бъдеще можеш да постигнеш това, но засега не ти е нужно. Ако искаш да бъдеш учен, учи; ако искаш да бъдеш богат, работи; ако искаш да бъдеш силен, прави упражнения. Често хората си създават нещастия със силата си. Ако си стар, казваш: От мене нищо не може да стане. Ако си млад и силен, казваш: Аз всичко мога да направя. Казвам: Нито слабият трябва да се обезсърчава, нито силният да се надценява.

Толкова пъти съм ви питал и пак ви питам: Какво сте приложили в живота си? И как ще приложите това, което не знаете? Аз съм ви обяснявал значението на различните линии по лицето, но кой от вас ги е рисувал и изучавал? Вие искате да знаете завършените резултати, но кой от вас е измерил носа си с пергел? По линиите на носа аз познавам, какъв е вашият ум. Всяка линия има известна стойност. От значение е, дали е дълга един два или повече сантиметра. Като погледна човека в устата, виждам възможностите и желанията, които се крият в него. Една уста е разкривена, друга — права, гладка. Това са все възможности, скрити в човека. По широчината на носа, дали е тесен или широк, съдя за чувствата. За ушите пък гледам, дали са кръгли или малко елипсовидни. Гледам, на какво разстояние са поставени очите едно от друго. Важно е, накъде е отправен погледът — нагоре, или надолу; дали е разсеян, или прав, установен. Всички тези неща са строго определени; те имат своето дълбоко, вътрешно значение.

Бог е създал човека по строго определени геометрични мерки и правила. Дълго време Той е правил изчисления и пресмятания, докато най-после създал една разумна форма, отговаряща на геометричните правила. Който си позволи да измени Божиите линии, Божите закони, животът му не може да се развива правилно. Много отворените очи събират много впечатления. Такъв човек не е свободен; той обича разнообразие.

зието, като децата. Ако очите са малки, човек възприема малко впечатления, които оставят дълбоки следи в него. Човек с големи очи е много щеславен; със средно големи очи е суеверен, а с малки очи е хитър и лукав. Между големите и малките очи ще потърсиш средното, което ще те спаси. Иначе, ще се натъкнеш на големи противоречия. Ако искаш да се избавиш от тях, ще образуваш един триъгълник, за да се освободиш от тези линии. Това значи, да намериш онази опорна точка, от която ще започнеш да се изкачваш нагоре. Щом се издигнеш до известна височина, ти ще бъдеш вън от всякаква опасност. Докато страните на твоя триъгълник не станат равни на основата му, ти си на опасен път. Щом станат равни на основата, ти си постигнал известно равновесие и си вън от всякаква опасност. Така ще се движиш по перпендикуляра или височината на триъгълника, че страните му да се развиват правилно. Иначе, ти ще изпаднеш в крайно щеславие, суеверие и хитрост. Щом страните на триъгълника ти са равни, ти си в безопасно положение, ти си господар на себе си. Докато е на земята, човек все ще се натъкне на една лукава мисъл, на едно щеславно чувство, но ще бъде господар и на тях. Ако не се справиш с лукавата мисъл и щеславното чувство, те ще влезат в дома ти, ще ядат и пият, а ти ще плащаш. Ако си силен, ще се качиш на върха, т. е. ще се справиш с тези мисли и чувства и ще бъдеш свободен.

Що е перпендикулярът? — Права линия. — Що е правата линия? — Линия с голямо напрежение от двете страни. Който върви по права линия, изпитва голямо съпротивление от двете си страни, поради което не може да се обърне нито към едната, нито към другата страна. — Коя линия е крива? — Която няма никакво съпротивление от страни. Когато минава през големи мъчности, човек върви по права линия. Щом няма мъчности и препятствия, той върви по крива линия. Това значи, да вървиш по пътя на най-малките съпротивления. Който няма никакви препятствия, той се отклонява ту надясно, ту наляво. Такъв човек не може да стане нито гений, нито светия. Дето са най-големите съпротивления и мъчности, там се раждат геният и светията. По тесния път разбираме пътя на правата линия, дето външните условия са крайно неблагоприятни. При правата линия не можеш да кръшкаш на никъде. Ако намериш кривата линия, тогава е лесно. Обаче, ако си в правата линия, можеш да излезеш навън само по радиуса, за което се изисква и най-късото време.

Сега ще се върна към първата мисъл: за разбраното добро и неразбраното зло. Желая да не разбирате злото, а да разбирате доброто. Добре, че не разбирате. — Кое? — Злото. Ако кажете, че малко сте разбрали, желая да разберете доброто. Като мислиш, че не си разбрал нещо, кажи си: Не разбрах злото. Щом не си разбрал злото, на прав път си. Щом не си раз-

брал доброто, на крив път си. Ако си разбрал нещо, кажи си: Аз разбрах или доброто, или злото. Някой умен не може да разбере нещо и казва: Радвам се, че не разбрах тази работа. — Значи, ти не си разбрал злото. — Разбрах тази работа, затова се радвам. — Значи, ти си разбрал доброто. Ето защо, вие трябва да имате две радости за вашето неразбиране, а една радост за вашето разбиране. Това е практическа философия, която трябва да прилагате всеки ден. Някой може в началото на часа да не разбере нещо, но в края на часа той ще разбере нещо. Следния час се повтаря същото. Този е положителният път. Ако стане обратното: отначало да разбереш, а на края да не разбереш, ти си загазил. Правилно е: в началото да не разбираш, а в края да разбираш. Това е сегашният път. Ако изпаднеш в обратното положение, ти ще се корегираш. — Как? — В началото няма да разбираш, а в края ще разбереш. Без упражнения нищо не се постига. Постоянно ще правим корекция — в един крайно разумен свят и в друг свят, крайно користлюбив.

С други думи казано: Има един свят крайно добър и друг — крайно лош. В единия свят искат да разбират доброто, а да не разбират злото; в другия свят искат да разбират злото, а да не разбират доброто. И ако ти живееш съобразно лошия свят, ще разбираш злото, а няма да разбираш доброто. Ако се водиш по правилата на добрия свят, ще приложиш следното: като ти говорят за злото, няма

да го разбираш; като ти говорят за доброто, ще го разбираш. Казваш: Малко поназърнах, разбрах нещо, но всичко не съм разбрал. — Остави неразбирането в началото, а малкото разбиране — на края.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, вечния Бог на живота.

*

14. Утринно Слово от Учителя, държано на 25 декември, 1932 г. София. — Изгрев.

Топли чувства и светли мисли

Размишление.

Ще прочета 15 гл. от Матей.

Голямо нещастие щеше да бъде за хората, ако всички дишаха чрез една уста. То е все едно, да си представите едно дълго здание, в което живеят хиляди хора, и само през един прозорец влиза въздух. Онези, които са до прозореца, добре ще им бъде. Какво ще бъде положението на онези, които са на задния край? Някога хората живеят в такива стаи, искат да дишат през една уста и да гледат през едни очи. Те искат да имат външно единство, външно благоприличие. Всеки иска да бъде здрав. Може ли, при такъв живот, човек да бъде здрав? Много болни има в света, затова и много умират. Питам: Каква полза от усилията, които правят учените, когато и учените, и простите умират? И учените, и простите страдат. Всички хора, на общо основание, минават през страдания. И праведният, и грешният също страдат. Всъщност, истински праведни няма. Външно, всички хора изглеждат праведни. Затова Давид казва: „В грях ме зачена майка ми.“ Греховете и престъпленията на хората са написани на телото им, т. е. на тяхната дреха. Вие носите

вълнени дрехи, но те са взети от овцете. Те са дрешки на овцете. Хората колят и убиват овцете и после носят дрехи от тях. В това отношение, хората ограбват овцете и се обличат от тях. В края на краищата, всички се оправдават и казват: Господ ни е дал вълната и кожата на овцете и на други животни. Вие носите хубави обувки от кожата на животните и не мислите за ограбването и убийството на тези животни. За оправдание, казвате: Ние сме чада Божии. — Да, чада Божии, които носят кожата на убити и умрели животни. Казвам: Освободете се от кожата на умрелите животни. — Как, голи и боси ли да ходим? — По-добре да си бос, отколкото с обувки от умряло животно. — Как да разберем това? — Както щете разбирате. При живота на сегашните хора, нищо друго не ги очаква, освен страдания и нещастия. Светът е изложен на разрушение. Казано е в Битието: „И разкая се Бог, че е създал човека.“ — Какво ни очаква тогава? — Да разруши Бог света така, както го е създал. Сегашният свят ще бъде разрушен, нищо няма да остане от него. Под тази мисъл разбирам, че няма да остане лош човек на земята. Злото и лошите хора ще изчезнат, няма да остане спомен от тях.

Сега вие искате да ви кажа нещо за новата година. Каква нова година очаквате? Хиляди хора се избиват, хиляди хора умират. И това било нова година! Както виждате, досега годината беше суха. Ще видите, каква ще бъде

новата духовна година. За новата година няма да говоря нищо. Като изгрее слънцето, тогава ще видя, какво ще стане. За новата година вечер не се говори. Трябва да видите, как е облечена тя. Защо хората посрещат новата година вечер, среднощ? По това време идат само разбойници. Какво очаквате от една година, която иде среднощ? Тя иде да подкопава: ще задигне 40 милиона хора, 200 милиона говеда, един милиард овце, два милиона кокошки и нищо няма да донесе. Това е външната, физическата страна.

Казвате: Искаме да чуем нещо утешително. Отговарям: Когато водят 100 души да ги екзекутират, какво утешително мога да ви кажа? В този случай, ще ви кажа да четете Господнята молитва, та като отидат тези хора при Бога, да намерят спокойствие и мир. Смъртта им да бъде по-лека. Какво ще утешаваш един човек, който няма нищо? Какво ще му проповядваш? Ще приличаш на онзи, когото раняват с няколко куршума. Други се бият, а той плаща. Питате: Кармата ли му е такава? — Когато човек се напие, кармата му е да го бие кръчмарят. Ако е на аероплан и не вземе мерки да го спре навреме, ще полети с главата надолу. И това е карма. Дето е неразбирането на Божия закон, там е кармата. Това, което говоря, е принципално. Като не можеш да разрешиш един въпрос, ти се омъчняваш и казваш: Кармата ми е такава. — Не мисли за кармата. Водата никак не мисли. Каквото

и да правиш с нея, тя си тече, не иска да знае. Можеш ли да раниш или оскърбиш водата? И на въздуха нищо не можеш да направиш. Също и на огъня нищо не можеш да направиш. Ако го мушнеш с оръжие, то ще се стопи, а огънят ще си остане в първото положение.

Днес хората си служат с модерни, усъвършенствувани оръжия, но те навсякъде не действуват. Как ще воюваш с топлината, например? Всички, които се опитвали да воюват с нея, се връщали голи и боси. Докато човек не оголее, никога няма да се оправи. Като отиваш на баня, нали се събличаш? Ако не влезеш гол в банята, няма да се окъпеш. Кой влиза в банята с дрехи? Вътре дрехите са непотребни. Там събличаш чуждите дрехи и оставаш със своите, с които си роден. Чуждите дрехи сваляш, за да ги опереш, а своите — ще измиеш и изчистиш. Не само външните дрехи се перат, но и всички заблуждения, традиции и вярвания — те са чужди дрехи. Аз ги наричам дрехи от козина. Едно време хората носеха дрехи от козина, като добър проводник на топлината, а лош проводник на водата и на въздуха. Докато носиш в ума си една мисъл, която нарушава твоето равновесие и те безпокои, какви са твоите дрехи: топли, или студени?

И тъй, всяка неустойчива мисъл и всяко неустойчиво чувство, които безпокоят човека, са скъсани, парцаливи дрехи. Те са чужди и трябва да се съблекат. Човек трябва да се освободи от тях, като от нещо чуждо, макар

и да остане гол. Греховете на човека не са нищо друго, освен чужди дрехи, които той задигнал отнякъде. Право ли е човек да взима чужди неща, т. е. да върши престъпления? Ще вземе пари от чуждата каса и ще ги тури в своята. Престъпление ли е, ако пипнеш или пригърнеш един мъж или една жена? Ако гледаш на жената като на твоя лява ръка, а на мъжа като на дясната ти ръка, няма нищо престъпно в това. Обаче, никой не гледа още на жената или на мъжа като на част от себе си. Изобщо, всяко нещо, което е вън от човека и не му допринася никаква полза, е чуждо. На научен език казано: Има материя в природата, която по никой начин не може да влезе в строеж. Представи си, че си стъпил на едно ниско поле, с десет метра под морското равнище. Ако стоиш известно време там, водата от морето ще те залее. Обаче, ако има висока стена, която пречи на водата да нахълта вътре, ти ще си останеш там и ще бъдеш сух, незасегнат от водата. Какво ще стане, ако хората взимат камъни от тази стена, да си строят къщи? Какъв ще бъде резултатът? — Стената ще изчезне, водата ще залее полето, и всички, които са там, ще понесат последствията на своята неразумност. Ето една безполезна работа.

Следователно, когато действуваме против Божия закон, против разумните природни закони, произвеждаме дисхармония между силите, т. е. материя, която не влиза в новия строеж. На същото основание, има непотребни мисли,

чувства и желания в човека, които не влизат в новия строеж. Например, нямаш слух, не си музикален, а в тебе се яви желание да свириш на пиано или цигулка. Това желание не е на място, не е потребно. Казваш: Обичам Бога. — Защо Го обичаш? Защо се стремиш към Него? — Да вземеш нещо. Така и малкото дете обича майка си, не заради нея, а за млякото ѝ. Детето още няма любов към майка си. Тя има любов към детето си и е готова да се жертвува за него. Затова тя дава млякото си. Първите седем години детето живее и се крепи поради любовта на майката. Ако тя се откаже от него, то ще престане да живее. Майката може да стопи детето си, т. е. да го лиши от живота, когато иска. Това е закон. Последствията на този закон водят към смъртта. — Що е смъртта? Отде произлиза тя? — Не искам да отговарям на този въпрос. Ако го засегна, хората нищо няма да се ползват от него. Напротив, толкова повече ще умират. Има известни идеи, които могат да се изнесат пред света, но има такова, които още не трябва да се изнасят. Такава е, например, идеята за смъртта. Например, въпросът за Исава е един костелив орех за човечеството. За да се разбере, трябва щателно да се анализира, да се направи психологически анализ.

Като се спирам на психологическите анализи, правени върху живота и характера на велики хора, дохождам до заключението, че човек трябва още дълго време да се учи. Лесно е

да кажеш нещо за характера на Толстоя, например, но защо има такъв характер? Лесно е да се каже, че всички хора носят в себе си престъпни идеи, но защо е така? Кой днес не е убил поне една муха? Колко кокошки, агънца са заклани! Колко домове са разплакани! Психоанализата доказва скритата престъпност в човека, но защо е така? — Науката не е казала последната си дума, както и атомът не е последната най-малка частица на материята. Какво се крие в атома, още не се знае. Атомът се разлага на протони и електрони, но дали някога и тези частици ще се разложат, днес не се знае. Ще дойде ден, когато и те ще се разложат. Науката още не е намерила метод за тяхното разлагане. Според мене, протоните и електроните са били разложени преди хиляди години, но истинските учени мълчат по този въпрос. В края на краищата, ще се дойде и до най-малките частички, които по никакъв начин не могат да се разделят на по-малки.

Казвате, че тези неща не са разбрани за вас. — Не само за вас са неразбрани, но и за някои учени. Например, художникът говори за красивото, но какво, всъщност, е красотата? Казваш: Красив е този човек. — Де е неговата красота? Отделете от него красивата линия, да я видят всички. Де е красотата на тази линия? Красивата линия излъчва особена сила, особени лъчи. Красива е чешмата, която дава изобилно вода. Красива ли е пресъхналата чешма? Лице, което не изразява нищо, не е красиво. То е

маска. Казват за някого, че има благородна душа. — Така е, но за някои въпросът за душата е философски. Те и досега се питат, съществува ли душа, или не. Съществуването на душата не е доказано научно, а се казва, че душата била благородна. Вие, които вярвате в съществуването ѝ, как си я представяте? Някои учени казват, че душата била сбор от сили, сбор от преживявания. Питам: Какво представлява това, което анализира душата? Казва се за Толстоя, че като търсел Бога, изпитвал вътрешен страх. — Ами, които не търсят Бога, не изпитват ли страх?

Днес всички хора са страхливи. Те се страхуват главно от закона. Страхът им се проявява по два начина: едни хора се подчиняват строго на закона от страх; други избягват закона пак от страх. Значи, едни му се подчиняват, а други го избягват. Един яде от страх, друг не яде пак от страх. — Виновни ли сме, че имаме страх от закона? — Според мене, само грешният се страхува. — Значи, ние сме грешници. — Можеш ли да се наречеш праведник, ако съдиш брата си за нищо и никакво? Ти се представяш за съдия, а той заема положението на обвиняем. Обвиняваш го, че откраднал нещо — обувки, шапка, дрехи, часовник, или друго нещо. В природата, въпросът за кражбата е поставен другояче, а не както между хората. Ако си позволиш да откраднеш от една градина две-три ябълки, веднага ще те хванат и подведат под отговорност. Обаче,

природата не те държи отговорен за тази кражба. Тя казва: Ако има някой да те съди, това е дървото. Ябълката се е трудила, докато изработи своите плодове. Щом тя не те държи отговорен, природата ни най-малко няма да те съди. Че някой откраднал една ябълка, веднага го глобяват сто лева, затварят го за три седмици в затвор. Питам: Ако едно кило ябълки струва 30 лв., защо го глобяват сто лева? На какъв закон се основава тази глоба? Някой се оплаква, че му откраднали пет златни монети. — Кой може да ги открадне? От гледището на природата, кражба е само онова, което никога и никъде не може да се намери. Има ли нещо, което е вън от земята? Откраднеш злато, например. Това значи, да го вземеш от едно място и да го туриш на друго. В този смисъл, всички хора са крадци. Майсторите, работниците са крадци; те постоянно пренасят материалите от едно място на друго. Не е престъпно, че си взел една ябълка от чуждата градина. Лошото е там, че кражбата води към лъжа.

Питам: Как ще откраднеш нещо, което не се краде? Как ще откраднеш слънцето? Това е невъзможно. Искаш да направиш една пакост на земята и започваш да копаяш дупки. Казваш: Големи пакости направих на земята. — Тези пакости са направени на хората, а не на земята. Ще мине някой пътник и, без да види дупката, ще падне в нея. Колкото е възможно да откраднеш слънцето, толкова е въз-

можно да причиниш пакост на земята. Не се лъжете, никой не може да разполага със слънцето и със земята. — Ама ще копае злато от земята. — Защо ти е това злато? Знаеш ли, че за златото хората се убиват? Тогава, защо ти е такова злато? От памти-века досега, хиляди и милиони хора са станали жертва за една фалшива идея — придобиване на злато. Защо е нужно злато на човека: да се товари ли с него? Ако носиш на гърба си товар от сто килограма злато, непременно ще ти го вземат. Ти казваш: Добре, че свалиха този товар от гърба ми. Иначе, или щяха да ме нападнат разбойници, или щях да се намеря с това злато на дъното на морето. — В такъв случай, казвам: По-добре, че те освободиха от златото.

Двама светии се подвизавали в един манастир. Веднъж, като си правели разходката, единият вървял замислен напред. Изведнъж, той видял нещо на земята, което го накарало да отскочи настрана. Другият, който забелязал това, си казал: Коя е причината, дето другарят ми отскочи уплашено настрана? Като дошъл до мястото, видял едно гърне със злато. — Чудно нещо! Колко е глупав моят събрат. Защо трябва да бяга от златото? Отдава му се възможност да направи толкова много добрини с това богатство. Той решил да вземе златото и да го използва за благотворителни цели: построил болници, училища, църкви. Приютил много бедни, старци, сирачета, създал им добри условия, сносен живот. Като изразходвал всичкото злато, той се

обърнал в молитвата си към Господа с думите: Господи, изпълних твоята воля. Турих парите в работа. Какво мислиш за добрините, които направих със златото? Явил му се един ангел, който му казал: Всички добрини, които направи, не струват толкова, колкото отскачането на твоя брат.

Сега и вие, като отидете при Бога, Той ще ви каже, че и най-великите работи, които сте направили, не струват колкото отскачането на светията. Ако съвременният човек започне да разказва на истинските учени, какво са казали Кант, Декарт, Платон, Сократ, Буда за създаването на света, ще изпадне в положението на детето пред учения, или на светията, който очаквал похвала от Бога за своята благотворителност. Какво знае обикновеният човек за създаването на света пред онези същества, които са участвували в тази епоха? Каквото и да знае, неговото знание е относително. Какво се разбира под думите „всичко в света е относително“? Например, возиш се с кола до брега на морето и спиращ? — Защо? — С колата не можеш да разрешиш всички въпроси. Много естествено, ако искаш да пътуваш по море, ще се качиш на параход. Като стигнеш до едно пристанище, ще слезеш от парахода и ще спреш. Ако искаш да пътуваш в пространството, ще се качиш на крилата на светлината, но и с тях не можеш да пътуваш вечно. Докъде ще отидеш? Може да обиколиш Слънцето, Венера, Юпитер, Меркури, Сатурн. Ще пътуваш хиля-

ди години, но все ще спреш някъде, на една слънчева система. Както виждате, пътуването с кола, параход, със светлината, това са относителности. Все ще пътуваш, но отвреме-навреме ще спиаш. Няма вечно, абсолютно движение.

Кои неща в света са непостижими? — Които осмислят живота. В стремежа към непостижимото, човек изпитва приятност. Щом го постигне, този копнеж към него изчезва. Докато непознаваш още приятеля си, ти го идеализираш, стремиш се към него. Щом го познаеш, обаянието от него изчезва. Той престава вече да бъде твой идеал. Изобщо, постижимите неща носят страдания и смърт. Значи, смъртта е постижима, а безсмъртието — непостижимо. Да греши човек, това е постижимо; да бъдеш праведен, това е непостижимо. Да си глупав, е постижимо; да си мъдър, е непостижимо. Пред простия и глупав човек се открива необятната мъдрост; пред мъдрия се открива глупостта. Това са контрасти, които подлежат на психоанализа. Слушал съм някой виден професор, с големи знания, като говори, изведнъж мисълта му се стегне, прекъсне се и, като не знае, какво да прави, извади очилата си и започва да ги изтрива с кърпичката си. Като му дойде мисълта, пак ги туря на очите си и продължава да говори. Друг някой започне да говори, туря ръцете си в джобовете и бърка в тях, докато му се възстанови мисълта, и пак започва да говори. Много от движенията на човека са неестествени. Те се дължат на факта, че той не

знае, как да започне да говори. Някой държи ръцете си скръстени, друг — свити на юмрук. Това е особена азбука, по която аз тълкувам нещата. Така мога да определя, какви мисли ви занимават. Всяка мисъл, всяко чувство имат определени линии на движения. Всяко действие има своя дълбока причина.

Влизам в една стая, дето седат добре облечени хора. Взимам една стомна с вода и започвам да пръскам. Това действие ще произведе различни резултати: едни от тях ще се обидят, други ще се разгневят, че ги пръскам — новите им дрехи ще се намокрят. Някои ще се освежат: ако са били неразположени, ще се ободрят. Нали сте психоаналитици, вие сами можете да определите, какъв резултат произвежда пръскането с вода. Някой ме гледа, че нося дълга коса и пита: Защо носиш дълга коса? — Питайте жените; те могат да ви отговорят на въпроса. Питайте животните, и те имат дълги косми. Ако питате овцата, защо космите ѝ са дълги, тя ще ви отговори, че това се дължи на неблагоприятните условия, при които е живяла. — Защо космите на вола са къси и тънки? — Тънкият косъм представя аристократизъм. Волът е голям аристократ. — Верно ли е това? — Косъмът му говори. Както виждам, вие сте много лековерни и суеверни. Кой каквото ви каже, вярвате. Преди няколко дни дойдоха при мене две сестри, от напредналите, и ми казват: Вчера ходихме при един голям гадател, да ни каже, какво ни предстои да преживеем. — Ка-

къв беше този гадател? — Той водеше със себе си един медиум, който падаше в транс и говореше. Гадателят тълкуваше думите му. — Какво ви каза? — Нищо особено. Каза ни, че трябва да му дадем 500 лв., да се свърже с Братството. Тогава щял да ни каже много неща. — Дадохте ли му тези пари? — Решихме да си помислим. Казвам: Този гадател е мошеник. Само онзи може да каже истината, който е в състояние да освободи съзнанието си от всички непотребни мисли. Докато съзнанието на човека не е свободно, той не може да възприеме истината. Горко на онзи, който мисли, че трябва да заспи, за да възприеме истината. Когато съзнанието е будно, тогава може да се говори за истината. Докато си на-товарен, ти си далеч от нея.

Какво представя новото учение? То освобождава ума, сърцето и съзнанието на човека от всякакъв товар. Ако си беден, ще свали от гърба ти товара на бедността; ако си гладен, ще те освободи от глада; ако си страховит, ще те освободи от страха; ако си горд, ще те освободи от гордостта; ако си щеславен, — от щеславието; ако си алчен, ще те освободи то алчността. Докато носиш в съзнанието си тези отрицателни състояния, нищо не можеш да направиш. Щеславен си, искаш всички хора да те славят. И това може да стане, но временно. Днес ще те славят, утре ще те развенчаят. — Какво ще остане от нас, като се освободим от всичко това? — Щом се освободите

от отрицателните мисли и чувства, на тяхното място ще турите положителни. Например, ако изгубиш външното богатство, ще започнеш да търсиш вътрешно богатство. Този закон на поляризиране действа в целия живот. Забелязано е, например, че когато един скърби, друг се радва. Защо ще плачеш за изгубеното богатство, което те прави нещастен? В известен случай, богатството е благо, а в друг случай, то е нещастие. В даден случай, красотата е благо, а в друг случай — нещастие. Същото може да се каже и за грозотата. Не всякога грозотата носи нещастие. Някога тя е благо за човека. Всяка тлъста и угоена кокошка е осъдена на смърт по-рано от слабата и мършава кокошка. Като види, че е тлъстичка, господарят ѝ ще се съблазни от нея и ще каже: Ще взема ножа да я заколя. Искам да опитам месцето ѝ. Ако е мършава, той няма да ѝ обърне внимание. Тя има шанс да поживее по-дълго време.

Като ви изучавам, виждам, че много от вас сте недоволни от знанието си, искате да бъдете учени. — Вие сте учени, но в сравнение с учените на миналите времена. По отношение на сегашните учени, вие сте по-долу от тях — още има да учите. Една сестра ми каза: Искам да ми кажеш нещо за Господа. — Защо искаш това? — Обичам Господа, искам да Му служа. След половин час тя среща една сестра и я обижда, казва ѝ горчива обидна дума. Втората сестра, която минава за ясновидка, се оплаква от първата. Казвам ѝ: Нали си ясновидка, пред-

сказваш на хората, а не можа да познаеш, че тази сестра ще те обиди. — Какво е заключението от тези примери? — Аз не правя заключения. — Защо? — Казано е: Нито да заключаваш, нито да отключаваш. Ако заключавам, трябва и да отключвам, а това ще ми отнеме много време. Трябва постоянно да заключавам и да отключвам. Аз съм слуга и, ако постоянно отключвам и заключвам, никога няма да си почина. Ето защо, оставям приятеля си да ме замести, а аз отивам да дишам чист въздух. Той започва да отключва и заключва вратата, докато се умори и напусне тази работа. — Има ли право да напуска работата си? — Има право. — Защо? — Защото тази врата е създадена от хората, а не от природата. Хората живеят в относителната реалност на нещата, а не в абсолютната. В природата не съществува никаква относителност. Щом е така, аз съм свободен, няма да ставам вратар, да отключвам и заключвам вратите.

Като си дошъл на земята, ти живееш в една къща. Под „къща“ разбирам и физическото тело на човека, и къщата за живеене. В тази къща ще живееш временно, а не вечно. Значи, ти си в света на относителната реалност: относително живееш и относително напускаш къщата. Все ще спреш някъде, няма вечно да живееш на едно място. По отношение на абсолютната реалност, влизането и излизането от къщите е подобно на процесите на мисълта. Имаш къща, легнеш да спиш; сутринта станеш,

нямаш къща, тя изчезнала. Къщата ти може да бъде голяма, или малка — това е относително. Обаче, в един момент тя изчезва. — Как става това? — С думи не се обяснява. Всеки може да го опита, да види, как къщата се намалява или увеличава. Аз си обяснявам това с мисълта. Каквото помислиш, става, важно е да имаш знания. Абсолютно реално е само това, което ти знаеш. Това, което знаят другите хора, не е реално за тебе. Реалността не принадлежи на всички. Тя принадлежи само на Един. Реален е само Бог. Има само една реална идея. — Защо? — Защото няма причина, която да я измени. Ние не знаем, какво мисли Бог. Ако можем да мислим като Бога, ще бъдем едно с Него. Тогава не можем да кажем, че има нещо вън от Бога. Между Бога и човека може да се яви състезание. Щом се яви мисълта, кой е създал Господа, тогава човек няма понятие от реалността. Тя не се създава. Под „създаване“ на нещо, разбирам, във време и пространство. Значи, всички мисли и чувства, които се явяват във време и пространство, наричаме относителни. Тази относителност се отнася до човешкия живот, изложен на постоянни промени.

Сега всички очакват да ви кажа нещо за новата година. Мога да ви забавлявам, но всички забавления почиват на лъжата. Аз зная, колко кораби ще потънат тази година; колко хора ще умрат; колко хора ще фалират. Ако ви кажа всичко това, вие ще бъдете нещастни. Докато не изнеса една отрицателна истина, тя

може да не стане. Щом я изкажа, тя се събдва. Например, ако кажа, че някой ще умре, а на него не му се умира, по-добре да не предсказвам това. Ако той умре, кой печели, аз или той? По-добре да си живее. Следователно, има смисъл да ви кажа само онова, което може да стане, и от което може да се ползвате. Например, завеждам ви при един чист планински извор, на който всяка капка тече музикално, ритмично. Спирате се и слушате неговата музика. Много капки ще ви оросят, но бъдете будни, да не изпуснете нито една от тях. Ако не използвате тези капки, ще съжалявате, че сте пропуснали случая. — Да ги опитаме ли? — Първо ще наблюдавате капките на този извор, а после ще ги опитате. Не е въпрос само да гледате; може да се ползвате от тях, но навреме. Някой използва отвличането на моето внимание и бута без позволение.

Често хората страдат по причина на това, че бутат дето не трябва. Следователно, спазвайте правилото: Не бутайте там, дето не трябва. — Защо? — Опасно е. Иде един човек и ти казва: Тук има два реда бутони. Едните са свързани с подземие, а другите с горните етажи. Ако не знаеш, кой бутон да натиснеш, ще слезеш в подземие. Казваш, че като буташ един след друг бутоните, ще намериш, който ти трябва. Не е безразлично, на кой етаж трябва да спреш. Представи си, че си в чужбина и искаш да се качиш на един от горните етажи на едно двадесет етажно здание.

За да попаднеш точно в етаж, на който искаш да се качиш, първо ще разгледаш бутоните, за да намериш този на съответния етаж. Както има забранени зони на земята, така има забранени зони и в света на мислите и на чувствата. Има също забранени зони в любовта, мъдростта и истината. Какво ще бъде положението ти, ако те дигнат с асансьор на 40 — 50 клм. във въздуха? Щом се видиш на такава височина, веднага ще пожелаеш да се върнеш на земята. В една приказка се разказва за един от старовременните владетели. Един ден той излязъл да се разхожда вън от града. Минал покрай една река и наблизко видял един беден човек, полугол, седял на земята и си свирел безгрижно. Жена му шътала около огъня, а децата играели край нея. Владетелят си казал: Ето едно щастливо семейство, което заслужава да му се помогне. Трябва да се подобри живота им. Ако при тази беднотия всички са радостни и весели, какво ще бъде, ако положението им се подобри? Той им изпратил пари да се замогнат малко. И наистина, бедният си направил малка къщичка, облекли се всички в нови дрехи и заживели по-сносно. След три години, владетелят отишъл да ги навести, да види как живеят сега. Обаче, той останал крайно изненадан от това, което видял. Всичко имали — къща, храна, дрехи, но здравето и радостта ги напуснали. На една страна жена му лежала болна. Децата седели тихо и безшумно. От какво заболяла жената? — От безделие. Понеже

всичките им нужди били задоволени, те престанали да работят, почувствували се аристократи. Жената се изнежила толкова много, че при падането на един пакет с памук върху нея, била силно контузена. Оттогава тя заболяла. Този пакет с памук действа и в чувствения, и в умствения свят. Една обидна дума, казана на човека, произвежда същия ефект, като този пакет. Каква е обидната дума? — Нарекли те простак. Ти отговаряш на обидата: А ти си първокласен невежа. Двата започват да се атакуват, докато заведат дело за обида за оскърбление. Има закон, който регулира човешките отношения. Ако те осъдят според този закон, ще лежиш два-три месеца в затвора затова, дето си казал на някого простак. А според мене, за такава обида няма съд. Друг е въпросът, ако наречеш човека, вагабонт, крадец, убиец и др. За тези думи всеки може да те обвини и осъди.

Изучавайте новата философска мисъл, без да се смушавате от болните мисли на философи, светии, праведни. Това, което не носи живот в себе си, е човешко. Това, което не носи мир, свобода, радост, е човешко. Това, което носи живот, мир, радост, свобода, е Божествено. В такъв случай, туряй настрана всяка лоша мисъл, отдето и да е дошла. И ангел да е казал тази мисъл, не обръщай внимание на нея. Срещаш един човек с големи знания, добре облечен. Не приемай веднага неговото знание, докато не разбереш, отде иде то, каква стойност има.

Ако знанието не носи щастие и за самия него, тури го настрана. Ако и светията е нещастен, не разчитай на неговото светийство. Пръв светията трябва да даде пример, да покаже на хората, как трябва да живеят. Не е важно, какво говори светията отвън, важно е същината на нещата. Казват за едного, че е грешен, а за друг — че е праведен. В същност, кой е праведен? С думи мъчно се определя това. — Ще го познаем по лицето. — И по лицето мъчно се познава. Казват за някого, че е грешник, но не подозират, че този грешник се разкайва, недоволен от своите грехове. Той е готов да се изповяда пред всекиго. Казва: Крайно недоволен съм от себе си, от греховете си. Казано е в Писанието: „Не убий!“ Това значи: Не туряй препятствия на пътя на Божията Любов. Не туряй препятствия на Божията Мъдрост. Не туряй препятствия на Божията Истина и Правда. Не туряй препятствия на живота си, на светлината и свободата, дадени от Бога. Не ограничавай висшето съзнание в себе си. — Искам да стана по-добър. — Не желай това. Не е необходимо, сега, именно, да бъдеш по-добър. — Защо? — Защото живееш в преходен свят. Щом си спечелил малко пари и си ги турил в банка, не мисли повече, дали си праведен, или не. Колкото повече мислиш, толкова повече ще се обвиняваш. Мисли за Божията Любов, За Божията благодетелност. За себе си никога не мисли. Като влезеш в необятната природа, мисли за въздуха, за светлината, за изворите,

за звездите, но никога не мисли за себе си. Ако мислиш за себе си, не можеш да се развиваш правилно.

Съвременните хора са много вглъбени в себе си. Всеки мисли, какъв е, дали е станал по-добър. Който се вглъбил в себе си, той се намира на опасен, хлъзгав път. За да познаеш, колко си добър, трябва да имаш идеал, с който да се сравняваш. Ако се сравнявам с вас, аз съм на крив път. Човекът не може да бъде мярка. Друг е въпросът, ако се ръководя от красотата на природата, от нейното величие. Когато мисля за онзи свят, аз забравям себе си, без да се обезличавам. Да забравиш себе си, значи, да се освободиш от ненужния товар. — Но аз искам да угодя на своя господар. — Как ще му угодиш? Той иска много работи от тебе. Готов ли си да чистиш стаята му, да го переш, да чистиш дрехите, обувките му? Може да вършиш и външната му работа. Готов ли си и на това? Като слуга, ти ще вършиш и долната, и горната му работа. Ще го задоволиш само тогава, когато имаш пред вид неговите интереси и неговото благо. Ако изпълняваш всичко добросъвестно, той ще бъде доволен от тебе. В който ден започнеш да мислиш повече за себе си, господарят ще ти каже: Не ми харесва вече моят слуга. Следователно, спорът и неразбирането на хората се дължи на факта, че всеки мисли повече за себе си, отколкото за другите. Децата употребяват повече време за себе си, отколкото за родителите си. И родителите ми-

слят повече за себе си, отколкото за децата си. Това „себе“ объркало света.

Питате: Как ще се оправи светът? — Когато хората се върнат към своя първичен живот и престанат да мислят за себе си. Най-лошият господар в света е човекът. По-лош господар от него не съм намерил. И най-лошият господар, като се натъкне на себе си, казва: Най-после, намерих лошия господар. Не подозирах, че се е скрил толкова дълбоко. Какво да му говоря, на кого да го предам? Знаеш ли, какво ще стане с тебе, ако те предам? И започва този господар да обещава, че ще постъпва добре, че няма да измъчва слугата си. Обещания! — Казвам: Ако търсиш невежата, ще го намериш пак в себе си. Ако търсиш учения, пак в себе си ще го намериш. Всичко е скрито в човека. Какви ли не прости и учени ще намериш там. Всички се разговарят помежду си. Питате ме: Какво искаш да кажеш с това? Искам да ви кажа да се нахраните днес добре. Да примирите всички същества в себе си. Но така ще се нахраните, че да останете малко гладни. Ако сте доволни от яденето, разбрали сте моето учение; ако не сте доволни, не сте го разбрали. Какво ядене ви предлагам? — Живият хляб. Той е съществената храна за човека.

Сега, като ви наблюдавам, виждам, всички не сте весели. Един се навел наляво, друг — надясно и казва: Какво да се прави? Питам: Защо не сте весели? — Не можем да уредим работите си. Аз тълкувам: Който се на-

вежда напред, има нужда от вода. Съветвам го да иде при чистия извор и там да пие. Който се навежда назад, той се отказва от всичките си желания — решил е да умира. Не, ще работиш върху себе си. Това да бъде единственото ти желание. Който се навежда наляво или надясно, той иска да почива. — Кого имаш пред вид, като говориш така? — Себе си. Аз за вас не говоря. Вие сте големи светии. По-свети, по-гениални хора от вас не съм срещал. Така правя аз психоанализа на нещата. Като ви говоря, забелязвам, че вие ставате невежи, а аз — учен. Както виждате, аз съм искрен, пряк към вас. При това, предпочитам себе си да обидя, отколкото вас. Според мене, това е разрешение на въпроса. Какво печеля, ако нарека някого простак? С това той става ли простак? Друг е въпросът, ако той сам признае, че е такъв. Значи, липсва му нещо. Докато гледам на хората отвисоко, никога няма да им повлияя. Няма защо да гледам на детето отвисоко; ще слеза до него, ще стана като него дете, и то ще започне да ме слуша внимателно. В това отношение, дядото и внучето се разбират много добре. Дядото слиза до уровня на детето, играе с него, носи го на ръце, докато му предаде своето състояние. Гледаш, детето започнало да се смее — развеселило се. Ако и вие, в даден случай, не влезете в положението на грешния, ако не проникнете дълбоко в неговото естество, никога не можете да му помогнете. — Е, Бог ще му помогне. — Бог помага чрез хората.

Ако ние не можем да бъдем проводници на Божията Любов, какво друго ще направим?

Мнозина идват при мене, хлопат усилено на вратата, искат на всяка цена да ги приема. Казвам: Днес разрешавам важен въпрос, не мога да ви приема. Обаче, той чака. След него идва втори, трети. И на тях казвам, че не мога да ги приема. Но отговарям и на двамата: Почакайте няколко минути. Защо реших да ги приема? — Защото си помислих: Както Бог приема мене, така и аз трябва да ги приема. Те си казват за мене: Добър човек! — Не съм толкова добър. Благодарни на Онзи в мене, от Когото и аз завися. Мисля си: Тези хора станаха причина, Бог да ме приеме, и аз да се разговарям с Него.

Едно трябва да се знае: Нищо в света не е произволно. Не можеш да постъпваш, както искаш, и да не понесеш последствията на своите постъпки. Една муха да стъпчеш, ще понесеш последствията за това. Ако изсичаш произволно дърветата, и за това ще носиш последствията. Ако причиняваш страдания на хората, и на тебе ще причиняват страдания. Каквито страдания причиняваш на другите, такива ще причиняват и на тебе. Ето защо, за да не носиш тежките последствия на твоите неразумни постъпки, каквото правиш, прави го за Господа. И тогава, като вършиш добро, ще ти се въздаде с добро. Каквото добро направиш на едно същество, включено в Божествения свят, това добро ще се върне върху тебе. Носете тази мисъл в ума

си. Тогава, трябва да живеем добре. — Не само това, но вършете волята на Бога. Не е нужно да правиш добро на всеки, когото срещнеш на пътя си.

Доброто подразбира да изпратиш на човека една добра мисъл или едно добро чувство. В това отношение, трябва да бъдем будни. Не се отказвайте и от най-малката услуга, която трябва да направите. — Значи, да помагаме на всички бедни. — Подкрепвайте ги, без да им отнемате сиромашията. Има една сиромашия, която носи благословение на човека. Ако я отнемете, с това заедно отнемате и благословието му. Има една сиромашия, едно невежество или едно страдание, дадени на човека на място. Те носят благословение за него. Всичко, което разумният свят е определил за хората, е на място. Помагайте на бедния да понася сиромашията; на богатия — да носи своето богатство; на учения — да прилага своето знание на място. Помагайте на всички хора, без да ги освобождавате от изпитанията им. — Как ще се оправи светът? — Не мислете за това. Сам по себе си, светът е оправен. Аз говоря за онзи свят на радост и веселие, който е създаден от Бога. Ако можете само да надникнете в него, ще видите, че той надминава приказките на „Хиляда и една нощ.“ — Как да се справяме с мъчнотите и страданията на живота? — Те са временни, преходни неща. Това са задачи, чрез които се изпитва и калява вашият характер.

Тази сутрин не мислех да ви говоря. Казах си: Щом направим молитвата, ще си излезе. Нека годината говори сама за себе си. Какво ще ви говоря аз? Но както виждате, изкусих се, и пак ви говоря. В годината 1933, единицата е на първо място, след това иде числото девет — големият брат, след него идат две тройки, по-малките братя. Тук отсъствува майката — числото две. Тя е заминала. Бащата — единицата, е вдовец с трима синове. Единият е по-голям и по-умен от другите двама. Обаче, и тримата са идеалисти — фантазьори. Никой от тях не работи. Големият брат само мечтае и си казва: Дано баща ми остави нещо. Той мечтае за хубави работи и, каквото получи, готов е да го раздава. И по-малките братя приличат на него, затова джобовите им са празни. Питате: Защо числото 13 е опасно? — Опасността е в тройката, която всичко раздава. Ще разкажа един куриозен случай с един наш брат. Той си купил един петел. Защо го купил? — Видял му се ефтин. Купил го за 30 лева. От друга страна, искал да спаси петела, да не го колят. И какво направил после? Занесъл го пак в село и го върнал на жената, от която го купил. Тя гледала и се чудела, как е възможно, да купиш един петел и да го върнеш с молба, да не го колят.

Сега, желая ви през тази година, и вие да постъпвате като този наш приятел: да купите петел и да го върнете на жената, от която сте го купили, с молба, да не го коли. След

това, обърнете се към Господа — Господарят на света — и кажете: Господарю, уредих сметките си с Тебе. Ето един добър пример. Първо, аз помислих, че той купил петела за мене, да ми кукурига, и ми стана малко неприятно. Аз имам вече един петел. Като разбрах, че той купил петела, за да го спаси, и пак го върнал на жената, останах доволен. Значи, той внесъл 30 лева в банката на петела. Това е единствен случай, да внесе човек капитала си в една жива банка. Знаете ли, в каква сума ще се обърнат тези 30 лв. след две хиляди години, особено ако се дадат под сложна лихва? Един математик прави следното изчисление: в каква сума ще се превърнат 25 стотинки, дадени под сложна лихва, от времето на Христа досега? Той казва: Ако всеки ден, на всеки девет минути падаше по една златна земя, като нашата, в гишето на банката, цели девет хиляди години трябваше да падат такива земи, за да се изплати този дълг. Представете си тогава, в каква сума ще се превърнат тези 30 лв. след две хиляди години. Като знаете това, нека всеки от вас вложи по 30 лева в една жива банка, за да получи след две хиляди години несметно богатство. Само така ще ликвидирате с вашата сиромашия. И спомен няма да остане от нея.

Новата година още не е дошла. Тя е далеч от нас. Като изгрее слънцето, тогава ще дойде. Трябва да отидем на Витоша, там да я посрещнем. Иначе, в мъглата не можем да я видим. Тя иде да обира чуждите каси. Понеже

никой не иска да я види, затова времето е мъгливо. Повече няма какво да ви говоря за новата година. Според мене, когато ви посети едно топло чувство в сърцето, една светла мисъл в ума и един благороден потик във волята, това е новата година. Щом не ви посети едно топло чувство и една светла мисъл, никаква нова година няма да дойде. Досега сте имали твърди, течни и въздухообразни чувства. Тази година обърнете внимание на топлите чувства и на светлите мисли.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

15. Утринно Слово от Учителя, държано на 1 януари, 1933 г. София. — Изгрев.

Външна и вътрешна вяра

Размишление.

Ще прочета 16 гл. от Матей.

Днес много от вас кашлят. Кашлицата е предметно учение. Тя показва, че човек има излишен материал в себе си, т. е. излишно богатство, което трябва да раздаде. Щом кашляш, това показва, че си бил неразумен, нарушил си законите на природата: стоял си изпотен на течение, или изпотен си пил студена вода. В друго отношение, чрез кашлицата се чистят дробовете. Някой иска да стане много богат, учен или силен. И това подразбира натрупване на излишни материали в мозъка. — Защо става това натрупване? — Защото той не може да постигне това, което иска. Кашлицата е признак на недоволство, което се предава от човек на човек. В този смисъл, и кашлицата се предава от един човек на друг. Всеки може да кашля, т. е. да се зарази. Въпрос е, трябва ли човек да кашля, или не? — Трябва да кашля, да се изхвърли нечистото навън. Лошо е, когато не знаеш, отде е дошла кашлицата и защо е дошла. За да бъдеш здрав, не трябва да губиш нито физическата, нито психическата си

топлина. Кашлицата иде като последствие от изгубване топлината на организма.

Мнозина, като слушат други да кашлят, се оплакват, че кашлицата ги смущава. Те се смущават от кашлицата на другите, но какво ще кажат онези, които кашлят? Ако минават през гора, и някой ги гони, те се страхуват да не закашлят и да намерят следите им. Казвате, че имате вяра. Който мисли, че има вяра, нека я приложи, да се справи с кашлицата си. — Ама ние вярваме в Бога, разбираме и Новото учение. Ако, наистина, вярвате в Бога, а не можете да се справите с кашлицата си, вие нищо не сте разбрали. В това отношение, вие приличате на онзи слуга, който работи усърдно на господаря си, но със скритото желание в себе си, да му се плати. Значи, той не работи с любов. Той всеки ден пише: днес изработих толкова, утре — толкова. За 365 деня трябва да получа толкова. Ще работя на господаря си десет години, след което ще се освободя. Това желание е на място. — Защо? — Ако не се освободи, господарят ще му одере кожата. Ще ви дам един пример, да видите, как може да се освободите от ограниченията на хората. Имаш къща, двор, градинка, но нямаш вода, не можеш да поливаш цветята си. Твоят съсед има в двора си и чешма, и кладенец, отдето и ти можеш да черпиш вода. Когато е разположен, съседът ти позволява да взимаш от него вода. Обаче, някога е неразположен. — Какво ще правиш тогава? Отде ще черпиш вода? — Ни-

що не ти остава, освен и ти да си прекараш водопровод и направо да си наливаш вода. Иначе, ако остане всякога да взимаш вода от съседа, някога той ще бъде разположен, а някога неразположен — нищо не дава. Какво ви пречи да си прекарате водопровод в двора? — Нямаме средства. — Лесно ще намерите средствата.

Нека онези от вас, които пушат, се откажат временно от тютюна. Това, което спестявате от тютюна, ще употребите за водопровода. Употребете поне половината от парите за тютюна за тази цел. Можем ли по този начин да се справим с ограниченията? — Може, но вяра е нужна за това. Вие вярвате в мене, когато виждате отвън, но не вярвате в мене, който съм във вас. Силата на човека е в неговата външна и вътрешна вяра. Вие вярвате в Бога, Когото виждате отвън, във всичко, което Той е създал. Обаче, не вярвате в Бога в себе си. Само външната вяра не може да ви спаси. Трябва да вярвате и външно, и вътрешно. Например, ти вярваш, че аз съм направил една хубава чешма, че водата ѝ тече силно, но не можеш да пиеш от нея. Каква полза от тази вяра? Следвателно, ако вярвиш в Бога, ще вярваш едновременно в Него, като Създател на външния свят, но ще вярваш, че Той живее и вътре в тебе. Този е пътят, по който ще вървите. — Че нашето верую е такова. — Не, вие вярвате в Бога само отвън, доколкото сте слушали да ви говорят за Него. Чели сте

Библията, Новия завет и повтаряте, какво казал Христос. Обаче, още не вярвате на Бога във вас. Ако имахте външна и вътрешна вяра, щяхте да заповядате на кашлицата да си отиде. Кашлицата е особен род говор. Тя говори, когато вие не говорите. Ако вие говорите, тя ще млъкне.

Много говорители има в човека. Ако той говори, те мълчат; ако те говорят, човек мълчи. Като знаете това, говорете вие, а те да мълчат. Ето защо, за да се справиш с кашлицата, ще вярваш в Бога отвън и в Бога вътре в себе си. Само така ще опитате моето учение. Кашлицата е пробен камък, чрез който се изпитва силата на вашата вяра. Тя е голям неприятел на човека. — Защо? — Тя е толкова добре организирана, че трябва много да се бориш, докато се освободиш от нея. За да се справите с кашлицата, започнете първо да правите опити с малката скръб или неразположение, които са ви нападнали. Неразположен си, кажи: Аз вярвам в Бога вън от мене; вярвам в Бога и вътре в мене. „Аз и Отец ми едно сме.“ Така е казал Христос. Ако след това неразположението изчезне, ти си на прав път; ако не изчезне, на крив път си. Много просто, може ли да се грееш на печка, и да не се стоплиш? Ако не се стоплиш, вината е в печката: тя е от материал, който не се стопля, или е въображаема печка, нереална. Истинска печка е тази, която може да ви стопли. Кашлицата иде с цел, да ви изпита. Тя е професор, който къса слабите уче-

ници, а не силните. Когато ученикът владее материала, професорът мълчи; когато ученикът нищо не знае, професорът говори и изказва недоволството си.

Сега и аз ви питам: Какво знаете, какво сте приложили от наученото? Аз не се интересувам от това, колко години сте посещавали училището; колко сте богати; какви са били баща ви и майка ви, дядо ви и баба ви и т. н. Важно е, как живеете. — Ама аз съм милионер. — Колко даваш на бедните? — По пет лева на човек. — Това показва, доколко ти си носител на Божествените идеи, на Божествения план. — Ама аз имам свои идеи, свой план за реализиране. — Докато изпълняваш своя план, ти всякога ще бъдеш нещастен. Така създаваш своята карма, както и кармата на цялото човечество. Някой мисли, как да направи живота си щастлив и започва да се урежда материално: купи си къща, ниви, лозе. Радва се на децата си, на жена си, доволен е от живота си. Утре жена му се разболее и умре, и той става нещастен. Децата му умират, той е още по-нещастен. — Какво да се прави? — Ще измениш живота си. Ще живееш първо за Бога, а после за ближните си. Тогава и децата ти, и жена ти ще бъдат здрави. — Защо се събори къщата ми? — Защото не е била здрава. — Защо боледувам? — Не си бил здрав, имало е в тебе нещо болно, неустойчиво. Ако те боли глава или стомах, ще знаеш, че в главата или в стомаха си имаш нещо слабо. Не съжaliaвяй, че си

заболял, но гледай да засилиш слабото място в организма си. Яж здрава, първокачествена храна. Пий всякога чиста вода. Дишай чист въздух. Това са три правила за физическия свят. Ако ги изпълняваш, всякога ще бъдеш здрав. Като дойдеш до света на чувствата и на мисълта, всякога се храни със здрави мисли и чувства. Приемеш ли едно гниещо чувство в сърцето си и една гниеща мисъл в ума си, непременно ще заболееш.

Често религиозните и духовните хора, даже и учениците на окултизма, очакват да видят Господа отвън, така да видят Неговата помощ. Това е механически процес. То е все едно, да нагорещяваш желязото в огъня: нагорещиш го, то се зачерви — извадиш го от огъня. Като постои малко вън от огъня, то истива. Пак го нагорещиш, пак истива. Ту го нагорещяваш, ту истива — това е механически процес — външно нагряване. Докато туряш въглища в печката, ще се топлиш; щом престанеш да туряш въглища, печката истива, но и ти истиваш. При това, печката гори добре, ако въглищата са хубави, едри. Ако туряш прах, печката ще загасне. За да се стоплиш, тури едри, хубави въглища. На същото основание, казвам: Не се занимавай с малки, дребни идеи. По-добре една идея, но Божествена, отколкото много идеи, но човешки. — Ама едрите, хубавите въглища били скъпи. — Нищо от това — ще туриш от тях по-малко. Какъв смисъл има да напълниш печката със ситни въглища, които само пушат и не топят?

Питате: За кого говоря днес? — За всички кашличави, за всички недоволни, за всички обезсърчени, паднали духом; за всички, които се оплакват, че нямат дрехи, обувки, въглища и дърва. За онези, които имат всичко и не се оплакват, за тях няма защо да говоря. Те са разрешили въпросите си. Аз говоря за тези, които мислят само за старите си дрехи. Няма защо да говоря за онези, които имат нови дрехи — те са на прав път. Онези, със старите дрехи, питат: Какво ще бъде положението ни в онзи свят? — Ако и там отидете със старите си възгледи, ще бъде същото, както и на земята. — Как бедния Лазар го приеха в лоното на Аврама? — На земята той беше външно беден, а вътрешно богат. С години той седеше пред вратата на богатия, но никога не роптаеше. Той не завиждаше на богатия, не се смущаваше от отношението му към него. Той показва пример на търпение и смирение. Това подразбира човек, който не мисли за старите си дрехи.

Едни художници рисуват Лазара недоволен от положението си, със сълзи на очи; гледа, как богатият минава край него, всякога добре облечен и нахранен. Други художници рисуват Лазара с усмивка на лицето. Той мислено казвал на богатия: Не се забравяй, мисли добре, защото един ден и ти ще се намериш в моето положение. На земята Лазар бил предметно учение за богатия, а в другия свят обратно — богатият бил предметно учение за Лазара. Тих и спокоен седял Лазар пред вратата на богатия

и търпеливо понасял съдбата си. Казвам: Ако заставиш своята лоша мисъл, лошо чувство или лоша постъпка да ближат твоите рани и да ги излекуват, ти си като Лазара. Той се справял с кучетата, т. е. със своите нисши мисли и чувства. Следователно, какъв човек си ти, ако не можеш да заставиш нисшето в себе си да лиже твоите рани? Това значи, да ти превръзват раните и да оздравееш.

Съвременните хора трябва да влезат в нова фаза на живота, за да се освободят от всички обикновени прояви. Да остане само едно различие: между светлината и тъмнината, доброто и злото, правдата и неправдата, любовта и омразата. И тогава, като говориш за любовта, да знаеш, че живееш в любовта; като говориш за омразата, да знаеш, че живееш в нея. Това значи да различаваш нещата. Ако не ги различаваш, ще ме питаш, обичам ли те, или не. — Ето един въпрос, върху който никога не мисля и никога не съм си го задавал. Бог е Любов. Следователно, как ще питам Господа, дали ме обича? Не можеш да обичаш един човек вън от Цялото. Това е немислимо. Как ще обичаш пръста на ръката си, вън от цялата ръка? Ако се отдели от ръката ти, той губи своята стойност. Ако ти се отделиш от Бога, никой не може да те обича. Ние обичаме човека дотолкова, доколкото той съставя част от Цялото, т. е. от Божественото. Щом се отдели от Цялото, никаква сила не е в състояние да ме накара да го обичам. Двама души

могат да се обичат, ако имат общи идеи, общ център. Могат да се обичат две клончета, два листа, но ако са на един общ корен. Докато си в областта на любовта, ти ще бъдеш радостен и весел. Вън от любовта никаква радост не съществува. Радостта не е нещо отделно. Тя е като лъчите на светлината. Мине един лъч край тебе, огрее те, и ти се зарадваш. Този лъч иде от Слънцето. — Мога ли да го хвана? — Не можеш. Дрехата на лъча можеш да хванеш, но не самия лъч. Светлината е неуловима. Тя носи живот в себе си. Обаче, дрехата на светлината е отражение на живота. Ако човек трябва да се грее на лунната светлина, с него всичко е свършено. Много ще стоиш на тази светлина, но нищо няма да получиш. Ако искаш да се стоплиш, излез на слънчевата светлина. Тя носи живот, радост и свобода.

Ще направя една аналогия. Ако възприемете едно учение по отражение, дълго време ще се грееете на него и няма да се сгреете. Така много хора възприемат Христовото учение. Те не го търсят в своя ум и сърце, но искат да знаят, какво казват за Него проповедниците, учените, философите и учителите. Казваш на някого: Слушай ме, каквото ти казвам. Така е казал Учителят. — Важно е, какво ти си чул и как си го разбрал. Ако твоята кашлица е престанала, разбрал си думите ми. Тогава можеш да говориш и на другите. Ако

кашлицата ти не може да мине, чул си думите ми, но не си ги разбрал.

Вчера дойде при мене една сестра — весела, засмяна. Казва ми: Учителю, много съм радостна. — Днес си радостна, утре ще бъдеш скръбна. Твоите убеждения лесно се изменят, много си лековерна. — Ама аз съм готова на всичко. — Ти не си установена, лесно ще измениш на убеждението си. Погледнах я, лицето ѝ се помрачи. Това е неразбиране на нещата. Аз искам да ѝ кажа, че като завали, загърми, затрепчи небето, тя веднага ще търси място, де да се скрие. Аз познавам един свещеник, крайно благочестив, един от най-добрите свещеници, но щом чуе да гърми и да трепчи небето, той веднага се скрива вкъщи, запалва десет свещи, като на Великден, и започва да се кръсти. Той сам си казваше: Като чуя гърмежите и видя светкавиците, всичко забравям. Че съм поп, че утешавам хората — всичко изчезва от ума ми. Само се кръстя и моля. Като мине всичко, казвам: Страшна работа беше! Не зная на какво да отдам този страх. Отгоре на всичко, трябва да паля десет свещи. — Това са десет чувства, които някога ти си загасил в себе си. Отвън палиш свещи, но трябва да ги запалиш вътрешно. Много хора, като чуят, че гърми, веднага палят свещи. Те мислят, че са вече в безопасност. Истинската безопасност е вътре в човека, а не вън от него. Безопасността е във вярата и в любовта ни към Бога. Външните неща са само пособия, по които ученикът учи.

Те се менят, както се мени вярата на човека. Като дете, той вярва в едно; като възрастен, вярва в друго; като стар — в трето. Важно е, човек да дойде до истинската вяра, която носи радост и щастие, свобода и вътрешен мир за човека. — Кажете нещо за нас. — Какво да ви кажа? Вие още не знаете истинското си име. Всеки от вас минава под известен псевдоним, никой не носи своето име. Като ви гледам, виждам, че всеки е облечен в чужда дреха, под чуждо име. И ескимосите носят чужди дрехи, от животинска кожа. Като знаете това, отговорете си, защо един човек ви е приятен, а друг — неприятен. Срещаш един човек и казваш, че ти е неприятен. Да ти е направил някаква пакост, не е; да ти е казал обидна дума, не е. Чудиш се, защо ти е неприятен. Все-таки има някаква причина.

Казваш: Обичам този човек, а не обичам онзи. Защо обичаш единия, а не обичаш другия? — Защото единият ми помага, услужва ми. Значи, ти обичаш само онези хора, които ти помагат, услужват и които ти са полезни. Това е користолюбие, а не любов. Истинската любов не търпи никаква користолюбива мисъл, никакво користолюбиво чувство. Да любиш за самата любов — това е истината. Каква печка предпочиташ, желязна или златна? — Ако е зима и вън е студено, предпочитам желязната, но пълна с въглища. Ще драсна една клечка кибрит и ще я запаля. Обаче, през лятото предпочитам златната печка. С други думи казано:

Правата мисъл ще употребиш тогава, когато нищо друго не може да ти помогне. Щом дойде тя, всичко ще се оправи. И за любовта е същото. Щом любовта се прояви, човек става здрав. Затова се казва, че тя не се проявява при болезнените състояния на човека. Дето е любовта, там няма противоречия, мъчнотии, болести. Любовта усилва волята. Ако си слабоволен, това показва, че любовта не действа в тебе. Това е диагноза. Дето е любовта, там има смелост и решителност. Когато всички хора са отчаяни, любещият е радостен. Той излъчва от себе си сила, както изворът, който напоява всички цветя и растения около себе си. Затова той може да помага на всички. — Възможно ли е това? — За здравия всичко е възможно, но не и за болния. За мислещите всичко е възможно. Обаче, за онези, които не мислят и чувствуват, всичко е невъзможно. Радвайте се на вашите чувствувания, на вашите страдания. Ангелите не боледуват, не страдат, затова не могат да помагат на страдащи и болни. Обаче, те помагат на здрави хора. — Кой ще помогне на болния? — Светията. — Защо? — Защото и той е страдал, минал по този път. Следователно, страдащият може да влезе в положението на страдащите. Христос дойде на земята да пострада, да влезе в живота на хората и да познае техните страдания. Минал по пътя на страданието, Той знае, как да помага на хората.

Сега и вие искате да бъдете носители на Божественото, да помагате на хората. —

Как ще им помагате, ако не познавате техните страдания? — Да вярваме в Господа! — Къде е този Господ? — Аз Го виждам във всичко, което Той е създал. — Ти Го виждаш, защото имаш здрави очи. Как ще види всичко това слепият? Колкото и да му говориш за небето и земята, за слънцето и звездите, той казва: Нищо не виждам. Голям мрак е пред очите ми. За какъв Господ ми говориш? Значи, първата ти работа е да отвориш очите на слепия, а после да му говориш. — Как ще му отворя очите? Ще плюеш на земята, ще направиш малко кал и с нея ще намажеш очите му. После ще го питаш: Виждаш ли небето? — Виждам. На бедния и гладен човек няма да говоря за Господа, но ще му кажа: Искаш ли да дойдеш с мене? — Искам. Тръгваме заедно и вървим два-три дена, докато краката се откажат да му служат. Той започва да остава след мене. — Защо не вървиш? — Не мога, краката ми отслабнаха, не ме държат. — Ето, това е положението на човека, който живее без Господа. Ела да седнем при този извор да си починем и да почакаме Господа. — Как може Господ да дойде при нас? — Ще видиш. Седим и се разговаряме. По едно време виждаме един човек с бели дрехи, с торба на гърба си. Той се спира пред нас, оставя торбата и си заминава. Отваряме торбата — в нея бял, хубав, добре опечен хляб. — Ето, този е пратеник на Господа. Видя ли го? Ти трябва да познаеш Господа. Виж, какво е оставил в торбата. Сядаме двамата с него,

отваряме торбата и започваме да ядем. Веднага силите ни се възстановяват. Това прави Бог. Като се нахраним, продължаваме пътя си.

Казвате: Да търсим Господа. — Ако във вашия ум не влезе една светла мисъл, в сърцето ви едно топло чувство и във волята ви едно добро действие, никога няма да намерите Господа. Този е пътят за приемане на Божественото. Радвайте се, когато то влезе във вас. Когато някой страда отвън, знай, че това е торбата, оставена за тебе. Отвори я и виж, какво има в нея и му помогни. Ако му направя добро, аз изваждам нещо от неговата торба. Отиваш при един бакалин. Купуваш нещо и заплащаш с една златна монета. В случая, бедният човек е бакалинът, на когото плащаш, т. е. правиш добро. Както между бакалина и тебе има обмяна, така също има обмяна между бедния човек и тебе. Мислите, че това е пазарлък. Наистина, пазарлък е, защото и бедният има какво да даде — памук, ориз и жито. Той даде едно, а ти — друго. Какво добро си му направил? — Дадеш му 10 лева, срещу които той даде едно кило ориз.

И тъй, обмяната между хората е реалната страна на живота. Наука, здраве, успех, всичко се постига, когато хората възстановят нарушеното равновесие между Бога и своята душа. Тази връзка трябва да се възстанови. Не е важно само, какво са писали философите по този въпрос, но всеки човек да възстанови тази връзка. Щом постигне това, животът му

вече взима друго направление. Влезеш ли в новата посока на живота, ти си в положението на онзи милионер, който е внесъл няколко милиона в касата си и се чувства осигурен. Или си в положението на онзи човек, който е влязъл в парахода, платил си е билета и осигурил пътуването си. Или си в положението на онзи земеделец, който посял нивата си и очаква добро жито. Връзката с Бога трябва да се възстанови! Иначе, ако си беден, ще страдаш, ще се съмняваш и колебаеш в мисълта си. Ако си ученик, ще ходиш при един, втори, трети учител, да те учат, но в края на краищата, ще бъдеш далеч от същественото. Една съществена лекция има. Тя е да знаеш основното в живота. Много лекции ви са нужни, но ако нямат същественото, те са без съдържание.

Питате: Кое верую е най-право? — Не е въпрос за правото верую. Обаче, ако някой ви учи, как да мислите и какво да правите, това значи, да ви ограничи. Ако някой ви учи едно, а прилага друго, той сам ви ограничава. Всъщност, той трябва да ви покаже правия път, както и начина за освобождаване от ограниченията. Ако аз отивам при вола и не му покажа, какво да прави, научил ли съм го нещо? Виждам, че господарят му влязъл в кръчма и пие. Аз се приближавам при вола и му казвам: Виж, използвай случая да се освободиш. Извади полка главата си от юлара и влез в гората. Нека господарят те търси. Няма да проповядвам на вола, кое е право, и кое не; няма да му казвам,

че господарят му го хранил цял живот. Това не е истина. Господарят му повече го е измъчвал, отколкото хранил. Ще кажеш, че си господар на вола. — Никакъв господар не си. Който пие по кръчмите и оставя говедата си сами, не може да бъде господар. Който впряга животните си безмилостно, не може да бъде господар. Днес хората стават все по-умни и практични. Те си служат с трактори. Ще кажете, че земята дава повече, когато се оре с волове. Това е въпрос. Ако от чрезмерен труд смъкнеш кожата на вола, какво си придобил? Ако и ти цял ден се тревожиш за нищо и никакво и съсипеш здравето си, какво си придобил? Тревогата и безпокойството нищо не допринасят.

Основната идея, която трябва да занимава вашия ум, е да се свържете с Бога и да възстановите хармонията си с Него. От това гледище, казвам: Една любов съществува в света — любов към Бога. Който не може да люби Бога, нито себе си може да люби, нито своя ближен. Вън от Божията Любов никаква друга любов не съществува. Всяка друга любов е лъч от Бога, от Неговата Любов. Ако дадеш път на Божията Любов — изворът на живота в себе си, и твоята любов ще бъде нормална. Без този извор във вас, човешката любов е аномална.

Питам ви сега: Разбрахте ли ме, или не? Лесно е да ме разберете. Давам ви парче хляб. Не го изследвайте, но го вкусете. Като го турите в устата си, ще го дъвчете, докато стане

на каша и после ще го глътнете. Като влезе в стомаха ви, ще разберете, какво носи той. Така ще почувствувате неговата сила. Същият закон се прилага и по отношение на любовта. Ще я приемете, без да я човъркате. Ако се питате, що е любовта, отде иде, какво носи, нищо няма да постигнете. Аз не съм срещал нито един писател, който, като говори за любовта, може да я изясни. За да покаже, че момата и момъкът се обичат много, авторът направи момата да припадне от любов, а момъкът се самоубива. Това е заблуждение. Който се самоубива, няма любов. Казвате, че Христос умрял от любов към човечеството. Не, хората хванаха Христа, разпнаха Го, насилие употребиха над Него. А Христос се пожертвува за греховете на хората. Значи, Той е страдал от любов. Той понесъл греховете на хората от любов, но не умрял от любов.

Казваш: Готов съм да умра за тебе. — Ако умреш за мене, кой ще ми слугува? Аз предпочитам вола, който ми слугува, да живее, отколкото да умре и да ми покаже, че ме обича. Тази мисъл трябва да остане в ума ви. Само топлината може да противодействува на студа. Щом дойдеш до лошите условия на живота, разрешавай ги с любов. Под „любов“ разбирам онази пълнота, която разрешава всички противоречия. И след като разрешите въпроса за любовта, тогава ще започнете истинската работа. Докато не си приел любовта, ти си в затвор: краката ти са оковани, ръцете — също. Трябва

да махнеш оковите и да излезеш от затвора. — Какво ще правя след това? — Ще бъдеш свободен да работиш за Бога — без вериги, без белези на ръцете.

Гривните, пръстените, нанизите на жената са също окови. Момата и момъкът си турят пръстен, да покажат на хората, че са годени, да не ги грабне някой. Окови са това. Като видиш пръстен на ръката на някого, казваш: Този вол е чужд, нямам право на него. Никой няма право да туря пръстен на ръката на момъка или на момата. Че им турят пръстени, това е друго нещо. Такова е сегашното верую. Туряш пръстен на възлюбената си, в знак на верност. Покажете ми една жена, която е верна на своя мъж. Пръстенът трябва да бъде вътре, а хората го носят отвън. Те разбират този въпрос буквално. Диамантените пръстени, огърлици, гривни, носени отвън, нищо не допринасят. Това е една истина. Обаче, ако отвън наложат да не носите украшения, това е друго ограничение. Който ви е наложил да носите украшения, той ви е направил зло. Но и който ви забранява да носите, също ви причинява зло. Казваш: Като слушам това, страхувам се да нося пръстен. Искане ми се да нося пръстен, но ще излезе, че с това се задължавам да бъда верен на момата си. И да носиш пръстен, и да не носиш, все се ограничаваш. Ако носиш пръстен, носи жив пръстен. Ако верността ти е в пръстена, като умре твоят възлюбен, ще бъдеш ли свободна? Като замине мъжът ти, казваш: Моят мъж

отиде на другия свят. — Престани да мислиш, че той е твой мъж. Когато владиката умре, и в другия свят ли ще бъде владика? Бог не се нуждае нито от владии, нито от професори, нито от търговци, нито от богаташи. Той не се нуждае от професори, които сами не знаят, как е създаден светът, а учат другите. На земята това знание минава. Обаче, в другия свят не могат да ви приемат с такова знание.

Първо, трябва да имате отношение към Бога, към Любовта. Синът ви, свършил гимназия, иска да върши волята Божия, но търси по-високо знание. Той иска да придобие правата мисъл, да разбере, как е създаден светът и защо е създаден. — Отсега нататък ще учите истинската наука. Това, което досега сте учили, нищо не е. Истинската наука ще ни направи щастливи. Тя ще ни покаже пътя на безсмъртието. Тя ще ни покаже истинското богатство, без да имаме желание да го обсебим. Считай, че каквото имаш, принадлежи на Бога. Това да стане твоя кръв и плът. Считай, че всички хора са едно. Казват, че само бедните могат да приложат Христовото учение. — Не само бедният трябва да е готов да изпълни Христовото учение. Това се изисква от всички. Като говоря така, пръв аз съм готов да изпълня учението на Христа. Срещам един беден, без пет пари в джоба. Казвам му: Братко, ще споделя с тебе всичко, каквото имам. Преброявам парите си и давам половината на него. После му казвам: Както виждаш, споделих своето богатство с

тебе, но бъди готов и ти да споделиш своето с другите. Когато проповядвам истината, аз трябва да бъда свободен от всякакво користолюбие и егоизъм, да нямам пред вид своите лични интереси. За мене е важно доброто на всички, не само моето добро. Ако искате да се повдигнете, дайте път на Божественото. То обединява частите в едно стройно цяло, както дървото обединява всички листа и клончета в стройна, хармонична система.

Срещаш един човек с добро обществено положение. Казваш: Бог обича този човек повече от мене. — Това е твое заключение. Бог обича всички и желае от нас да живеем в единство, съобразно Неговата мисъл. Ако живеем според своите мисли, върху нас се трупат последствията на нашите собствени мисли. Бог ни оставя да пожънем последствията на онова, което сами сме създали. Ето защо, стремете се да се освободите от своите собствени творения. Не искам да ме разберете криво, както едно време Давид разбра Саула. Като отиде при Саула, Давид го запита: Мога ли да воювам с филистимците? — С прашката ли? — С прашката си не можеш да воюваш. Дадох му всичките въоръжения: ризница, щит и копие. Така облечен, Давид си каза: Съвсем загазих. Той хвърли тези оръжия, взе си торбата и прашката и отиде да се бие с Голиата. И спечели борбата. Съвременните хора приличат на Сауловите войници — въоръжени с шлемове и пушки. — Да се освободим от новите въоръжения и да взе-

мем само прашката. Тя е чистата Божествена мисъл, чистата любов, която може да направи всичко.

Едно се иска от човека: първо, да живее за Бога. След като познае Бога, тогава ще живее за себе си. Казват: Познай себе си! — Не, първо познай Бога, а после — себе си. Този е пътят, по който иде истината. Който започва по обратен път, първо, да познае себе си, после, ближния си и най-после — Бога, никога няма да придобие истината. Бог създаде човека, а не човек себе си. Следователно, първо, ще възлюбим Бога, а после — себе си. Като приложите това, ще имате добри резултати. Това не става насила, но по вътрешно разположение. Направете опит, да видите, какъв резултат ще имате. Умът ви ще просветне, сърцето ви ще се подобри. При това положение, вие ще бъдете подготвени за другия свят. Няма по-голямо благо за човека от това, да влезе в другия свят подмладен, пречистен, като дете. Ето защо, докато сте още на земята, работете върху себе си, да се освободите от старите възгледи и разбирания. Като умре някой, близките му плачат, скърбят за него. Аз пък виждам, че той стои близо до телото си, радва се, че се освободил от затвора. Близките му питат: Нашият заминал мисли ли за нас? — Не мисли. Заминалите ви каават: Излезте от телото си и елате при нас, да видите, колко е хубаво тук. — Какво да направим? Как да постигнем това? — Както ние го постигнахме. — Значи, да умрем. — Ще събле-

чете старите си дрехи, както ние ги съблякохме. — Не ни се иска да умираме. — Искате или не искате, ще умрете. И Христос умря. Обаче, след смъртта иде възкресението. — Страшна е смъртта. — Страшна е, когато човек умира без любов и без знание. Щом умира с любов и със знание, смъртта е привилегия. Дето присъствува Бог, смъртта е привилегия.

Нека остане у вас мисълта: Бог, Който е вън от вас, да влезе и вътре във вас. Опитайте се да възлюбите Бога вътре във вас. Ще ви дам една диагноза, да познавате, обичате ли Бога. Кашляш много. Кажете си: Обичам Господа. Ако кашлицата престане, наистина, обичаш Бога. Ако не престане, не Го обичаш. Беден си. Кажете си: Обичам Бога. Ако бедността те напусне, ти обичаш Бога. Не те ли напусне, не Го обичаш. Невежа си. Кажете си: Обичам Господа. Ако невежеството те напусне, ти обичаш Господа. Останеш ли си невежа, не Го обичаш. Някой мисли, че като обича Бога, ще стане невежа. Напротив, като възлюбиш Господа, умът ти ще се просвети. Адам беше недоволен от знанието, което имаше, и послуша змията, яде от забраненото дърво, с цел да стане като Бога. Като наруши Божия закон, той изгуби и това, което имаше, и стана невежа. Съвременните хора имат много знания, но малко могат да ги използват. Болен си, мъчи те една тежка болест. Обърни се към Господа с думите: Господи, досега болестта ми е казвала, че тя заповядва. Следователно, ще ме напусне, когато

тя пожелае. Ако е така, ще ѝ се подчиня. Ако Ти заповядваш, моля ти се, кажи ми истината. Тогава, в твое име ще ѝ кажа да ме напусне. И аз ви казвам в името Божие: Да излезе лъжата от вас, и да остане истината. Да излезе невежеството от вас, и да остане знанието. Да излезе болестта от вас, и да остане здравето. Тези неща да не останат като правила във вас и да се страхувате от тях. Като дойде любовта, угостете я. Щом дойде противоположното на нея, не го пъдете, но дайте му от трошиците на трапезата. Нека то стои далеч от трапезата. Доброто угощавайте, а на злото давайте само трошици. Щедростта угощавайте, а скъперничеството — само да лиже чинията. Дръжте следното правило в ума си: Любовта всякога да е на трапезата и да я угощавате, омразата да е под трапезата и да ѝ давате да ближе чиниите. Това правило се отнася до онези, които искат да бъдат свободни. Този е пътът на свободата. Няма друг път. Той е абсолютен и неизменен. Никакви усилия не са в състояние да го изменят. Никой не може да застави Бога да се измени, в смисъл, да намрази човека или да го обикне повече, отколкото трябва. — Защо? — Защото няма по-силен от Бога. — Не вярвам в Бога. — Дали вярваш или не, това не е важно. Ако Бог ти даде една хубава мома, да се ожениш за нея, ще повярваш ли в Него? — Ще повярвам. Готов съм да направя всичко за Него. Готов съм да Му служа във всичко, да повярвам в Него. — Естествено, Бог е вътре в тебе. Чу-

дни са безверниците. Те не вярват в Бога, а вярват в жена си, в децата си, в някой учен или философ. Срамно било да се вярва в Бога! По-голяма простотия от тази има ли? Ако не вярваш, в никого не вярвай. Вярвай в себе си. Защо ще вярваш в този или онзи авторитет? Какво са разрешили пророците? И те нищо не са разрешили. Казват, че Христос понесъл греховете на хората. И тази идея е неразбрана. — Защо? — Защото, като мислите, че Христос понесъл греховете на човечеството, нищо не ви остава, освен да седнете на трапезата и свободно да ядете и пиете. — Не, и вие ще понесете част от тежестите и греховете на хората. Защо трябваше само Христос да носи греховете на света? Негови ли бяха? Той ли ги създаде?

Като говоря за вашето безверие, не искам да ви убедя в това, но казвам: Вие още не сте се освободили от вашите стари убеждения, от вярванията на вашите деди и прадеди. Ако един ангел ви каже да раздадете всичко на бедните, ще се съгласите ли? Ще го повярвате ли? Ще кажете: Как да разбираме този ангел? Той може да ни изпитва. Питам: Няма ли да вярвате на инженера, когото сте извикали да построи къщата? Той е опитен, знае, как да я построи. Ако не знае, аз мога да ви покажа, как да я построите. — Как? — Първо ще ви покажа, как да любите Господа. Ще любите Бога по особен начин, а не както любите своя приятел. Да обичаш Бога, това значи, да забра-

виш себе си, без да изгубиш съзнанието си. Като дойда до една скала, аз гледам на нея с благоговение. Зная, че тя може да падне върху мене и да ме смачка. В дадения случай, тя е по-силна от мене. Има едно състояние, от което познавам, че аз съм по-силен от канарата. В този случай, ако тя се наведе към мене, казвам ѝ: Ще стоиш права. Аз заповядвам. Ако тя почне да се събаря, аз съм по-слаб от нея. И тогава, ако ме помете от пътя си, аз съм играчка в нейните ръце. Мога ли след това да си въобразявам, че съм някакво величие? Ако съм лист, паднал от дървото, и вятърът ме носи, трябва ли да се заблуждавам, да мисля, че съм величие?

Казваш: Аз имам убеждение, сила. — Ако можеш да заповядваш на скалата, и тя те слуша, ти имаш сила, имаш и убеждение. Значи, има нещо в тебе, на което можеш да разчиташ. Христос е казал: „Ако имате вяра, ще кажете на тази планина да се премести, и тя ще се премести.“ Та и вие, ако можете да кажете на канарата да се премести, и тя ви послуша, това наричам вяра, разумност. И вие имате много канари в себе си, които трябва да преместите. Който не може да направи нищо, казва: Аз съм слаб, но в бъдеще ще се повдигна. Сега съм невежа. — От всички се иска да бъдете учени. Ще ви опитам, да видя, какво можете да направите. — Сега не можем. В бъдеще, като дойдем на земята, много неща ще направим. — Това е заблуждение. Господ е създал света.

Той е предвидил всичко, направил е всичко, няма защо да казвате, че ще направите много неща. Важно е това, което днес правите. Като дойдете втори път на земята, пак ще разсъждавате, какво можете да направите. — В миналото сме направили много неща. — Аз зная, какво сте говорили в миналото. И тогава отлагахте за следното прераждане. Ще кажете, че нищо не помните. Кой ви е крив, че не помните? Аз помня. — Тогава убеди ни. — Мога да ви убедя. — Как ще ни убедиш? — Като ви дам няколко милиона лева. Тогава всички ще повярват. Каквото заповядам, ще го направите. В която страна да ви изпратя, ще отидете. Тази заповед се изпълнява с пари. Ако ви изпратя някъде, без да ви дам пари, няма да отидете. — Защо? — Искam нещо невъзможно от вас.

Сега вие се питате, защо ви говоря така, какво искам да ви кажа. Вярa се иска от всички. Ако вярата ви е слаба, ще ви кажа, какви ще бъдат резултатите. Един богаташ направил опит да провери честността и вярата на своите длъжници. Той писал във вестниците: Решил съм да изпълня Христовото учение. За тази цел, поканвам всички свои длъжници, в определен ден и час да се явят в дома ми, да им простя всички задължения. Всеки да носи полицата си, за да я унищожа. Той имал 500 длъжници. Преди да се явят при него, събрали се 499 от тях и започнали да разискват: Какви ли са намеренията на нашия кредитор? Той иска да ни из-

пита. В определения ден и час, в дома на богаташа се явил само един от длъжниците и запитал: Тук ли е господарят? Значи, от 500 души само един повярвал в доброто намерение на своя кредитор. Останалите още разсъждават, какво ли намерение има техният кредитор.

И досега още ние разсъждаваме, какво искал да каже Господ. — Няма какво да разсъждаваш. Ще хлопаш и ще влезеш вътре. Трябва да се приложи любовта, но по свобода. Когато Бог дойде да живее в тебе, всичко, което те мъчи, което те обезсърчава, което те прави недоволен, ще изчезне. Тогава ще дойде истинското щастие и ще кажеш: Сега вече разбирам всичко. Разбирам, че Бог живее и в мене. — Да, но още не си Го възлюбил. Ти не си намерил вратата към Бога. — Коя е вратата към Бога? — Вярата. Христос казва: „Всичко, каквото попросите в мое име, ще ви бъде.“ — Как ще просим? — С вяра и любов. Това се изисква от вас. Вие имате постижения, но временни. Това, което имате, е добро, но аз искам да придобиете нещо още по-добро. Това, именно, никой не може да ви го вземе. От вас се иска да бъдете големи герои.

Сега, като ви говоря за вярата, не искам да ви заставя насила да вярвате. Опитайте и вижте, какво представя вярата и какво — истината. Това, което може да ви освободи, да възстанови вашето здраве, да ви направи щастливи, е истината. Това, което уравновесява вашата мисъл, което осмисля живота ви, е истината.

Новото, което трябва да възприемем, ще ни отнеме нещо, но и ще ни предаде: едно ще вземе, десет ще даде. И любовта също отнема, но повече дава. Заблуждението, обаче, повече взема, по-малко дава. Следователно, пазете се от това, което по-малко дава, а повече взема. За да се справите с всички заблуждения, усилвайте вярата си в Бога, външно и вътрешно. Вярата в Бога прави човека богат, а безверието води към сиромашия.

Питате: Как да постъпваме с богатия и как — с бедния? — На богатия никога не давайте пари. Ако искате да му подарите нещо, изпратете му един хубав плод. — А на бедния? — Помагайте с пари. Желая на всички да получат за новата година поне по един плод — плодът на любовта. От невидимия свят изпратили на всички по едно писмо с първия плод на любовта. Желая ви, като го получите, да се зарадвате и да прекарате добре тази година.

Като вървите по улиците, бъдете будни, да не падне върху вас някоя тухла, керемиди или камък. Не бързайте да се качвате веднага на трамвая. Почакайте да спре напълно и тогава се качвайте. Тази година изисква от вас да бъдете умни, да приложите любовта, която сега особено ви липсва. Живейте в пределите на любовта, за да бъдете свободни от ненужните страдания, които могат да ви сполетят от небрежност. Разбрахте ли ме? Нека всеки отреже по едно парченце от своя плод и да изпрати на други.

Отворете Евангелието от Иоана, 14 гл. 21 стих: „Който има моите заповеди и ги държи, той е, който ме люби; а който ме люби, възлюбен ще бъде от Отца ми; и аз ще го възлюбя и ще явя себе си нему.“ Този стих да ви бъде като мото през цялата година.

— Проявената любов на Духа проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

16. Утринно Слово от Учителя, държано на 8 януари, 1933 г. София. — Изгрев.

Добри проводници

Размишление.

Ще прочета 17 глава от Матей.

Някога е полезно да гладува човек. Не е полезно всякога да се храни, или да го хранят. Сега и вие, след като сте слушали толкова да ви се говори, какво сте спечелили? Аз поставям въпроса конкретно. Говоря за истинските придобивки. Казвате за някого, че е религиозен. Дали е религиозен, или не, това за мене нищо не значи. — Но той е учен човек. — И това нищо не значи за мене. Че някой е религиозен, учен или силен, за мене това са понятия. Нужно е дълбоко разбиране на нещата. Какво се ползвате от едно просто обяснение на нещата? Какъв смисъл има за вас хубавият и много припечен хляб, ако нямате зъби? Можете ли да ядете този корав хляб? — Не можете да го ядете. Казвате, че Словото на Истината е твърдо като кост. Значи, не можете да го използвате. Въпреки това, мислите, че много знаете. Ако подложат знанията ви на пресяване, ще видите, колко малко знаете. И от това, което ви остава, много малко се ползвате. Някога мислите, че сте много силни, че всичко можете да направите. Съгласен съм, но това е

само когато сте здрави. Вън от здравето, да мислите, че сте силни, вие се заблуждавате. Ако ви поставя десет деня на глад, състоянието ви няма да бъде същото, както когато сте сити. Който гладува, ходи с наведена глава и размишлява като мъдрец. Той седи и мисли само за хляб и вода. Изводът, който ще направя е, че вие трябва да имате права мярка за нещата.

Често хората се натъкват на едно противоречие, което изхожда от стиха, дето Христос казва: „По-скоро камила ще мине през иглени уши, нежели богатият да влезе в Царството Божие.“ Въпреки това, всички хора желаят да бъдат богати. Няма човек на земята, който да не ламти за богатство, да има парички. Каква била идеята на Христа, когато казал, че богатият не може да влезе в Царството Божие? Ако разглеждате този стих в буквален смисъл, ще излезе, че само бедните ще влезат в Царството Божие. Следователно, голяма привилегия е да бъдеш сиромас. Въпреки това, никой не иска тази привилегия. — Защо? — Защото не вярват в Бога. Даже и религиозните, които се молят по три пъти на ден, не вярват в Бога. Всеки казва: Да прекарам добре на земята, че за онзи свят малко се интересувам. Това не е ли отричане на нещата? Макар че хората вярват в онзи свят, всъщност, той остава неразрешен въпрос. Мнозина казват: Кой знае, дали съществува друг свят. Не сме били там. Я го има, я го няма този свят. Някои християни казват: Ако вярваме, че има друг свят, нищо не губим;

ако не вярваме, пак нищо не губим. — Как да не губите? Много губите. — Какво губим? — Онзи свят.

Съвременните християни нямат никаква философия. Не е достатъчно само да се говори. Не е въпрос да се отрича истината. Това, което отричаш, трябва да се потвърди с нещо. Грехът и злото, вън от доброто, са немислими. И доброто, вън от злото, е немислимо. Не можеш да говориш за доброто, ако не разбираш злото. И обратно: не можеш да говориш за злото, ако не разбираш доброто. Това е анти-теза. Това са две противоречиви мисли, които едновременно съществуват. Изобщо, в природата съществуват противоречия. Това, което е отрова за човека, то е храна за растенията. Какво ще кажете за това? Следователно, злото, което е отрова за хората, е храна за други същества. Тогава, тази отрова, като мине през растенията и се преработи, става храна за човека. Какво ще кажете на това, според вашата философия? Вие имате една обикновена философия, която никъде не съществува. Човек трябва да бъде нагоден да влезе в другия свят, дето ангели ще пеят и свирят на гитари. Малцина знаят да свирят на гитара. Тамошните гитари не приличат на нашите, които са много прости.

Под „гитара“ разбирам инструмент, който съдържа всички останали инструменти. Тя е прародител на всички инструменти. Ако не е така, това е една обикновена идея. Следователно, ако под гитара разбирате обикновената

гитара с шест струни, това е проста работа. Ето защо, пеенето на ангела се отличава по броя на трептенията. Те са повече даже от трептенията на нашата светлина. Какво ще кажете на това? Когато ангелите пеят, нашето слънце свети. — Защо е така? — И когато ангелите престанат да пеят, у нас се образува тъмнина. Тогава те си почиват. Когато ангелите отново запяват, светлината пак иде. Песнето на ангелите е светлина за нас, а почивката им — тъмнина. Това твърдение е за мъдреците. Казвате, ча знаете много неща. Какво ви ползува вашето знание? Обаче, когато ангелите пеят, светлината иде, и вие се ползвате от нея. Докато има светлина около мене, аз мога да ходя навсякъде. Щом светлината изчезне, и дойде тъмнината, аз вече съм ограничен, нищо не мога да правя. И на вас казвам: Ако сте скръбни, пейте. Като пеете, все ще дойде една светлина. В този смисъл, пеенето е проводник на светлината. Това всеки може да опита и ще разбере, верно ли е това твърдение, или не. Щом престанеш да пееш и кажеш, че пеенето нищо не струва, ще видиш, каква тъмнина ще те обхване. Като започнеш да пееш, каквато и да е песен, веднага ще те обхване малка светлинка. Пеенето е носител на известна светлина.

Сега да дойдем до положението, в което хората изпадат. Те искат да им се докаже, има ли Господ, или не. Докато търсите Господа вън от себе си, във форма на човек, никога не можете да Го намерите. Същият закон е и за

слънцето. Ако го търсите само по един лъч, може да намерите неговата посока. Обаче, слънцето не се изявява само в един лъч. Милиарди лъчи излизат от него. Те излизат от един общ резервуар. Следователно, ако и вие искате да схванете Бога само от един лъч, това е привидна истина. Бог е в милиардите лъчи, които трябва да слезат до тебе. Само така ще се ползуваш от тях. Ако до тебе дойде само един лъч от слънцето, нищо няма да те ползува. В живота си вие обяснявате вашето знание само от един лъч. Имате баща и майка. Това са два лъча на Бога. Вие сте третият лъч. Казваш: Обичам майка си и баща си. — Добре е, че ги обичаш, но ти имаш още няколко братя и сестри. Като имаш десетина лъчи, казваш: Достатъчно ми е това. Питам: Какво понятие ще имаш за Бога с десет лъча? Толкова лъчи имат и животните за Бога. Когато обичаш майка си и баща си, ти си като теленцето, което също обича майка си и баща си. Телеленцата обичат повече майките си. Бащите не обичат толкова много. — Защо? — Защото бащата се явява рядко. Той е цял аристократ. И у птиците е същото. И най-малкото птиченце познава гласа на майка си. То познава баща си малко. Писанието казва: „Волът познава господаря си, който го храни, а Израил не познава своя Господар, своя духовен Баща — Бога.“ Ако и вие се запитате, колцина от вас познават Бога, какво ще кажете? Ако очаквате, аз да ви кажа нещо за Бога, това е

друг въпрос. Каквото зная за Бога, то е за мене. Ако вярвате в мене, има смисъл да ви кажа нещо. Ако не вярвате, ще слушате мнозина, но ще се раздвоите. Ще се питате: Кое е право — това, което аз ви говоря, или това, което другите ви казват? И тогава ще се разделите на два лагера и ще питате, кой е на правата страна. Казвам: Всички сте на кривата страна.

Дето има спор, там истината не съществува. Ако дойдете при мене да ви доказвам съществуването на Бога, аз ще ви открия само едно малко крайче. Ще ме питате: Има ли Бог, познаваш ли Го? Аз няма да ви отговоря на този въпрос, но ще ви питам: Виждате ли Слънцето? — Виждаме го. После ще махна с ръката си, и Слънцето ще изчезне. Около вас ще настане голяма тъмнина и ще ме питате: Къде отиде Слънцето? После ще ви заведе в гората и ще ви питам: Какво виждате? — Дървета. Пак ще махна с ръката си, дърветата ще изчезнат, и ще остане една пустиня. Ще ви заведе при изворите, ще махна с ръка и ще ви питам: Какво виждате? — Водата изчезна, изворите ги няма. — Ще ви заведе при планините. — Ще махна с ръка, и те ще изчезнат. Ще ви заведе при моретата. Ще махна с ръка, и те ще изчезнат. Ще питате: Къде са планините? Къде са моретата? Всичко изчезва. Това е отрицателен път на доказване. Ще питате пак: Има ли Господ, или няма? Като видите, че всичко около вас изчезва, питате: Възможно ли е това? — Възможно е. Виждате, че

около вас няма дървета, планини, реки, морета. Какъв отчет ще си дадете?

Сега започвам обратния процес. Дохождаме до сухото море, махна с ръка. Питам: Какво виждаш сега? — Морето дойде. Отиваме при канарите. Махна с ръка, и канарите отново дохождат. Махна с ръка, и Слънцето се яви на хоризонта. — Може ли да стане това? — Може или не може, това е друг въпрос. Представете си, че аз правя това. Дали, в даден случай, мога да го направя, то е друг въпрос. Както виждате, това става в природата. То е начин за аргументиране. Всъщност, дали вярвате или не, това не е важно. Почти няма разлика между вярващ и безверник. И двамата седят на една и съща сфера. Единият седи отгоре на сферата, а другият — под сферата. И така се разговарят. Безверникът казва: Всичко е отгоре на повърхността. Вярващият казва: Всичко е отдолу, във вътрешността. Всичко е под кората. Безверникът казва: Не е така. Слънцето грее само на повърхността, под кората няма нищо. Там Слънцето не грее. Всичко, което се огрява от Слънцето, е отвън, отгоре.

Религиозните мислят, че всичко е вътре в сферата. Те казват: Има друг свят. Безверниците казват, че всичко е над сферата, затова отричат съществуването на друг свят. Тук е всичкото, тук има ядене и пиене. Тук е житото, царевичата. Вярващият иска да те убеди, че и без жито и царевича може да бъдеш щастлив. Той твърди това, но не може да го до-

каже. Питам: Защо онези, които са живели далеч от света, в пустинята, са имали нужда от хляб? Те искат, без да работят, да им се занесе хляб, заради Господа. Тогава, защо не им прашат жито от небето? В прав смисъл, всичкото жито иде от небето. Под „небето“ разбирам разумното в света. Значи, едновременно, човек е и на небето, и на земята. Адът е създаден от твоето неразбиране, от твоята изопачена мисъл. Всичко зависи от твоя дух, от твоето право разбиране. Човек може да създаде и небето, и ада за себе си — от него зависи. Като влезеш в противоречие, ти създаваш ада. Като влезеш в хармония със себе си, ти създаваш рай.

Ако доказвам исторически това, вие знаете историята, няма защо да се говори за нея. Казвате, че Христос се явил преди две хиляди години. Вие знаете това на основание казаното от четирите евангелисти. Казвате, че Христос проповядвал много неща. Колцина от вас, които ме слушате, имате живата опитност, да сте се разговаряли с Христа? Ще ми бъде приятно да чуя, че има един такъв между вас. Не да ми казвате, че сте Го сънували. Аз не се занимавам със сънища. Ако е за сънища, аз сънувам повече от вас. Ако е за предположения, аз правя повече предположения от вас. Ако е за въображение, аз имам повече въображение от вас. Но всичко това аз считам за нереално. За мене е реално това, като махна с ръка, и стане, каквото желая. Някога искам да видя слънцето по-голямо. Махна с ръката си, и то стане по-

голямо; искам да ми се покаже като харман, и то стане такова. Някога искам да го видя като земята. Махна с ръката си, влезе в него и се разхождам там. Казвам: Голяма горещина има тук, но аз ходя, без да изгарям.

Сега, с вашата права мисъл, казвате: Как може при тези условия човек да отиде на слънцето? — Прави сте, при сегашните условия, както сега ви говоря, ако отида на слънцето, нищо няма да остане от мене. Ако вие отидете със сегашното си разбиране, със сегашното си разположение, и от вас нищо няма да остане. Който би се опитал днес да отиде на слънцето, това го очаква. Вашият начин на размишление внася голямо смущение в човешката душа. Казвате: Какъв е краят най-после? Питам: И най-хубавите неща в света не произвеждат ли известно смущение? Например, ти си беден човек. Молил си се хиляди пъти да ти даде Господ пари. Ето, един ден щастието ти се усмихне, падат ти се на лотария два милиона лева. Щом получиш тези пари, първо се радваш, а после започваш да се безпокоиш, да не би да изгубиш тези пари, или да не те убият някъде за тях. Започваш да търсиш банка, в която да вложиш парите си. После ще се безпокоиш, да не би тази банка да фалира. Парите са благо, наистина, но кое е онова, което ви безпокои? Ако имате едно учение, с което всичко можете да постигнете, защо ви са тези милиони? Имате възможност да си доставите, колкото пари искате. Имаме нужда от сто лева.

Махна с ръка, и парите дохождат. Ако са много, пак махна с ръка, и парите се прибират. Никакви банки не ми трябва. Ще кажете, че някога ходя със стари дрехи. — Така е, но когато съм сам, обличам най-хубвите си дрехи. Щом махна с ръката си, аз съм облечен като цар. — Възможно ли е това? — При сегашните условия не е възможно, но при други условия е възможно. Няма нещо, за което човек да мисли и да не е възможно. Това, за което ви говоря, е възможно за напреднали същества. Това, което за мравката е невъзможно, за мене е възможно. Аз мога да мисля по-добре от мравката. За вола е невъзможно това, което аз правя.

Вие искате да прогресирате. Прави сте. Има една последователност в законите на природата и, ако я спазвате, за вас всичко ще бъде възможно. Ако си петгодишно дете и носиш товар от пет килограма, невъзможно е да се справиш с него. Питам: Като разумен човек, каква тежест трябва да туря на гърба на това дете? Ще му туря най-много половин или един килограм тежест. Това значи разумен човек. Като имам пред вид теглото на детето, веднага ще разбера, каква тежест може да носи то. Колко тежи новороденото дете? — Около три килограма и половина. — В пет години на колко може да се увеличи това тегло? Колко може да тежи едно петгодишно дете? — Най-много 20 кгр. — На дете, което тежи 20 кгр., каква тежест му отговаря? Ако на 10 кгр. туря един килограм

тежест, значи, на 20 клг. най-много два килограма. На същото основание, и в умствено отношение има тежки идеи, които мъчно се решават. На вас, понеже не сте деца, мога да туря по-тежки идеи. Който може да разреши една трудна задача, нека ме слуша. Нека използва възможностите, които му са дадени. Не говоря за външните възможности, не си правя илюзии. Това, което мога да направя в бъдеще, и на него не разчитам. В дадения случай, аз разчитам на онова, което сега мога да направя. Аз знам, защо някои неща не стават и не могат да стават. То е толкова просто. Отивам в един дом и казвам: Сега не мога да обядвам. — Защо? — Хлябът едва е замесен, а тесто не мога да ям. След един час ще ям. Това значи, че след един час ще ми предложат опечения хляб. — Сега не можеш ли да го направиш? — Не мога. Има неща, които са невъзможни. Не че са невъзможни, но в момента не може да станат. Представи си, че страдаш от нещо, боледуваш. Болката ти не може да се отнеме изведнъж. За да мине болката, трябва да спазваш известни закони. Например, временно, за няколко секунди или минути, можеш да изгубиш съзнание. В това време може да се прекъснат чувствата или мислите ти. Ето какво разбирам под „изгубване на съзнание.“ То не е нищо друго, освен отнемане от съзнанието на онзи обект, който ви обременява. Казвате, че някой изгубил съзнание. — Не, съзнанието никога не се губи. Този обект, който ви прави впечатле-

ние, може да се отмести, и съзнанието ви да остане свободно. Под „изгубване на съзнанието“ разбирам още преставане на съзнанието да функционира. Под „обект“ разбирам резултатите от дейността на живите същества, които действуват върху нас.

Има една временна философия, чрез която искате да се освободите от страданията и нещастията си. Не е въпрос да се освободите от тях, но трябва да мислите, чувствувате и постъпвате правилно. Мъчението, страданието е нещо обективно. То е отношение към нещата. Когато не се поставиш, както трябва, ти се мъчиш. Ако не поставяш нещата, както трябва, ти ще имаш мъчения, страдания и несполуки в живота си. Щом започнеш да постъпваш разумно, животът ти ще се подобри. Сега, например, у вас стои мисълта, че баща ви и майка ви са длъжни да ви оставят нещо. Ако баща ви е богат, очаквате да ви остави нещо от богатството си. — Защо? — Защото е ваш баща. Същевременно, и баща ви мисли, че като сте дошли на земята по негово благоволение, вие сте задължени към него. Той очаква, вие да го почитате и да му донесете нещо. Не е достатъчно само да го уважавате.

И тъй, като вярвате в Бога, какво подразбирате под думата „вяра“? Казваш, че имаш баща, вярваш в него. Какво отношение имаш към баща си? Значи, очакваш да получиш нещо от него. Вярваш, че имаш дял в неговото богатство. Тази вяра не е гола, но трябва да отидеш

при баща си, да опиташ своята вяра. Баща ти реално нещо ли е? Ако баща ти може да ти даде, каквото искаш, той е истински баща; ако не може да ти даде, каквото искаш, никакъв баща не е. Наистина, ако бащата не може да предаде своите качества на сина си, не е негов баща; ако не може да предаде богатството, силата си на своя син, никакъв баща не е; ако не може да предаде здраве на своя син, никакъв баща не е. Ние трябва да имаме един идеал, една мярка в живота. Аз вадя следния извод: Бог е наш Баща само тогава, когато може да ни предаде това, което носи в себе си. Разумността е качество на Бога. Ако не може да ни я предаде, Той не е наш Баща. Благата, които Бог има, се предават и на нас. Той ни предава своята мисъл, своята сила и ни прави свободни. Значи, това, което има Бог, ние трябва да го възприемем. Иначе, не можем да бъдем свободни. Ако не разбираш Неговите мисли, това, което Той е създал — растенията, животните, хората, както и цялата природа, ти си човек без вяра, ти си слаб, хилав човек.

Сега аз не искам да останете със старите си възгледи, но за новите още не сте готови. Не искам вашите възгледи да влезат в стълкновение с моите, да стана причина за известно сблъскване. Не искам да кажете, че това, което досега сте имали, е непотребно. — Не, всичко, което сте имали, е на място. Ще се стремите към богатство, но към разумното богатство. Ето какво разбирам под богат човек.

Аз разсъждавам обективно. Представям си богатия човек натоварен, носи на гърба си 70 — 80 кгр. злато. Това злато ще му одере кожата, ще му охлузи гърба. — Ама без него няма живот. — Не, не е практично да носиш богатство, което ще те съсипе. Казваш: Трябва да дойде някой при мене, да му дам половината си богатство. Наистина, дойде един човек при тебе да ти проповядва ново учение, че с по-малко може да се живее. Следователно, ще му дадеш половината от това, което имаш. Нищо няма да изгубиш. Като му дадеш половината от товара си, ще ти олекне. Направиш опита. Свالياш торбата от гърба си и му даваш половината. Като се освободиш от товара си, казваш: Прав е този човек, олекна ми. Срещаш друг човек, който ти казва: Може и с по-малко да се живее. Достатъчно ти са 30 кгр., а може и с 15 кгр. да се живее. Като те убеди в истината, казваш: Прав си. Ето, вземи половината ми товар. Туряш нещо в неговата торба и се изправяш. Този човек те убеждава, че и без тежест може да се живее. След като направиш този опит и се освободиш от всичкия си товар, изгубил ли си нещо? — Нищо не съм изгубил. Не само че не съм изгубил, но даже печеля. Движа се спокойно, гърбът ми е свободен, не усещам никаква тежест. От ваше гледище, казвате: Ами ако утре огладнееш? — Този, който ме научи да се разтоварям, той ме научи да си доставям, каквото искам. Той казва, че като дойда до едно дърво и махна с ръка, ще по-

луча, каквото искам. Като махна с ръка, трапезата се слага. Щом се нахраня, пак вдигна ръката си, и трапезата изчезва. Ако нямам обувки, вдигна ръка, и обувките дойдат. Като пожелае да ги сваля, с едно махане на ръката си ги свалям. След всичко това, имам ли нужда от товар на гърба си? Казвате: Кажете това изкуство и на нас. — Дали ще ви го кажа, или не, това е друг въпрос.

Питате: Възможно ли е това? — За онези, които знаят, е възможно. — Ние кога ще научим това изкуство? — Както сте сега, нужни ви са около 2,500 години. Ако вярвате, наполовина ще ви трябват. По същия начин аз мога да сменя тези години от вашия гръб. Това е въпрос на съзнание. — Лесно може да се справим с тези години. — Един ден, като махнете с ръката си, всичко може да направите. Това е факт. Ти вдигнеш пръста си и казваш, че можеш да направиш всичко. — Вдигнеш го, но нищо не става. После вдигнеш двата си пръста и казваш на фурнаджията: Два хляба! — Нямаме хляб, всичкият е продаден.

От всичко казано досега, в ума ви остава идеята: Какво трябва да разбираме? — Ще разбирате това, което Бог разбира, което ангелите разбират, което и разумните хора разбират. — Какво трябва да правим? — Ще правите това, което Бог прави, което ангелите правят, което разумните хора правят. — Как ще стане това? — Оставете този въпрос настрана. Вие имате желание да се освободите от тежестите на ва-

ния живот. Това показва, че не сте изработили една положителна философия за живота. Да се освободите от сегашните тежести на живота, това значи, да се освободите от всичко. Какво ще правите, ако се освободите и от хляба? — Това е невъзможно. — Обаче, трябва да чакате още малко, докато се опече хлябът. Положението, в което се намирате сега, е това на неопечения хляб. Вие сте още неопечен хляб. Ще влезеш в фурната, да те опека. Тогава ще станеш обичен, любим. Който не е печен във фурната, не може да бъде обичан. Докато си в нощвите, като тесто, никой няма да те обича. Щом те опека, ще те вземат от фурната, и всички ще те гледат като писано яйце. Ще те носят на ръце. Ако тези, които те пека, огладнеят, ще те изядат.

Казваш: От мене нищо не става. — Това е неразбиране на живота. За да се освободиш от тягостното положение на живота, трябва да станеш на пъпка, от която ще се развие плодът. Така, постепенно ще зрееш — цял процес ще се извърши в тебе.

Всички наши вярвания трябва да се преобразят, да минат в нова форма. Не трябва да се освободим от страданията си, но да ги превърнем в радост и веселие. На какво прилича вашето положение? — На човек с изкълчен крак. Преди няколко деня дойде при мене един човек с изкълчен крак. Аз започнах да му проповядвам. Той каза: Не ми говори за Господа, за онзи свят. Кракът ме боли, изкълчих го. —

Какво друго да ти говоря? Аз мога да ти направя крака, ако слушаш, какво ти говоря. Ако ме слушаш да ти говоря за Господа и ти е приятно, след половин час никаква болка няма да остане в тебе. — Ама кракът ме боли. Първо ми помогни да оздравее кракът ми, тогва ще те слушам да ми говориш за Господа. Не си играй с мене. Никога ли си не изкълчвал крака си? — Ако ти беше на моето място, а аз на твоето, щях да те слушам. — Ама кракът ме боли, разбери! — И аз искам да ме разбереш. — Ти искаш да си играеш с мене. Можеш ли да ме разбереш? — И аз те питам: Ти можеш ли да ме слушаш, или не? Какво ме интересува, че кракът ти се изкълчил? Не си внимавал, затова кракът ти пострадал. За какво мислеше, като се изкълчи кракът ти? Аз ще ти кажа, коя е причината. Ти имаше да взимаш десет хиляди лева от един беден човек и отиваше да го съдиш. Той има една нива от десет декара, а ти искаше да му я продадеш. Така ли е? — Е, да... Казвам: Или ще се откажеш от парите, които имаш да взимаш, или ще страдаш още. Отказваш ли се? Ако се откажеш, ще ти излекувам крака.

И като излезеш оттук, няма да имаш никаква болка. Обаче, ще се подпишеш, че няма да искаш парите си, половината даже няма да искаш. Излекуването на крака струва точно толкова, колкото имаш да взимаш. — Ами ако се подпиша и не ме излекуваш? Така ще ми стидат парите. — Тогва ще намериш едно до-

верено лице, на което ще дадем договора. Аз ще имам вяра в това лице и в тебе. Като оздравее кракът ти, тогава ще се подпишеш, че се отказваш от парите си.

Как мислите, добре ли се свърши тази работа? Този човек отказа ли се от парите си? Оставям на вас, да си направите заключението. И вие, като дойдете до разумния свят, ще се намерите в същото положение. Искаш да постигнеш нещо. Ако не се откажеш от едно нещо за сметка на друго, нищо не можеш да постигнеш. Нещастията ви се дължат, именно, на неразбиране на живота, на порядките, които Бог е създал. Казвате: Човек има право да живее, да диша свободно. — Така е, но в това право има една мярка, според която трябва да се живее. Колцина от вас сте готови да си помагате един на друг? Като ви наблюдавам, виждам, че всеки се задълбочил в себе си, мисли, как ще прекара тези критични времена. Прави сте, но ако човек се концентрира в себе си и живее само за себе си, какво ще постигне? Нищо особено. В даден момент ще бъде щастлив, но следния момент щастието ще се обърне против него. Ето защо, като живееш, ще мислиш и за другите и ще се жертваш. Без жертва не може.

Под „жертва“ разбирам разумен процес. Жертвата дава сила, подем. Да се жертваш, това не е насилие. Дето има насилие, там има престъпление, в каквато и да е форма. Да се жертваш, това значи да направиш най-разум-

нато в своя живот. Например, носиш един хляб. Срецаш човек, който е гладувал три дена. Веднага разчуиваш хляба и му даваш половината. Тсга е разумна жертва. Следователно, ще жертвуваш половината от това, което носиш в себе си. Така ще се освободиш от излишъците в своя живот. Вие седите, мъчите се, какви ли мисли не ви нападат. Няма защо да се мъчите. Животът е красив. Красотата се заключава във взаимното подпомагане. Ако цялото човечество имаше една мисъл, че Бог живее във всички, че Неговата мисъл е наша мисъл, щяхте ли да се безпокоите, как ще живеете, как ще се прехранвате и обличате?

Сега всеки работи за себе си и се безпокои, какво ще стане с него. Колкото повече се безпокои човек, толкова е по-самотен. Ако не се безпокоиш, ти няма да бъдеш самотен. Под „самотен“ разбирам голямо безпокойство. Когато настане мир в тебе, ти се свързваш с всички разумни същества, които ценят твоя живот, както ценят и своя. Това наричам вяра в Бога. Вярата дава всички възможности на човека. Тя води към блаженство, към щастие. Това е придобивка в живота. Не говоря за онази гола, сляпа вяра — да гладуваш, да страдаш и да казваш, че имаш вяра. Истинската вяра подразбира реализиране на всичко, за което мечтаеш. При такава вяра, достатъчно е да вдигна двата си пръста, и всичко се нарежда. Аз говоря за себе си, а не за вас. Като вдигна единия си пръст, аз разбирам Бога в човека, Който

всичко прави. Единният всичко може да направи. — Как така, като вдигнеш пръста си, всичко постигаш? — Като вдигна пръста си, разбирам Разумния, Който е създал света. За Него всичко е възможно. Като вдигна двата си пръста, разбирам, че аз живея в Него и чрез Него всичко мога да постигна. Той слага, аз издигам. Тогава между мене и Бога има съгласие. Ако не спазвам това, несъгласието между мене и Бога се нарушава. Който не знае, как да издига, не може да върши волята Божия. Само Бог може да слага, а ние — да издигаме.

Сега вие взимате и двете служби: слагате и издигате. Казваш: Аз мога да сложа. — Нищо не можеш да сложиш. — Аз мога да направя това-онова. — Нищо не можеш да направиш. Ти можеш да направиш само направеното вече от Великата Разумна Природа. Ти можеш само да издигаш. — Аз мога да запаля печката, да накладя огън. — Огънят е запален преди милиони години. Който е запалил Слънцето — огънят на живота, Той преди тебе е направил всичко. Ти можеш само да издигнеш огъня, т. е. да запалиш печката. Това, което ти правиш, не е палене на огъня, но пренасяне на огъня от едно място на друго. Онзи, Който слага, е Бог. Този, Който дава живот, Който дава мисъл на хората, е само Бог. Онзи, Който ги импулсира да работят, е само Бог. Като мислиш така, ти ще си създадеш права философия. Не мисли, че можеш да вземеш силата на Бога и да си играеш с Него. — Не, такива

отношения между Бога и хората не могат да съществуват.

Пророкът казва: „Волът познава господаря си, а Израил не познава своя Бог.“ Думата Бог е съставена от три букви. На еврейски първата буква означава Онзи, Който е създал и прониква всичко. Втората буква подразбира Онзи, Който организира нещата и ги съхранява. Третата буква представя Онзи, Който държи равновесието в света. Следователно, Онзи, Който създава всичко и прониква навсякъде; Който съхранява и държи всичко в равновесие, е Бог. Това е външната страна на понятието Бог. Ако нямаш в себе си това понятие и вдигнеш пръста си, Бог няма да те слуша. Значи, ти нямаш вяра в Бога. Като вдигнеш пръста си, радостта трябва да дойде. Като вдигнеш двата си пръста, скръбта трябва да си отиде. Направете опит. Вдигнете единия си пръст, да видите, ще дойде ли радостта. Имате болка, страдание. Вдигнете двата пръста, да видите, ще си отиде ли болката. Вие не правите този опит, но викайте един лекар, втори, ходите по бани. — Ще ходиш по бани, ако си здрав. Ами като не си здрав, какво ще правиш? Ако кракът ти е изкълчен, как ще ходиш? Друг е въпросът, ако си богат. Ами ако си беден? Нямаш пет пари в джоба си. Кой лекар ще дойде да те лекува? Аз ви говоря неща, които и най-бедният, и най-богатият могат да направят. Кой не може да си вдигне двата пръста? Сега и богатият, и бедният си

вдигат и двата пръста, но нищо не постигат. И бедният, и богатият вдигат единия си пръст, пак нищо не става.

Знанието ви трябва да бъде толкова силно, както подписа на царя. Царският подпис е валиден. И нашето слово трябва да стане така силно и валидно, като царския подпис. Такова знание трябва да придобиете. Вие се питате, дали ви говоря истината. Не е въпрос, дали ви казвам истината. Някога аз се питам: На себе си говоря ли истината? Задайте си и вие същия въпрос: На себе си говорите ли истината? Аз не искам да разисквам този въпрос. — Защо? — Засегна ли го, вашият живот ще се помрачи. У вас ще настане такова смушение, че всичките ви звезди ще помрачят. Слънцето ви ще изчезне и ще настане такава тъмнина, каквато не сте очаквали. Понеже зная, че сте много страхливи, не засягам този въпрос. Аз разглеждам само въпроси, които произвеждат светлина. Например, виждам един от вас седи и си мисли: Учителят направи това. Учителят направи онова. — Направил съм нещо, но при известни условия. Мъртвите погребвам; онези, които са заченати, ги раждам; гладните нахранвам; жадните напоявам; охолните бия, а заробените освобождавам. Какво разбирате под думата „бия“? Казвате: Как така да биете? Ето как. Като намеря един оholen, взимам една буталка и започвам да го бия, докато пусне маслото си. След половин час маслото му излиза. Турям маслото в тиганя, чукуна две-три яйца и си

направя едно хубаво ядене. Казвам: Колко е сладък този човек! Отлично нещо е той. Като дойда до охолния, аз го охлузвам съвършено, докато изкарам всичкото му масло.

Сега у вас остава мисълта: преносно ли ви говоря, или буквално? — Буквално ви говоря, тъй както е в природата. Често и аз влизам в буталката и плащам даже на някого да ме избие. Когато стана малко охолен, и аз влизам в тази буталка. Като удари 25 пъти, ще престане да ме бие. Щом излезе от буталката, аз се чувствавам свеж, обновен. Аз правя това доброволно, а вас насила ви турят. Като дойде едно страдание, вие не сте ли в буталката? В буталката сте, но не знаете това. Не знаете и защо страдате. Потъмнееш, помрачиш се, като че целият свят се събаря. Като те турят в буталката и те избият, излизаш освежен, бодър и казваш: Олекна ми малко. Непотребното масло в тебе излиза навън. Хората се нахранят с него и се задоволяват. И ти ставаш доволен, и те са довольни. Наядат се, пийнат си и благодарят за маслото, което си им дал. И ти се ползуваш от тяхната благодарност. Следователно, вашите страдания имат велик смисъл. Ако нищо не допринасят, те са безполезни. Ако и радостите ви нищо не допринасят, също са безполезни. Значи, вашите радости и скърби са полезни за хората. Не е важно, дали съзнавате това, или не. Този е новият начин, по който трябва да разсъждавате. Като знаете това, не се стремете да се освободите от страданията.

Не ги механизирайте. Знайте, че това е велик закон, чрез който трябва да работите, да се самоусъвършенствувате, да вървите в правия път. Ако не спазвате този закон, никакви постижения не може да имате. Вие имате много знания, но към тях трябва да прибавите още. Знанието ви трябва да се постави на опит, да се реализира. Вие не знаете, дали онова, с което боравите, е верно, или не. Не знаете, колко може да ви служи. Един ден вашето знание може да ви ползува, но сега още не.

Преди години един наш приятел събрал десет хиляди лева и ги турил в Библията си, като мислел да ги употреби за нещо полезно. Не се минало много време, извикали го в другия свят. Близките му имали нужда от пари, но не знаели, че в Библията имало известна сума. След три-четири години те намерили парите, но били вече бракувани. Друг наш приятел купувал облигации да спечели нещо от тях. Обаче, докато ги смени, срокът им изтекъл, и те били вече безпредметни.

Всяко знание, неизползувано навреме, се обезценява. Какъв смисъл има това знание? Следователно, всяко благо, всяко знание, което може да се използва навреме, допринася нещо за цялото човечество, за благото на цялото Битие.

Желая ви, да имате правилно разбиране за живота, да бъдете носители на Божествените мисли, на Божия живот, на Божията Любов, на Божията Мъдрост и на Божията Истина.

Ако постигнете това, много сте придобили. Онези, които ръководят съдбините на цялото човечество, на напредналите души, определят за всеки човек съответен метод. Всички хора не могат да придобият благата по един и същ начин. Може ли някой да мине край розовото масло и да не замирише? Може ли човек да бъде проводник на Божията мисъл, и тя да не се прояви? Това е невъзможно. Мнозина са лоши проводници, благодарение на което и резултатите на техния живот са лоши. Нека у вас остане единственото желание да бъдете проводници на Божията Любов, Мъдрост и Истина не еднократно, но в продължителен период на време. Колкото и да сте малки, всеки може да бъде проводник на Божиите мисли. Това е благо на живота. Това е новото за вас. Ако не можете да го постигнете, всичко останало е товар в живота ви. То ще ви причинява скръб.

Ще ви дам за размишление 13 глава, Послание към римляните, от 11 — 14 стих включително.

*

17. Утринно Слово от Учителя, държано на 15 януари, 1933 г. София. — Изгrev.

Три мисли

Размишление.

Ще прочета 18 гл. от Матей.

Онзи, който се е къпал два пъти едно след друго, има ли нужда да се къпе трети път?

Онзи, който е ял два пъти едно след друго, има ли нужда да яде трети път?

Понеже и вие не се нуждате от нищо, затова няма повече да говоря.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

18. Утринно Слово от Учителя, държано на 19 януари, 1933 г. София. — Изгрев.

Божественият импулс

Размишление.

Ще прочета 19 гл. от Матей.

Коя е главната задача, която решава болният? Каквото и да му се говори, той иска да разбере, по какъв начин може да оздравее. Той казва: Толкова време вече, как боледувам. Не зная, как да се излекувам. Сиромашът пък пита само за пари, търси начин да се освободи от сиромашията. Обаче, никога не пита, как да се освободи от гнева си. Гневливият човек носи тоягата си и когото срещне, налага го на общо основание. Като набие някого, казва: Слава Богу, мина ми гневът. — Неговият гняв минава, но какво да каже онзи, който е понесъл ударите на тоягата? Той не е бил гневен. Как ще определите, какво представя човешкият гняв? Кой са отличителните чърти на гневливия? Той носи тояга със себе си, лицето му е намръщено, сърдито и току търси човек, върху когото да сложи тоягата си. И като слага тоягата надясно-наляво върху гърба на някого, той разбира, какво е гневът. Ще дойде ден, когато и той ще опита тоягата на своя гръб. Тогава ще разбере още по-добре, какво е гневът.

Има физическо, духовно и умствено разбиране на гнева. Някой напише едно стихотворение, в което влага много свои чувства и преживявания. Веднага критиката се произнася за това стихотворение. Туй е умствен начин за проява на гнева. Поетът опитва вече тоягата на гърба си. Критиците не са нищо друго, освен гневливи хора, които налагат тоягата си по гърба на поетите и писателите. Като опитват много пъти тази тояга, някои от тях се отказват вече да пишат. Но след известно време отново почват да пишат, обаче, се оглеждат натук-натам, да не разбере критикът. Те питат, къде е критикът и, като разберат, че е заминал занякъде, започват свободно да пишат. — Така е. Когато се чуе, че в гората има мечка, хората рядко минават през този път. Щом разберат, че мечката я няма, свободно вече минават през гората. Следователно, не питайте, защо има мечки в света. Щом съществуват, има дълбока причина за това. Те имат своето предназначение. Какво е било първоначалното им предназначение, аз знам, но няма да ви го казвам. Ако искате да го знаете, ще ви пратя в гората, да ви срещне мечка. И тогава, ако сте хора, които не разбирате живота, тя ще ви оплюе. С това мечката иска да каже: Не се надявах, че сте толкова невежи, да не знаете, защо съм създадена. Вашият път не трябва да се сблъсква с моя. Когато аз минавам, вие трябва да отстъпвате. — Не може ли да минем първо ние, а после мечката? Аз ще ви задам друг въпрос:

Не може ли, когато си гладен, първо да свършиш работата си, а после да се нахраниш? Ако искаш всякога да бъдеш пръв, трябва да обърнеш целия ред на нещата, да тръгнеш по обратен път.

Следователно, първо ще се нахраниш, после ще работиш. Този е правият път в живота. В ума ви трябва да остане следното: Не се смущавайте от мечката, в каквата форма и да се яви. Не се смущавайте от сиромашията. Не се смущавайте от болестите. Не се смущавайте и от противоречията. Някой се разболял — смущавате се; оздравял — радвате се. На какво се дължи смущението и скърбта ви? На какво се дължи и радостта? Човек се радва, когато се освободи от голямо зло, а скърби, когато изгуби възможността да се радва. Например, всеки, който изгубва вкуса си и не може да усеща сладостта на това, което яде, той скърби. Докато е млад, човек се радва; щом остарее, той започва да скърби. — Защо скърби? — Защото няма зъби, не може да дъвче; изгубил вкуса си, не може да усеща приятност при ядене. Не само това, но и стомахът му не работи добре, не може да се храни, както трябва. Храната му се задържа в стомаха, дето се вкисва. Питам: Ако и вие се вкисвате в живота си, не сте ли стари? Вкисването в живота е признак на старост. Като станеш много учен, започваш да философствуваш, не вярваш в щастието. — Защо? — Остарял си вече. Не вярваш, че можеш да проявиш доброто в себе си

— остарял си. Не вярваш, че можеш да бъдеш благороден — остарял си. Като изгубиш вяра в сегашния си живот, отлагаш за бъдещия, за друг някой живот. — Какво се разбира под „друг живот“? Това е все едно, да отлагаш полицата си, както правят онези, които имат много да дължат. Мислиш ли, че като отложиш полицата си, ще имаш в бъдеще по-благоприятни условия? И това е възможно, но вероятността, да дойдат благоприятни условия, е малка. Ти използвай сегашните условия, а за бъдещите не мисли.

Човек трябва да се освободи от своя личен живот. Докато живее в личността, той всякога ще разрешава въпросите си лично. Това значи, да ги решава частично. Искаш да бъдеш щастлив. Ще бъдеш щастлив, ако престанеш да мислиш за щастието. Скърбиш — престани да мислиш за скръбта. Страдаш — не мисли за страданието. — Как да престанем да мислим за тези неща? Една вечер, един беден негър спрял под прозореца на един богат американец и започнал да свири. Без да пита, искат ли да го слушат, той отворил хармониката си и започнал да свири пред къщата му. Американецът се чудел, какво да прави — не могъл да спи от свиренето на негъра. Току-що легнал с децата си да спи, и музиката го събудила. Мислел си американецът: Да взема една тояга и да слеза долу да набия негъра, това е дълга и широка работа. Най-после отворил прозореца и започнал да маха с ръце, да пъди негъра. Обаче, последният раз-

брал, че американецът е доволен от свиренето, затова продължил да свири. Американецът му подхвърлил от прозореца един долар, с желание, да се освободи от него. Негърът продължавал да свири. Американецът подхвърлил още един долар, и негърът все още продължавал да свири. Трети долар хвърлил, но свиренето не преставало. Най-после американецът отворил прозореца и казал на музиканта: Върви си вече. Утре пак ела, ще ти дам друго нещо. Така той се освободил от негъра. Питам: Можаха ли да се разберат богатият американец и бедният негър? — Не се разбрали. — Защо? — Защото интересите им са различни. Бедният искал да свири, за да изкара повече пари. Богатият пък искал да си почине, затова бил готов да плати скъпо, за да се освободи от негъра. И двамата си служат с парите: американецът, за да се освободи от негъра, а бедният негър — да си изкара прехраната. Направете превод на този пример, да видите, какво представят щастието и нещастие, както страданието и радостта.

Питам: На кой гръб ще турите щастието, и на кой — нещастие — на негъра или на американеца? В случая, щастието е от страната на негъра, който свири, а нещастие — на страната на американеца, който е готов скъпо да плати, само да се освободи от музиканта, да продължи съня си. Следователно, нещастие е на едната страна, а щастието — на другата страна. Ето защо, когато нещастие дойде при тебе, ти си богат. — Как така? — Много просто.

Кой губи парите си: бедният или богатият? — Богатият. Той разполага с милиони, които в един момент може да изгуби. Заради парите си, той може да изгуби и здравето, и живота си. Само богатият страда. — Кой се радва? — Само сиромашът се радва. Като знаете това, не се стремете да измените сегашния ред на нещата. Това е невъзможно. Искате да съедините страданието с радостта, щастието с нещастieto, но това е немислимо. Невъзможно е сиромашът да стане нещастен. Той всякога е щастлив. Само богатият може да стане нещастен. В ума на всеки човек стои идеята: Да съм богат! — Ако си богат, ти ще бъдеш едновременно и нещастен. Който иска да разбере живота, той трябва да познава вътрешната страна на щастието и нещастieto, на радостта и страданието. Той трябва да ги разбере като сили, които функционират в живота.

Казваш: Аз искам да бъда красив. — Какво може да ти допринесе красотата? — Много нещо допринесе красотата, но трябва да знаеш, как да я използваш. Ако си грозен, всички ще те подозират. На красивия всички дават, кой каквото може. Ако си красив и влезеш в гостилница, веднага ще те нахранят. И беден да си, пак ще те нахранят. Гостилничарят казва: Заповядай! Той веднага те кредитира. Обаче, ако си грозен и влезеш в гостилница, никой няма да те кредитира. Така е с негрите. За тях има специални гостилници, даже и специални черкви. Когато негър влезе в гостилница между бели,

непременно трябва да седне далеч някъде. Това се дължи на известна омраза към тях. Причината за омразата е кармическа. Предполага се, че според закона на кармата, черните са онеправдани от белите, понеже белите дълго време са робували на черните. Днес те им се отплащат по такъв начин. Всичко в света е определено. Например, определено е, какво може синът да иска от родителите си. Определено е също, какъв ще бъде животът на децата. Обаче, родителите никога не допускат, че децата им могат да боледуват, да бъдат нещастни. Ако, въпреки тяхното очакване, децата боледуват и страдат, родителите не знаят, къде е причината — в тях, или в самите деца. Всъщност, детето е причина за своите страдания. На същото основание, не мислете, че Бог е причина за вашите страдания. Бог не мисли за страданията и нещастията на хората. Като изучавате Писанието, ще разберете, кое може да възмути Господа. Той всякога се е възмущавал, като виждал заблужденията на хората. Той се е възмущавал, когато виждал, как евреите служели на много богове. На това отстъпление или отклоняване от правия път се дължат страданията и наказанията на хората. Питате: Не може ли Бог да не ни наказва, да не се гневи? — И това може. Божият гняв е процес, чрез който се чистят човешкото сърце и човешкият ум.

И тъй, за да не цапа ума си, човек трябва да има пред вид, какви образи да държи в себе си. Какъв смисъл има, да държиш образа на

мечката в ума си? Има ли смисъл да се влюбваш в мечки, котки, кучета? — Може ли човек да се влюби в животни? — Има богати хора, които толкова обичат котки и кучета, че оставят всичкото си богатство на тях. Един англичанин оставил всичкото си богатство на котки. — Това не е важно за вас. Има въпроси, които не са важни, но забелязвам, че както и да разбира нещата, човек пак си живее, както знае. Например, православният, евангелистът или католикът разправят, какво е казал Христос, но, в края на краищата, всеки си живее, както намира за добре. Ние имаме един образец, който ни показва, как трябва да живеем. Това е образът на Христа. Казвате, например, че жената трябва да се почита. Кой ще даде образец, как да се почита? Мъжът пък казва, че и жената трябва да се отнася благородно към мъжа. Но коя жена ще даде образец на благородство? Не говоря за привидно благородство, но такива отношения се искат и от мъжа към жената, както и от жената към мъжа, за да няма нито едно изопачено чувство. Когато жената види мъжа, тя толкова се променя, че губи всякаква естественост. Наблюдавайте жената, да видите, каква промяна става с нея, като види красив мъж. Очите ѝ, мускулите на лицето, всичко в нея се изменя. Тя се върти натук-натам, става особена. За такава жена се казва, че е много шавлива. Под „шавлива жена“ подразбирам, че тя е поставена на скара. Без да иска, тя шава, върти се.

Тя е в положението на риба, турена на скара — пържи се. Питам: Защо се пържи тази жена?

Казвам: Ако красивата жена и красивият мъж могат да се поставят един-друг на скара, красотата им е безпредметна. Това не се отнася до онези, които са завършили своето развитие — до напредналите дечи, които наричаме ангели. Те нямат пол. Ангелът може да вземе, каквато форма иска — мъжка или женска. Обаче, за него полът е изключен, той не е нито мъж, нито жена. Ангелите, крайно интелигентни и красиви, като дойдат между хората, за да не ги изкушават, веднага се превръщат на лампи с голяма светлина. Като им дотегне да светят, те скриват, т. е. прекъсват светлината си. Тогава ние казваме, че токът се прекъснал. След това ангелите се връщат на небето, да си почиват. Това е само за обяснение. — Реално ли е това? — Може ли да се докаже? — То може да се докаже толкова, колкото се доказва вашата доброта. Искаш да бъдеш добър, а не знаеш как. Казваш, че с молитва всичко се постига. — Не, молитвата не прави човека добър. Ти си инвалид, качил си се на гърба на един юнак, искаш да те носи. Молиш се на този, на онзи да ти дадат нещо — минаваш за беден. Кой как те види, всички ти дават по нещо. Ти туряш всичко на гърба на юнака и се молиш на Бога, да те носи юнакът повече. Каквито молитви и да четеш, юнакът ще се отегчи от тебе и ще те свали от гърба си. Значи, твоите молитви

не те направиха по-добър. Това е отрицателната страна на молитвата.

В Америка има религиозни общества, дето хората се учат да се молят за реализиране на техните желания. И това не е лошо, но целта на молитвата е друга. Като се моли, човек трябва да се освобождава от отрицателното в себе си. Вие сте забравили да се молите, както трябва. Съвременните хора имат много желания, поради което са нещастни. Те трябва да се научат да дават, а не само да взимат. И тогава, като ви носи юнакът на гърба си, да бъдете готови, на всички да давате по нещо. Ще раздавате всичко, каквото имате, докато олекнете. Колкото по-лек ставате, толкова повече време ще ви носи юнакът на гърба си. Мнозина от вас очакват да придобият известни дарби, без да работят. Обаче, без труд и работа нищо не се дава. Онези, които очакваха да получат нещо даром, преждевременно отидоха на другия свят. Каква дарба може да придобие един гълъб, една гургуличка, една овца, или най-после една мечка?

Една от съществениите мисли, която трябва да остане в ума ви, е да живеете въвн от личността. Нито един от вас още не познава себе си. Това не трябва да се доказва. Ако река да го доказвам, ще настоявате, че познавате себе си. Питам: Кое е първото име, с което са ви кръстили? Ще кажете, че не знаете. Наистина, че не знаете. Вие не помните, кога сте излезли от Бога, какво е било първото ви име и кои са били първите ви братя. Че сте имали братя и

сестри, знаете, но кои са били те, не помните. Коя е причината, че сте забравили вашия произход? Казвате, че когато сте били на небето, вие сте разполагали с голямо богатство; били сте ангели. Ако е така, питам: Кое ви е заставило да напуснете хубавия бащин дом и да слезете на земята, при този оскъден живот? Това са въпроси, на които мъчно можете да отговорите. Казвате: Това ще научим в бъдеще. Засега нищо не знаем. — Прави сте, сегашният човек се намира при особени, тежки условия на живота, без да знае, защо е станало така. Това е все едно, цяла година да ви угощават с различни яденета, в които има горчица, а само един ден през годината яденето е сладко. Какво ще правите? Искате - не искате, трябва да ядете тази храна.

Много хора са идвали при мене, и всеки иска да научи нещо, или от любознателност, или от личен интерес. Досега никой не е дошъл при мене, да донесе нещо; всеки иска да вземе нещо. Аз съм принуден да се справям с техните желания. Дойде един болен, иска от мене здраве. — Защо? — Не е разбрал болестта си. Дойде богатият, и той иска нещо. Той се оплаква от синовете си, че не го слушали, че постоянно му искали пари. Исква да знае, как да се справя със синовете и дъщерите си, които знаят само да прахосват пари. Дойде някой учен да се оплаква, че не му стигало време или средства да завърши своето изобретение. Идвали са при мене учени, с голямо съмнение в мене, и се

питат вътрешно, те ли са по-учени, или аз. И вие, като тези хора, се съмнявате в своите знания и в богатството си. Питам: Кое ви пречи да бъдете богати, учени или духовни? Значи, искате да кажете, че сте бедни, невежи, некултурни. Ако е така, това зависи от вас. Всеки сам е причина да стане беден или невежа. Според мене, това са професии, които човек сам си избира. Тогава защо се оплаквате, че сте бедни или невежи?

Не се оплаквайте! Според мене, невежият е по-интересен от учения. — Защо? — Невежият е гъста гора, в която всичко ще намериш. Ученият е изкуствено обработена градина. Аз бих предпочел да живея при невежия, отколкото при учения. Като по-интересни хора, предпочитам грешните пред праведните. Праведният мисли повече за себе си или за малко неща. Грешният, обаче, мисли за повече неща и за повече хора. Един грешен човек решил да стане праведен и да се освободи от лошите си мисли. За тази цел, трябвало да раздаде всичкото си имане на бедните. Раздал имането си на бедните, но лошите му мисли не го напуснали. Той си казвал: Направил съм някакви нови грехове, защото лошите мисли не ме напуснаха. Седи той и мисли, какво да направи, за да се освободи от лошите си мисли. Ето защо, аз предпочитам грешния човек. Той мисли постоянно, какво да направи, за да се очисти от греховете си. — Голямо разнообразие има в неговия живот. Праведният седи доволен от себе

си и казва: Благодаря на Бога, че не съм като другите хора. — Като среща грешника, питам го: Защо толкова осиромаша? — Защото, като видя красива жена, започвам да мисля лоши неща. И за всяка лоша мисъл той раздавал от имането си, докато най-после обеднял.

Питам: В какво се заключаваше грехът на първия човек? — В желанието му да вкуси малко от забранената ябълка. Какво е казано в Битието? — Там е казано, че първо Ева вкуси от забранената ябълка, а после даде и на Адама. Аз извинявам първата жена за нейната погрешка. Тя не е подозирала, че змията ще я излъже. Но как ще извиня сегашните жени? Нали те знаят, че ще ги излъжат? Защо грешат? Първата жена не е имала опитност, обаче, втората знаеше, че могат да я излъжат. Защо не се ползуваше от опитността на първата? Нали знаят, че който е вкусил от забранения плод, нищо не е постигнал. Защо пак повтарят същата погрешка? Въпреки всичкото знание, хората пак грешат.

За оправдание на своите грешки, мнозина са ме запитвали: Какво ще правиш, ако си гладувал три-четири дена и някъде ти предложат печена кокошка? Вегетарианец си, но си гладен. Няма какво да правиш. — Ти какво би направил? — За мене въпросът е абсолютно решен. — Аз ще ям, няма да умра от глад. — Тогава ти не си вегетарианец. — Ами ти, какво ще направиш? — Ще превърна кокошката на хляб. — Може ли кокошка да се превърне на хляб? — Както хля-

бът се превръща на кокошка, така и кокошката може да се превърне на хляб. Ако от житното зърно става кокошка, и от кокошката може да стане житно зърно. Аз зная закона за превръщането на материята, затова мога да превърна и агнето на хляб. Аз отричам месната храна, защото зная, че всички престъпления в света се дължат само на нея. Това е дълбокият смисъл, защо не трябва да се яде месо. Значи, месото носи всички престъпления в себе си. Който яде месо, непременно ще пострада. Не е лошо, че се докосваш до месото, но с докосването ти възприемаш лошото в него. Ако плътта е чиста, човек възприема чисти и светли мисли; ако не е чиста, той възприема само нисши и нечисти мисли. Като бутнеш богатия, в тебе се явява желание да откраднеш нещо. — Отде иде това желание? — От богатия. Той носи в себе си всички престъпни мисли и желания. Следователно, за да живеем добре, ние трябва да пречистим своята плът, да я изтъчем от чиста, фина материя, за да възприема светли и възвишени мисли. Като наблюдавам човека, виждам, доколко хората са чисти. Така познавам чистотата и на мъжете, и на жените. Седя в трамвая. Ако някоя жена се докосне до мене, веднага се оттегля. — Защо? — Нечиста е. Нечиста мисъл я вълнува. В този случай, аз пазя правилото: за да не безпоскоя онзи, който е седнал до мене, аз веднага ставам от мястото си. Поведението на тази жена може да се изтълкува двояко: от една страна, тя се страхува да не разбере

тайните ѝ; от друга страна, тя се страхува да не схвана мисълта, която я смутила. Вие ще дадете друго тълкуване. Ще кажете, че тя не искала да ме притеснява. — Не, ако мислите ѝ бяха чисти, нищо нямаше да я смути.

Питам: Трябва ли човек да съжалява, че е влязъл в чиста вода, стоплена от слънцето? Друг е въпросът, ако той влезе в нечиста вода. Казвам: Съзнанието на човека трябва да се пречисти. Хората са потънали в кал, от която трябва да се освободят. Въпреки това, те говорят за добър и чист живот. Голямо изкуство е, при тези условия да живеят чисто. Ако мъжът търси чиста жена, трябва да обиколи цялата земя. Ако намери една такава жена — дева, той ще разбере смисъла на живота. Чистотата поддържа здравето. Колкото повече чисти хора срещаш, толкова по-дълго време ще живееш. Ние сме дошли на земята за чистотата. Защо слиза човек дълбоко в земята — за въглища, или за скъпоценни камъни? — За скъпоценните камъни. Вие защо сте дошли на земята — (да живеете ли? Не, вие сте дошли само да изкопаете нещо от земята, за което ви е нужно знание. Бог е скрил богатствата в земята, и вие трябва дълго време да копаете, за да ги извадите оттам. За онези, които не са готови, Бог е поставил известни препятствия. Обаче, които са готови, трябва да възстановят първоначалната си връзка с Бога. Те ще копаят, ще придобият богатства и ще се свържат с Бога. Само така молитвата им ще бъде чута.

Вървиш из гората и се страхуваш да не те нападнат разбойници или мечки. Ако се развали времето, пак се страхуваш, да не се простудиш. — Защо се страхуваш? — Защото си прекъснал връзката си с Бога. Когато съзнанието на човека е будно, нито разбойници го нападат, нито простуда го хваща. Докато умът пази телото, човек не се простудява. Нешастията в живота идат, когато умът и съзнанието на хората ги нанушат. Колкото по-здрава е връзката на човека с Бога, толкова по-далеч са нещастията от него. Тогава той може да направи всичко. Под „всичко“ не разбирам да излезе вън от своите възможности. Ако мислиш, че можеш да направиш всичко, ще приличаш на просото, което си въобразило, че е годно за всичко.

Един ден всички растения, всички зърнени храни — жито, ръж, пшеница, ечемик, отишли на война, да воюват за свободата си. Хвърлили жребие, кой от тях да остане за храна на хората. Жребието паднало на просото, то да остане да храни човечеството. То запитало: Каква работа да върша? За какво да послужи? На баница да ставам ли? — Ти стани на хляб, че за баница не мисли — отговорили всички в един глас. Наистина, невъзможно е да се прави баница от просо. Изкуство е да направиш хляб от просо, а за баница въпрос не става. Хората ще минат и без баница. Някои хора, като просото, питат: На баница да ставаме ли? — Вие станете на хляб, че за баница не мислете.

Сега ще ви запитам: Кое е по-добро — ти ли да ядеш хляба, или тебе да ядат като хляб? Ако можете да отговорите на този въпрос, ще разберете стиха, дето Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Питате: Какво се ползува Христос, ако ядем плътта Му и прием кръвта Му? — Ползата е в това, че като живеем ние, и Христос ще живее чрез нас. И ако не ядем плътта Му и не прием кръвта Му, и ние не можем да живеем. Следователно, който иска да има живот, не трябва да се отказва от плътта на Христа.

Аз не говоря за скритото в човека, но за онова, което той проявява, и с него помага на хората. Помнете: Бог се проявява в нас чрез най-малкия потик. Там е Божественото. Значи, всеки най-малък потик към доброто трябва да се изяви навън. Така ще дадете път на Божественото в себе си. Ако дадеш място на този потик в себе си, ти си умен човек, ти си в правия път. Само по този път можеш да разбереш Божественото. — Какво да правим с големите потици? — Те ще се реализират след малките. Ако реализираш първо големите потици, ти си далеч от Божественото. Например, желанието ти, да станеш богат, е голям потик. Той ще те отдалечи от Бога. Желанието ти, да станеш учен, пак е голям потик. Ти искаш да станеш учен, работиш по цели дни, а близо до тебе се дави една мушица, на която не обръщаш внимание. Казваш: Важна работа имам,

не ме интересува тази мѹщица. — Не, спаси мушицата и пак продължи работата си. Благородството на човека е в това, да прекъсне и най-важната си работа, но да спаси мушицата, която се дави. Според мене, благородна мома е онази, която е готова да се спре в пътя си, да върже връзката на обувката на стария и немошен човек. Кажe ли, че не се занимава с такива работи, тя няма никакво благородство. Тази мома не е умна, нищо не може да се очаква от нея. И вие давате първо място на общественото мнение и не се интересувате от това, какво Бог мисли за вас. Не, тури на първо място Божественото в себе си, а на последно — своето величие и знанието, с което разполагаш. И най-малкото проявено добро в тебе е в сила да ти донесе повече блага, отколкото най-голямото знание.

Ще ви приведа един пример за един виден музикант. Той бил крайно взискателен и строг към учениците си. Който не го задоволявал, веднага го изпъждал. Нови ученици мъчно приемал. Едно малко момче имало силно желание да бъде негов ученик. То само отишло да го моли, да го приеме за ученик. Обещавало, че ще учи добре, ще го слуша, само да го приеме. Учителят му отказал. Момчето се върнало у дома си, но желанието му, да стане ученик на този учител, не изгаснало. След време то пак отишло да се моли Учителят мълчал, нищо не отговорил. В това време момчето видяло едно петно на обувката на музиканта. Веднага изва.

дило кърпичката си, навело се и с нея изтрило петното. Музикантът го потупал по гърба и нежно му отговорил: Ти ще бъдеш мой ученик. Една малка постъпка отворила вратата на малкото момче. То спечелило сърцето на музиканта и станало негов ученик. Ако не беше очистило петното на обувката му, нямаше да успее.

Сега и на вас казвам: Не е достатъчно само да следвате пътя към Бога, но трябва да направите нещо, с което да спечелите Неговото благоволение. — Господ не вижда ли и не разбира ли нашите нужди? — Той вижда и разбира всичко, но вие трябва да направите нещо, с което да спечелите Неговото внимание. — Какво трябва да направим? — Там е работата — да знаете, какво да направите. — Ние правим много неща за Господа. — Правите много неща, но все големи, велики. Бог обръща внимание на малките, микроскопични неща. Вие мерите нещата според вашето разбиране. Вашата мярка не е мярка и на Бога. Казваш: Нещастен съм. — Защо си нещастен? — Защото съм беден и невежа. Ще бъдеш ли щастлив, ако си богат и учен? — Не, истинското щастие е в здравето, в чистото сърце и светлия ум. Ето защо, докато мислите криво, никога няма да бъдете щастливи.

Време е вече да се освободите от старите си възгледи. Година ви преподавам новото, а вие все още се държите за старото. Не казвам да хвърлите старото настрана, но като дойде новото, трябва да знаете, къде да по-

ставите старото. Турете го на такова място, че и то да се използва. Трябва да знаете, какво е отношението между старото и новото. — Бог сам ще отдели старото от новото. Той сам ще ни очисти. Ще цитирате стихове от Писанието, дето е казано: „Бог беше в Христа и примиряваше света със себе си, като не вменяваше греховете на хората.“ Казано е за Христа: „Той понесе греховете на цялото човечество.“ Питам: Какво печелиш, ако знаеш това, а сам не дадеш място на Бога в себе си и се примириш с Него? Какво печелиш, ако и ти не можеш да понесеш греховете на хората? — Аз съм слаб човек, не мога да направя това. — Не се иска голяма сила да дадеш място на Бога в себе си. Щом направиш това, Бог в тебе ще понесе греховете на хората.

Помнете: Бог работи в човека, а не самият човек. Бог е инициатор за всичко, а човек е само изпълнител на Божията мисъл. Казваш: Как ще нося греховете на света, когато едва своите нося? — Лъжеш се. Ти и своите не носиш сам, други ти помагат. Ако всички хора имат съзнанието, че трябва да понесат греховете на човечеството, тази тежест ще се разпредели на всички, така че всеки човек ще носи едва един килограм. То е все едно, да сложиш един чрезмерно дълъг и дебел стълб на земята. Ти ли носиш този стълб? Земята го носи. Твоята работа е да понесеш един малък товар, тежък едва един килограм. Ти не виждаш, че наред с тебе стоят още много хора, и всеки вдига по един

килограм. Всички заедно вдигат стълба и го турят, дето трябва. Всеки мисли, че сам го носи, а всъщност, тежестта е разпределена между множеството.

Съвременните хора се намират в положението на Толстоя, който разказвал един свой сън. Сънувал една вечер, че ще ражда. Мъчил се, потил се, но не могъл да роди. Голямо дете щяло да се роди, но не могло. На сутринта Толстой разказвал на близките си: Страшно нещо било раждането! Ако всяка жена раждаше с толкова мъки и страдания, животът не би имал смисъл. Не е лесно да бъдеш жена. Толстой чувствава, че е бременен, че ще роди, но детето не излязло на бял свят. И вие, като Толстоя, чувствувате, че сте бременни, че ще родите. Мъчите се, страдате, но като станете сутринта, виждате, че детето го няма, не се е родило. Цялото човечество минава през големи страдания, но на сън. Всеки човек минава през едно тежко състояние; всеки човек е бременен и трябва да се освободи от тази бременност. Някой ражда лесно, а някой много се мъчи. Следователно, като ви дойде голямо страдание, спомнете си съня на Толстоя. Знайте, че сте бременни, че ще родите на сън. Сутринта, като се събудите, ще видите, че детето го няма, не се е родило. Толстой разбра положението на жената и каза: Ако всяка жена раждаше толкова мъчно, страшно е положението ѝ.

И тъй, давайте място в себе си на най-малките потици. В тях е скрит Божественият

импулс. Ако давате място на големите потници, те ще ви завлекат. Ще кажете, че искате да придобиете любовта на Христа. — Откажете се от това грандиозно желание. Колцина от вас познават Христа? Кой от вас се е разговарял с Него? Вие нямате даже опитността на Павла. Само в едно отношение имате неговата опитност, а именно: Всички сте гонили Христа в себе си, паднали сте от коня си и сте ослепели.

Преди повече от 15 години една сестра от Сливен ми разказваше своята опитност с Христа. Сънувала една вечер, че Христос ѝ се явил и препоръчал, как да се храни. Това била особена хигиенична храна. Тя ме пита: Може ли да се приложи този начин на хранене? — Може, разбира се, той е един от най-хубавите и хигиенични начини. Тя приложила този метод на хранене и останала крайно доволна. След известно време, същата сестра се обърнала към Христа с молба, да ѝ каже, какво да прави по-нататък. Христос ѝ се явил втори път. Показал ѝ един гроб и казал: Когато минеш през гроба, ще дойдеш при мене, и аз ще ти кажа, какво да правиш. — Верно ли е, че Христос се явил два пъти на тази сестра? — Верно е. Описанието, което тя даде за Христа, отговаряше на действителността.

Мнозина са сънували Христа. След това са Го описвали, но техните описания съвсем не отговарят на истинския образ на Христа. Те казват, че Христос бил облечен в бяла аба и с калпак на главата, като шоп. — Не, Христос

не носи бяла аба и калпак на главата си. — Ама приличаше на Христа. Очите, устата, лицето бяха като Неговите. — Не, щом трябва да описваш, какви били очите, носът и устата на Христа, ти не Го познаваш. Ако и момъкът рече да описва своята възлюбена — какви очи, какъв нос и каква уста има, той още не я познава. Очите, веждите ѝ не представят момата. Той видял само външната ѝ дреха. Ако срещнеш Христа, ще се запалиш от четирите страни и ще гориш като запалена свещ. Щом не гориш като свещ, не си срещнал Христа. Че си видял очите и носа Му, това още не е познаване. Човек, на когото сърцето не се е запалило от любов, не познава Бога. И в Писанието е казано, че докато сърцето на човека не е запалено и не гори като свещ, той няма вътрешно познаване на Бога и на Христа.

Аз не искам да кажа, че вие абсолютно не познавате Бога и Христа. Познавате ги, но отчасти. Истинското познаване подразбира, да светиш отвътре, без да изгасваш. Какво ще кажете за огъня, който само пуши и дими? Гори ли този огън? Стаята, в която гори огън, трябва да има чист въздух, без никакъв дим. С други думи казано: Когато човек се запали от Божествената Любов, в него изчезват всякакви спорове и недоразумения, всякакви скърби и страдания. Животът му вече придобива друг смисъл. Докато живееш в човешката любов, ти постоянно се мениш: ту си доволен, ту недоволен; ту се насърчаваш, ту се обезсърчаваш;

ту вярваш, ту не вярваш. Щом дойде Божествената Любов, всичко това изчезва. Ти преставаш да мислиш за противоречията, сграданията и мъчнотиите.

Днес аз говори на онези от вас, които ме разбират. Те трябва да различават Божественото от човешкото. Ще кажете за някого, че е светия. — Как познахте? — По неговия добър живот. — Това не е достатъчно. Дали е светия, вие не знаете. И за себе си човек не може да каже, дали живее добре, или не. Много хора минават за светии, без да са такива. Някои минават за грешници, а всъщност са праведни, свети хора. Според мене, човек сам може да познае, доколко животът му е добър. Въпреки това, той трябва да живее добре, без да дава преценка на своя живот. Според мене, светия е само онзи, който е давал път на всеки най-малък потик на своята душа. Ако си богат, и всеки ден даваш по нещо на един беден човек, за него ти си светия. Всъщност, светия ли си? Можеш да се опиташ. Ако в даден момент пренебрегнеш един от своите малки потици, ти губиш своята светост и минаваш за обикновен човек. Който дава място на най-малкия Божествен импулс в себе си, той пали своята свещ. Който пренебрегне един от тези малки потици, той изгасва своята свещ. Значи, ако дадеш възможност на най-малкия пламък в себе си да се разгори и свети, ти си светия. Щом изгасиш този пламък, ти губиш светостта си. И най-слабият вятър може да изгаси човешката свещ. Божествената свещ, обаче,

само ти можеш да изгасиш. Не изгасвайте в себе си и най-малкия Божествен потик. Не мислете за страданията си. Щом дойдат страданията, пейте! При сиромашията и недоволството, пак пейте! Каквито неприятности и да ви се случват в живота, пейте! Обидят те — пей! Изгубиш парите си — пей! Пропаднеш на изпит — пей! Не можеш да спиш — пей! Не си доял — пей! „Пейте и възпявайте Господа!“ — е казано в Писанието. Когато праведният пее и на най-малкото си желание, той е в правия път, в пътя на Божественото. Ако пееш на недоволството си, и това е Божествено. Като чуя човек да пее на недоволството си, аз се спирам да го слушам, преставам да пея и казвам: Това е истинско пеене.

Сега ще ви дам едно правило за добро пеене. То е следното: Като пееш, да знаеш за кого пееш. Следователно, само онзи може да стане добър певец, който знае, за кого пее. И птичката има за кого да пее. Изобщо, като пееш, трябва да имаш някакъв обект. Не е важно, дали обектът е видим, или невидим. Важно е, че трябва да имаш обект. Такъв е законът. Щом изгубиш обекта, ти вече не можеш да пееш. Който не е готов да пее по този начин, по-добре да не се наема да пее; който е готов, да не отлага, да започне да пее. На онзи, който си е доспал, казвам: Стани, наклади огъня и започни да пееш. На онзи, който не си е доспал, казвам: Поспи си още. Какво прави майката? Тя стане рано, преди изгрява-

нето на Слънцето, накладе огъня, приготви закуската. В това време децата спят. Тъй щото, онези от вас, които са станали преди изгрев Слънце, нека започнат работата си. Които не са станали, нека спят до 9 — 10 часа, да си отспят добре. Дайте място на най-малкия Божествен импулс в себе си. Каквато мъчнотия да ви дойде, пейте. Не питайте, дали пеенето ви ще има резултат. Пейте и не мислете за резултата. Пей и не мисли, какво ще постигнеш. Нима малкото момче, което изчисти петното от обувката на видния музикант, мислеше нещо? То не мислеше нищо, но професорът сам реши въпроса. Изчисти петното от обувката на професора и не мисли, как той ще разреши въпроса — да те приеме ли за свой ученик, или да не те приеме.

Ще ви приведа още един пример из живота. Един художник срещнал на пътя едно момче гологлаво, босо, със скъсани, извехтели дрехи. Той си помислил: „Ето един подходящ модел за мене.“ Спрял момчето и му казал: Ела, моля ти се, утре у дома, искам да поговоря с тебе. Дал му адреса си, определил часа на срещата и продължил пътя си. Момчето започнало да си мисли: Как ще се явя при този господин толкова окъсан? Тръгнало то при познати и приятели, оттук-оттам да вземе шапка, обувки, здрави нови дрехи, да се облече и така да се яви при богатия човек. На другия ден, в определения час, то се явило при художника. Той не го познал и го попитал: Кой си ти?

— Този, когото поканихте вчера. — Да, но аз исках да се явиш такъв, какъвто те видях. Ако е въпрос за добре облечени хора, такива има много в света. За предпочитане е човек да се яви пред Бога такъв, какъвто е, а не външно облечен и докаран, какъвто, всъщност, не е. Какъв смисъл има да се представиш пред Бога с чужди дрехи? Ако е въпрос за истината, представи се такъв, какъвто Бог те е създал. Това отговаря на реалността.

Преди няколко дни срещнах един млад момък, който ми каза следното: Аз не съм готов да приема християнството. — Защо не си готов? — Защото сега мога свободно да си гледам момите и да им се усмихвам. Като стана християнин, трябва да се въздържа, да бъда строг към себе си. — Лъжеш се, като станеш християнин, ти ще бъдеш по-свободен, повече ще гледаш момите. Ако сега се ръкуваш с едната си ръка, като станеш християнин, ще се ръкуваш с двете си ръце. Ще хванеш и двете ръце на момата. Обаче, като християнин, ти ще бъдеш по-чист. Какво лошо има в това, че си гледал момите? Какво лошо има в това, че си хванал двете ръце на момата? Има ли нещо лошо в това, че грееш и двете си ръце на огъня? Друг е въпросът, ако не си внимателен и разумен и изгориш ръцете си. Обаче, ако не ги изгориш, нищо лошо няма в това. Грешно ли е, че си турил ръката на рамото на момата да се стоплиш? Ако това е грешно, как смеете да очаквате Духът да ви посети? Той е толкова

чист и свет, а вие искате да ви посети. Не е ли грешно да искате тази чистота да влезе във вашия нечист дом? — Имаме нужда от Духа. — Както сте снизходителни към себе си, такива ще бъдете и към другите. Както искате Бог да направи такава голяма жертва за вас, така и вие трябва да бъдете готови да направите една жертва за Бога. Без жертва не може. Жертвата е Божествен акт. И човек, в този смисъл, е израз на нещо Божествено. Онова, с което хората ни привличат, е Божественото. Човешкото не може да привлича. Дето се явява любовта, там е Божественото. Следователно, любовта е проява на Бога. Когато Божественото се проявява, човек придобива известна цена. Щом Божественото се изгуби, и човек губи цената си и става недоволен. Ето защо, ако си недоволен, ще знаеш, че Бог се е оттеглил от тебе. Докато Божественото е в човека, всяка дарба в него се развива и расте. Щом Божественото се оттегли, и дарбите в човека изчезват. Той губи вдъхновението си и се отчайва. Въодушевението, вдъхновението говорят за присъствието на Божествен импулс в човека.

Опитайте това, което ви говоря, да видите, дали е верно. Ако под „тежък живот“ разбирате едно състояние, а под „лек живот“ — друго състояние, това още не е истинският живот. Аз зная причините, защо един човек е лош, а друг — добър. Щом отиваш при хирург да лекуваш цирея си, той непременно ще стане лош за тебе. Ще извади ножа си и ще

направи разрез на цирея, да изтече. Това ще ти причини болка. Естествено е, че в този случай, хирургът не може да бъде добър. Следователно, щом кажеш, че някой човек е лош, аз знам, че той е хирург. Като отидеш при него, ти му казваш: Моля, да ми помогнете, много страдам. — Докога ще има нужда от хирурзи? — Докато има болести. Щом болестите престанат, и хирурзите ще изчезнат. Всички лоши хора в света са все хирурзи. Имаш един цирей в себе си — резултат на голямото богатство, което не знаеш, как да използваш. Трябва да дойде един хирург да разреже цирея. Докато мислиш за богатството си, ти никога не можеш да учиш. Мислиш за това, за онова и не знаеш, какво да правиш. Отиваш при хирург. Той взима ножа и казва: Ще ти помогна, но ще дадеш всичко до последна паря. Като отидете в невидимия свят, и там ще видите много хирурзи, с кръстове за храброст. Мислите, че сте направили много нещо. — Нищо особено не сте направили. Ако сте се освободили от цирея си, т. е. от една голяма напасть, благодарете за това. Благодарете на хирурзите. Не мислете, че всички хора са все крадци и разбойници. Важно е да знаете, как да постъпвате с тях.

Турците имат особен обичай. Всеки турчин е длъжен да обърне поне един християнин към мюсюлманството, т. е. да стане правоверен. Във варненско, един турчин отишъл при един християнин и му казал: Докога ще стоиш в безверието? Не струва да стоиш в това

положение. Трябва да приемеш правата вяра на Исляма. Християнинът имал един приятел турчин, който му дал съвет, как да се освободи от настояването на другия турчин, да приеме мохамеданството. — Като дойде още един път при тебе да те обръща към Мохамеда, кажи му: Само в онзи свят се знае, кой е истински правоверен, и кой не е. Като отида на онзи свят, тогава ще позная, дали съм правоверен, или не. — Защо само на онзи свят се познават правоверните? — Защото там имало 70 камили, които пренасяли правоверните от християнските гробища в турските; от турските гробища пък пренасяли неправоверните турци в християнските гробища, между неправоверните. Като отида в онзи свят, ще видя, в кои гробища ще ме пренесат камилите. Тогава ще разбера, дали ще стана мюсюлманин.

Някога ходжата иде при вас и започва да ви убеждава да станете мюсюлманин. Този ходжа е дяволът. Той ще каже: Ти трябва да станеш правоверен. Какво ще отговориш на дявола? Кажи му: Като отида на онзи свят, ще дойдат камилите да ме пренесат при правоверните. Те ще определят моето място.

Останете със следната мисъл: Да бъдете проводници на Божественото. Дайте ход на малкото, красивото, Божественото в себе си. Дайте място на най-малкия Божествен импулс в себе си, да се развива. Бъдещето е в него. С думите на Христа „Ако не станете като децата, не можете да влезете в Царството Бо-

жие“, Христос имал пред вид малките деца, носители на най-малките импулси, които имат условия да се развиват. Всички останали работи са преувеличени. Ученикът на християнството или на окултната школа трябва да бъде свободен.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

•

19. Утринно Слово от Учителя, държано на 5 февруари, 1933 г. София. — Изгрев.

Умен и справедлив

Размишление.

В сегашния живот няма по-хубаво нещо от служенето. Всичко останало — четеш или пишеш нещо — се отнася до външния живот. Неразбраните неща също имат отношение към външния живот, а разбраните — към вътрешния живот, т. е. към основата на живота.

Ще прочета 21 гл. от Матей.

Казва се, че Христос влезе в Ерусалим, възседнал на ослица. Питате: Не можа ли Той да влезе без ослица? — Вие можете ли да влезете във физическия свят без тело? — Не можем. Значи, между физическия свят и телото на човека има известно отношение. В духовния свят може без физическо тело.

Като се говори за ослицата, вие гледате на нея като на животно, лишено от разумност. Дали е така, това е въпрос. Виждаме, че Христос, един велик човек, възседна ослица, а учениците Му туриха дрехите си върху нея, да ги носи. Питате: Не можаха ли учениците сами да си носят дрехите, а трябваше да ги турят на гърба на ослицата? Не можа ли Христос да влезе пеш в Ерусалим? Защо народът посрещна тържествено Христа? — Вие питате за неща, на

които и да ви се отговори, мъчно ще ги разберете. И във времето на Христа очакваха да дойде Царството Божие, но не дойде. И донес още не е дошло. И досега се дават обещания на хората, но обещанията още не са изпълнени. Казва им се, че ще има хляб в изобилие, че ще имат свобода. Хората очакват времето, да се изпълнят тези обещания и още ще чакат. — Защо? — Защото не разбират законите. Те не знаят, че Истината ще им донесе свободата. Друг път за свободата няма. Човек трябва да влезе в Ерусалимския храм, т. е. в своя вътрешен храм и да изгони търговците навън. Търговците представят дребнавостите в живота. Не можеш да служиш на Бога и да се занимаваш с дребни работи. Те всякога ще те спъват. Следователно, всичко, което спъва човека, трябва да излезе навън.

Ще ви кажа една мисъл, която може да си напишете. Тя е следната: Никога не поставяй завеса пред очите си. Да туриш завеса на прозорците, има смисъл, но пред очите — никога! Въпреки това, преди години, високопоставените дами носеха воал на лицето си, под предлог, че се пазят от слънцето и вятъра. Всъщност, това беше мода.

Сега, да дойдем до същественото. — Кое е същественото? — Което осмисля живота. Ето защо, говорете на хората, както и на себе си по такъв начин, че да дойдете до истинското разбиране на живота. Досега са ви говорили приказки, като на деца. Вашите баби и майки са

ви разказвали толкова много приказки, че сте изпълнени с един вътрешен страх. На децата разказват приказки от „Хиляда и една нощ.“ Те слушат, жадно възприемат всичко, и вечер, като си лягат, не могат да заспят — страхуват се. И възрастните се страхуват, като децата. Здравият се страхува да не заболее, а болният — да не умре. Богатият се страхува да не го обекрат и да осиромашее. И сиромашът се страхува, но не знае от какво. Ученият се страхува да не изгуби знанието си. И невежият, който няма знания, също се страхува. От какво се страхува, и той не знае. Да се разказват приказки на децата, това е на място. Но да разказваш приказки на гладния, това е безпредметно. Гладният се нуждае от нещо съществено — от хляб. Ще му дадеш хляб и след това ще го накараш да работи. — Как ще работя? — Както знаеш. Важно е да свършиш работата добре. — Не мога да работя. — Щом не можеш да работиш, ти си дете, което още очаква на майка си и на баща си. Майката ще вземе лъжичката и ще му туря кашичката направо в устата. Ако си възрастен, сам ще намериш хляба и ще се нахраниш. На същото основание, възрастният сам намира знанието, което му е нужно.

Човек е дошъл до положението сам да работи и сам да се храни. Той не се нуждае вече от кашичка. Като работи сам, той усилява вярата в себе си. По отношение на вярата, хората могат да вярват в неща вън от себе си. Напри-

мер, някой вярва в парите, а друг — не вярва. По отношение на парите, първият е вярващ, а вторият — безверник. Който вярва в парите, в богатството, има възможност да стане богат. Който не вярва в парите, не може да забогатее. — Кое е по-добре: да си богат, или да си сиромаш? — Според мене, за предпочитане е да си сиромаш. Богатия всеки може да го убие; сиромашът си върви спокойно, не се страхува, че ще го убият. Голямата вяра в парите докарва смъртта. Вярващ в парите, а същевременно се безпокоиш. Това не е вяра. То е все едно, да вярващ в Бога и да се безпокоиш. Вярата в Бога изключва всякакъв страх и безпокойство. — На какво се дължи това безпокойство? — То е вътрешен, личен въпрос, на който сами ще си отговорите. Докато вярата ти в Бога е чиста, незасегната от външни влияния, ти си спокоен, нищо не те плаши. Такова е състоянието на здравия и задоволен човек. Той има хубави мисли и чувства, добро разположение на духа. Щом му дават храна, която не му понася, стомахът му се разстройва, и той става мрачен, неразположен.

Ще направя превод на мисълта си, да разберете, какво означава за човека неестествената храна. Тя представя онези неестествени идеи и учения, които тровят човешката душа. Това са лъжливи идеи, които внасят заблужденията в света. Например, дойда при вас и ви кажа, че след една година ще ви, израснат крила като на ангел. Цяла година вие се радвате, очаквате

деня, когато ще ви израснат крила. Иде краят на годината, но крилата не идат. Веднага иде и разочарованието, недоволството. Питам: Защо ви са тези крила? Трябвa ли да вярвате в тях? Какво ще ви допринесат крилата? Ангелът да има крила, това е естествено. Обаче, защо са нужни на човека ангелски крила? Как може да вярвате, че след една година ще ви израснат крила? Вие вярвате в неща, за които нямате никаква представа. Даже художниците, които рисуват ангели, не знаят, какво представят крилата им. Те ги рисуват с пера, като на птиците. Значи, между крилата на ангелите и тези на птиците няма никаква разлика. Не е така. Като мечтаете за крила, запитали ли сте се, къде ще бъдат те? Някои мислят, че ще бъдат около раменете. Ако не ви израснат крила, ще страдате. Това значи, да вярвате в невъзможни неща.

Това са сравнения за обяснение на вътрешния, съществения живот. Като знаете това, не мечтайте за невъзможни неща. Като човек, никога не можеш да имаш крила. Те са за ангелите. Чрез крилата си, ангелът има възможност да се движи бързо. С тях ангелът има големи възможности за постигане на своите цели. Крилата са символ на ангелския ум. И човек има крила, но те са още малки. Колкото повече се развива той, и крилата му растат. Един ден и вашият ум ще бъде по-силен, ще се оформи. Тогава ще разбирате повече. Вие искате още днес да имате ангелски крила. И

това е възможно, но при условие, да бъдете абсолютно умни и справедливи. Ангелите се отличават с две съществени качества: те са умни и крайно справедливи. Никой никога не може да ги заблуди. Какъв ангел ще бъдеш, ако не си готов да дадеш и последната стотинка, която имаш? Срецаш един беден човек. Бръкнеш в джоба си, да му дадеш нещо. Напипваш последните си десет лева, и сърцето ти се свива, не ти се дават. Казваш: Няма да му дам нищо, аз съм по-беден от него. В случая, ти губиш силата си, защото мислиш, че силата ти е в десетте лева. Не мисли, че твоите работи ще се оправят с тези десет лева. Лъжеш се, те няма да ти помогнат. Силата на чешмата не е във водата, която изтича, но в прииждащата вода. Силата е в онова непрерывно прииждане на енергия. Докато мислиш, че като дадеш десетте лева, ще обеднееш, ти си на крив път.

Казваш: Трябва да даваме, за да взимаме. — Така е, но трябва да разбирате закона за даването и вземането. Като хвърли семето в земята, земеделецът казва: Все ще взема нещо от нивата си. — Не е там въпросът. Не е достатъчно да хвърлиш семето, за да вземеш нещо. Преди това, трябва да разореш нивата добре, да я наториш и тогава да я посееш. В този случай, ти ще вземеш десет пъти повече от това, което си посял. Същият закон се отнася и до доброто. Разори нивата си, натори я и посеи доброто в нея. То ще израсте и много плод ще даде. Обаче, да посееш семето и само да чакаш

да израсте, това е крив възглед. То е все едно, да очакваш хляба наготово, а ти само да го ядеш. — Не, така трябва да приемеш хляба в себе си, че ти и той да станете едно. — Как ще стане това? — Христос казва: „Аз съм живият хляб. Който ме яде, има живот в себе си.“ Вие очаквате Христа да дойде на земята, като човек. Това е детинско разбиране. Ако не можете да възприемете Словото Му, като хляб, и да станете едно с Него, нямате живот в себе си. Ако вярвате, че Христос е в хляба, ще имате Неговата сила. Тогава ще разберете думите, които Христос каза на сатаната: „Не само с хляб се живее, но с всяко Слово, което излиза от устата на Бога.“

Питам: Колко от вас вярват без никакво съмнение? Ще кажете, че съмнението се допуска, понеже се явяват неща, които човешкият ум не може да приеме. Например, казано е, че Христос нахранил няколко хиляден народ само с пет хляба и две риби. — Наистина, за човек, който не познава законите на великата природа, това е невъзможно. Обаче, за човек, който познава тези закони, това е възможно. Той не се нуждае от доказване на тази истина. Ето, от милиони години Бог храни всички живи същества все от земята. Тази черна земя, която, сама по себе си, не може да се яде, произвежда всички храни. От нея излиза всичко. Днес и най-великите учени не могат да докажат това, което Христос е направил. И да се намерят учени, които могат да го докажат, вие няма да

ги разберете. Имаш една идея, която искаш да изнесеш пред близките си. Щом я изнесеш, виждаш, че те не я възприемат, както я разбираш. Тогава ще се намериш в положението на онзи момък, който не могъл да се разбере с бивола и се принудил да се качи на едно дърво, там да намери спасение.

Един млад момък попитал баба си: Бабо, знаеш ли някакъв начин да се справя лесно с мъчнотиите си? Тя му отговорила: Мъчнотиите не са нищо друго, освен разярен бик, който се изпречва на пътя ти. За да се справиш с него, трябва да махнеш с ръката си наляво. Ако не те разбере, ще махнеш с дясната си ръка. Обаче, в никой случай няма да изнасяш ръцете си напред. Момъкът запомнил думите на баба си и си отишъл, доволен, че владее едно изкуство. Случило му се да срещне бивол, който се отправил към него, с намерение да го убодe с рогата си. Момъкът махнал с ръката си наляво, но биволът не го разбрал. Махнал с ръката си надясно, биволът пак не го разбрал. Махнал с двете си ръце, и като видял, че и този път не успял, казал си: Има нещо, което аз не съм разбрал. Не мога да приложa съвета на баба си. Ще направя това, което си зная. Покатерил се на едно дърво и отвисоко наблюдавал бивола. Момъкът си казал: Понеже не можaхме да се разберем с бивола, аз ще остана горе, а той — долу. Справих се и без съвета на баба си.

Кога се разбира едно учение? Какъв трябва да бъде християнинът? Какво представя християнството? Кой са отличителните качества на вярващия? Това са въпроси, които поставят известни ограничения. Каквито отговори и да се дадат, едни ще бъдат по-близо до истината, а други — по-далеч. Има едно положение, което Бог е вложил в човека. И ако той се ръководи от него, всичко се нарежда така, както е определено. Например, ако въртиш крана на чешмата в обратна посока, вместо да тече водата, ти я спиращ. От тебе зависи да тече водата, или да я спреш. Ще въртиш крана в тази посока, в която водата тече. Аз уподобявам крана на човешкия ум. Като завъртиш крана в противоположна посока, мисълта спира. Щом го завъртиш в права посока на нейното движение, тя веднага потича. Болният казва: Няма да ме бъде. Той завъртва крана в обратна посока. Здравият казва: Аз ще се разболея. И той завъртва крана в обратна посока. Какъв е резултатът на това завъртване? Болният все повече отслабва, а здравият се разболява и постепенно губи силата си. За да не влошавате положението си, ще спазвате закона, а именно: ще завъртвате крана в правата посока.

Мнозина казват: Вярваме в Бога, но трябва да се работи. Ние се нуждаем от храна, облекло, жилище. С гола вяра само не се живее. — Това е завъртване на крана в обратна посока. Какво разбирате под „гола вяра.“ Тази вяра няма никакво отношение към живота.

Истинска вяра е онази, която дава възможност на човека да се свърже с Бога. Затова Павел казва: „Ние живеем и се движим в Бога.“ Следователно, ако живееш с гола вяра, ти си извън Бога. Може ли човек да живее извън Бога? Това е невъзможно. Може да се говори за дисхармония на човека с Бога, но невъзможно е той да живее извън Бога. Майка и дъщеря не се разбират. Дъщерята не е в съгласие с майка си, не я слуша, не ѝ се подчинява. И майката е недоволна от дъщеря си, и дъщерята — от майка си. — Докога ще бъде това? — Докато дъщерята стане разумна и започне да разбира майка си. Тогава и майката се изменя към дъщерята. Каквито са отношенията между майката и дъщерята, такива са между Бога и човека. Казваш: Защо Господ ме забрави? Докога ще се мъча и страдам? — Докато решиш да изпълняваш Божията воля. Щом започнеш да изпълняваш волята на Бога, и Той ще измени отношенията си към тебе. — Аз изпълнявам волята Божия. — Изпълняваш я, като онзи ученик, който прочел само десетина реда от урока си. — Не, ще прочетеш целия урок, ще го повториш, ще си го разкажеш и тогава ще затвориш книгата. Следователно, изпълняването на волята на Бога не е еднократен процес. Винаги ще изпълняваш Божията воля. — Аз искам да изпълнявам тази велика воля. — Всеки иска, но не е само до искането. Казваш: Искам да бъда богат. Всички искат да бъдат богати, но не могат. — Искам да бъда учен. — Иска-

нето не разрешава въпроса. То е все едно, че искаш да ядеш. — Щом искаш да ядеш, ще си купиш хляб и сам ще ядеш — никой не може да яде за тебе. Казвам: За да не успява човек в живота си, това се дължи на известни спънки във вътрешния му живот. Те се отразяват на неговото съзнание. Ето защо, първо ще премахнеш спънките. След това ще реализираш всичките си желания.

Докато е на земята, човек неизбежно минава през съмнения и колебания. Пътник си, минаваш през една гора и объркваш пътя. Нощта е тъмна, не знаеш, накъде вървиш. По едно време виждаш една малка светлинка, някой се приближава към тебе. В този момент ти се зарадваш, че към тебе иде човек със запалена свещ. Той е ловец, тръгнал на лов. Едва се зарадваш, и в ума ти мине едно съмнение: ами ако този човек, с пушка на рамо, ме убие? Ти вече не му вярваш. Той ти осветява пътя, но светлината не те успокоява. Не всякога светлината може да успокои човека. Когато неприятелският лагер иска да открие, къде е противникът, служи си с прожектор. Обаче, и противникът си служи с прожектор. В случая, светлината на прожектора ни най-малко не успокоява войниците. Те знаят, че неприятелят ги търси. Човек всякога може да се съмнява. Ако богатият, с торба злато и скъпоценности, падне в морето, лесно може да се удави. За да го спаси някой, първо трябва да му вземе торбата със скъпоценностите, а после да спасява него. Оста-

ви ли торбата на гърба му, тя ще го завлече на дъното на морето. Като вземе торбата му, той ще го хване за ръката и ще го извлече на брега. Грубо пипа този човек, но грубостта му е на място. Като се съвземе, давящият първо ще пита, де е торбата му. Ако не му я дадат веднага, той ще се усъмни. Значи, и когато животът ти е в опасност, пак можеш да се усъмниш.

Сега вие искате да отидете при Бога с всичкото си богатство. Трябва да знаете, че Бог няма нужда от богати хора. Той предпочита сиромасите. — Защо? — Богатите са пълни шишета. Какво се очаква от тях? Като отидат при Бога, първо трябва да се излеят и след това да се пълнят. Сиромасите са празни шишета. Като отидат при Бога, т. е. при големия извор, веднага ще се напълнят. Бог не се нуждае и от учени хора. И те са пълни шишета. Какво ще се налее в тях? Според мене, който отива при Бога, не трябва да бъде нито богат, нито сиромас; нито учен, нито невежа. Ще отидеш при Бога с желание да научиш нещо, да придобиеш нещо или да изпълниш Неговата воля. Следователно, ще отидеш при Бога, като син при своя баща. Отношенията между Бога и тебе трябва да бъдат безкористни. Отидеш ли при Него с желание да забогатееш, да станеш учен, ти изменяш на любовта.

Ще ме запитате: Можем ли да бъдем Синове Божии? — Ако вярвате, може; ако не вярвате, не може. Когато житното зърно ме

пита, може ли да израсте, отговарям: Ако те посеят в земята, ще израснеш; ако не те посеят, няма да израснеш. Под „вяра в Бога“ разбирам да влезеш в онези условия, при които можеш да придобиеш нещо. Христос казва: „Ако имате вяра като синапово зърно, като кажете на тази планина да се премести, тя ще се премести.“ Ако планината не се премести, причината е в тебе, ти не си разбрал великия закон. Ако имаш вяра, и дете да си, ще бутнеш точно този бутон, който движи машината. Ако нямаш вяра, и учен да си, ще буташ тук-там, но няма да намериш бутона, от който зависи движението на машината. Значи, детето, със своята вяра, движи машината, а възрастният, макар и учен, без вяра нищо не може да постигне. Ученият ще разглежда машината, ще я пипа тук-там, ще търси, кой я направил, но машината ще си стои на мястото, няма да работи. Оставете това настрана. Важно е, машината да работи. И детето да я подвижи, важно е, да се върши работа. Следователно, като влезете в една фабрика, първо вижте, къде е бутонът, който движи главната машина. И като го намерите, завъртете го.

И тъй, за да бъде здрав, човек трябва да диша чист въздух. Не е важно да знае, от колко елемента е въздухът, каква смес е, в какви отношения са елементите му. Дишай чист въздух! Същото е и по отношение на светлината. Първо приеми светлината, а после изследвай, колко трептения има тя, с каква бързина се движи и

т. н. Науката се заключава в това, да се ползуваш правилно от благата на живота, а после да ги изследваш и анализираш.

Първото нещо, което се изисква от човека, е да усилва вярата си. Под „усилване на вярата“ разбирам, всеки ден да се придава нещо към нея. Човек яде по три пъти на ден. — Защо? — За да придаде нещо към своя организъм. Щом изразходваш енергия, трябва да придадеш нещо към организма, да закрепнеш. — Аз на младини бях вярващ. — Сега вярващ ли си? Ако нищо не си придал към вярата си, т. е. не я усилваш всеки ден, тя постепенно ще отслабне. Днес вярата на мнозина отслабва, защото не придават нищо към нея. Следователно, не върши това, което отслабва вярата. Например, не се мъчи да правиш чудесата, които Христос на времето си е правил. Смешно е да дойде някой при тебе, да прави за тебе онова, което майка ти някога е правила. Ще те повива, ще те храни с мляко и кашлица. Днес това не може да става. Ти си 21 годишен момък. С тебе трябва да се постъпва по друг начин, като с голям човек. Даже и любовта на майката не може да се повтори. Детето ще обичаш по един начин, а възрастния — по друг начин. Когато любовта се повтаря по един и същ начин, тя се опорочава. Никоя жена не може да заеме мястото на майката. Майка ти те родила, кърмила и отгледала, и ще дойде друга жена да заеме нейното място! Това е невъзможно!

Майка е само онази жена, която е дала нещо от себе си. Съвременните хора страдат от много майки. Казваш: Имам физическа майка, имам и духовна майка. — Не, една майка трябва да имаш. В кошера има само една царица. Ако се съберат две царици, едната непременно трябва да излезе. Иначе, ще стане голяма борба между работниците. Това значи: Не внасяйте две идеи в ума си! Срещнат ли се две идеи в ума ви, те ще произведат цяла война. — Коя идея е по-силна? — Не внасяйте Господа и дявола едновременно в себе си. Ако Господ е вътре, дяволът трябва да бъде вън. — Кой е дяволът? — Той е втората майка на човека. Дяволът казва: Аз направих този свят заради тебе. — Не, той нищо не е направил. Обаче, той казва, че е направил човека, уредил живота му. Според мене, дяволът не говори истината, макар че се препоръчва за същество, което всичко е направило. — Кой е дяволът? — Онзи, който си въобразява, че всичко е направил. — Кой е Господ? — Онзи, Който всичко е направил, въпреки това, оставя хората свободни. Той казва, че всичко е направил, и всъщност, е така. — Какво е истината? — Това, което е направило всичко в света. Затова е казано: „Глава на Твоето Слово е Истината.“

Аз искам да останат в ума ви две реални мисли, а именно: Какво е Бог, и какво — дяволът. Бог е този, Който е направил всичко. Дяволът е този, който нищо не е направил, а казва, че всичко е направил. В когото от двамата вярвате,

на него ще приличате. Ако вярвате в Бога, на Бога ще приличате. Ако вярвате в дявола, на него ще приличате. В първия случай, човек се радва, а във втория — страда. — Не може ли да дадем едно малко местенце у нас и на дявола? — Ако искате, може, но ще знаете, че ще станете негови роби. Дяволът е крайно взискателен. Като заеме едно място, той така се настанява, че не можеш да го изпъдиш. На дявола добро не може да се прави. — Защо? — Защото ще те направи роб. Види ли, че някой човек е малко внимателен към него, веднага го използва. Като влезе в човека, той се настанява, като в свой дом, и счита, че всичко е негово. Това ви казвам, за да имате ясна представа, какво нещо е дяволът. И без да ви говоря за него, вие го познавате.

Следователно, не взимай фалшиво положение в живота, да мислиш, че с всичко можеш да се справиш. Не е така. Не казвай, че Бог е създал всичко заради тебе. Ако мислиш така, ти заемаш положението на господар, а Бог — на твой слуга. По-скоро приеми, че Господ е създал всичко за себе си. — Защо един-кой си е по-учен от мене? Не се сравнявай с никого нито по ум, нито по богатство, нито по ученост. Радвай се на това, което имаш. — Защо искаш да бъдеш богат? — Богатството ще ме направи щастлив. — Лъжеш се. Богатият не е щастлив, но и сиромасът не е нещастен. Богатият е щастлив, понеже вярва, че е богат. И сиромасът е нещастен, понеже вяр-

ва, че е нещастен. Ако стане обратното, а именно, богатият да мисли, че е сиромас, а сиромасът, че е богат, работите им пак няма да се наредят. Значи, и това не е правилно.

Ще ви приведа един случай от живота на богатите хора. Един богат англичанин — милионер, живял известно време в Африка. Когато коронясвали английската кралица Виктория, той тръгнал с параход за Англия, да присъства на това тържество. Той имал на разположение 360 милиона лева. Обаче, като пътувал, той започнал да си мисли: Ще ми стигнат ли тези пари за празненството? Като се страхувал, че няма да му стигнат, той се хвърлил в океана. Значи, в един момент се почувствувал беден, нещастен и не могъл да издържи това положение. За вас това е странно. Казвате си: Как е възможно, човек с 360 милиона да се почувствува беден? И вие, в сравнение с рибите, птиците и млекопитаещите, сте милиардери, но, въпреки това, се считате сиромаси и сте готови, в момент на отчаяние, да се хвърлите във водата и да се удавите.

И тъй, съвременният човек е милиардер и пак е недоволен. Има кой да го обича, и пак е нещастен. Казва: Няма кой да ме обича. — Има Един, Който те обича — това е Бог. — Няма кого да обичам. — Бога ще обичаш. Какво по-хубаво нещо от това, да обичаш Този, Който те обича? Той те е създал, за да те обича. И ти ще Го обичаш, защото пръв Той те е възлюбил. Това е разрешението на зада-

чата, защо сме дошли на земята. Ние сме дошли тук, за да се научим да обичаме Този, Който ни е създал и ни обича. Щом се научим да Го обичаме, животът ни ще стане разбран, и отношенията ни с хората ще се изяснят. Днес хората водят голяма борба с онзи, който нищо не е направил, а казва, че всичко е направил. Това е все едно, слугата да развежда един гост в имението на господаря си и да му казва: Всичко това е мое. В същото време господарят е в имението си. Хората вярват в лъжите на дявола, т. е. в това, което не съществува.

Нешастието на хората се заключава, именно, в това, че изгубиха вяра в реалното и повярваха в това, което не съществува. Възможно е, като вярваш в Бога, да станеш богат; може и да не станеш богат. Обаче, и в двата случая трябва да вярваш. Като вярваш, може да станеш учен, може и да не станеш; но, в края на краищата, ще вярваш. Това е външната страна на вярата. — Защо? — Защото, като изгубиш богатството си, ще се обезвериш; като изгубиш знанието си, пак ще се обезвериш. Ако при всички положения запазиш вярата и отношението си към Бога, ти си истински човек. Никой не може да отнеме вярата ти. Ако, като богат, вярваш по един начин, а като сиромах — по друг начин, ти не си човек. Силна е вярата, когато при всички условия на човешкия живот — в богатство и в сиромашия, в знание и невежество е една и съща. — Искам да стана учен. — Като учиш, ще ста-

неш учен. Важно е, кога ще станеш такъв. Това се постига и в десет години, и в хиляди години — от вярата зависи. И като ядеш, можеш да се нахраниш изведнъж, а може и в продължение на един-два часа, като взимаш хапка по хапка. Истинско хранене е, когато изпитваш радост при всяка хапка. Както храната е необходима за физическото тело, така и знанието — за човешкия ум.

Често хората се обезсърчават и казват: Ние нищо не знаем, нищо не можем да направим. Светските хора могат да постигнат всичко. — Не е така. Ето, богатият има пари, а нищо не може да направи. — Защо? — Защото се затваря за хората, счита ги непризнателни. — Този човек не е на прав път. Отворена ли трябва да бъде чешмата, или затворена? — Отворена трябва да бъде. В затворените чешми водата тече слабо. Следователно, в ума на богатия не трябва да стои мисълта, че той прави добро. Ще прави добро, без да мисли за него. — Ще се моля на Господа да ми изпрати по някакъв начин пари. — Ти си на крив път. Пари ще искаш от хората, те са ги създали, а от Господа ще искаш да отвори сърцето ти, да обичаш. Ако обикнеш един богат човек, той ще отвори сърцето си за тебе и ще ти даде, каквото искаш. Той ще бъде готов да ти даде половината от богатството си. Не можеш ли да обичаш богатия, нищо не очаквай от него. — Ще се моля на Бога, да отвори сърцето на богатия към мене. — На крив път си. Не можеш

да искаш това от Господа. — Какво да правя тогава? — Ще обикнеш богатия, но не за неговото богатство. Ще го обикнеш за самия него. Тогава и той ще те обикне. И без да искаш нещо от него, той ще ти даде половината от своето богатство.

Едно се иска от вас: Да се обичате един друг. Това е волята Божия. Който люби, всякога придобива; който не люби, губи. Това е закон. — Ние не знаем този закон. — Това не ме интересува. Длъжни сте да го знаете. Аз не се интересувам, че някой се объркал в тъмната нощ. Не се интересувам и от това, кой му е помогнал да се оправи. Че някой му осветил пътя, и това не ме интересува. Аз се интересувам от моята свещ, какво мога да направя с нея за себе си и за вас. Вечер, докато си в тъмнината, нищо няма да говориш за свещта на този, който ти осветява пътя. Ако говориш, ще му напакостиш. През деня, на светло, можеш да говориш, колкото искаш. Като опитах светлината на свещта, тогава ще говориш за нея. Когато аз ти светя, ще вървиш след мене, няма да се отклоняваш нито наляво, нито надясно. Ще вървиш след мене и ще мълчиш. — Какъв ще бъде краят? — За края не мисли. Като изгрее слънцето, тогава ще видиш края. Благодари, че виждаш светлината и доброто, което ти е направено. Когато някой те изведе от тъмната нощ, и аз съм готов да те изведе. Между проявите на доброто има връзка. Отдето и да дойде светлината, тя излиза от един източник.

Светлината иде от Бога. Тя осветява пътя на всеки човек, дошъл в света. Всеки е длъжен да обича Господа заради светлината, която получава от Него. — Как ще Го обичаме? — Младият ще обича Господа като млад, а старият — като стар. Ученият ще обича Господа като учен, а простият — като прост. Здравият ще обича Господа като здрав, а болният — като болен. Богатият ще Го обича като богат, а сиромашът — като сиромаш. Бог приема любовта на всички, както приема и молитвата им. Той приема молитвата и на богатия, и на бедния; на учения и на простия; на здравия и на болния. — Като забогатеея, тогава ще се моля на Бога, да Му благодаря. — Не, ще се молиш на Бога и като сиромаш, и като лош, и като болен. Бог приема молитвата на всеки човек и на всеки отдава по нещо. Когато лошият се моли, ще стане добър. Когато болният се моли, ще оздравее. Обаче, ако добрият не се моли, ще стане лош. Ако здравият не се моли, ще се разболее.

Освободете се от ненужния товар, който носите на гърба си. — Как ще се освободим? — Като дадете част от товара си на онзи, който нищо не носи. Така ще се радват и онези, които нищо нямат, както и онези, които имат много. Едни да дават, други да вземат, да става вътрешна обмяна. Да се радва и който има, и който няма. Давай, за да се слави името Божие. Взимай, за да се слави името Божие. Нужни са хора, които дават и които взимат. Едновременно ще даваш и ще взимаш. Ще възприемаш Бо-

жията Любов и ще я предаваш на другите. Любовта ще донесе щастието, което търсите. — Възможно ли е да придобием любовта още в този живот? — Възможно е. — Мога ли да стана богат? — Можеш. — Кога? — Не питай. — Мога ли да стана учен? — Можеш. — Кога? — Не питай. Има едно условие, при което можеш да станеш и богат, и учен. — Кое е това условие? — Като повярваш. Чрез вярата ти вървиш по друг закон.

Не смесвайте материалните работи с духовните. За материалните работи се изисква време и пространство. За духовните работи законът е друг. Ако влезеш в човешко общество и поискаш нещо, всички ще те разберат и ще ти дадат, каквото искаш. Обаче, ако влезеш в животинското царство и пожелаеш нещо, никой няма да те разбере и нищо няма да получиш. Следователно, когато нещата не стават, както желаеш, ти си в животинския свят. — Наистина, нищо не се нарежда според желанията ми. — Да, ти си в свят между нисши същества. Ако си в Божествения свят, работите стават, както искаш. Понеже не си в този свят, нещата не стават по твое желание. Щом не стават, както трябва, ти знаеш истината; знаеш, в кой свят живееш. Трябва да се молиш. И като се молиш, работите не стават, както искаш. Казваш: Господ не ме слуша. — Защо не те слуша? — Защото живееш в нисш свят. Повдигни се малко. Направи три стъпки нагоре. Тогава, като се помолиш, Бог ще те послуша. У всички има ми-

сли, от които трябва да се освободите. Не мислете, че като изгрее днес слънцето, вие ще бъдете по-добри. Има възможност да бъдете по-добри, но дали ще станете такива, това зависи от вас. Не мислете, че ако слънцето ви завари лоши, такива ще си останете. — Не, изгряването и залязването на слънцето е временна обстановка на нещата. Това е привидно така.

Има един свят, дето слънцето никога не залязва. В този свят Бог всякога се проявява. Псалмопевецът казва, че Бог се е скрил. — Значи, Бог някога се крие. Това е състояние на нашето съзнание. Всъщност, Бог никога не се крие. Ако вие затваряте прозорците си, естествено, че няма да видите Бога. Тогава се усещате стари, немощни, тъжни. Вие се чувствувате изоставени, самотни, като че никой не мисли за вас. — Защо е така? — Вярата нямате. Майка ти, баща ти се грижат за тебе, но ти си недоволен, кисел — липсва ти нещо. Ти си в положението на младата мома, на която е дотегнал бащиния дом и търси щастието си отвън. И вие, като се отегчите от живота си, искате да отидете в другия свят, там да живеете. — Това желание е правилно, обаче, само за някои. Едни хора, като отидат в онзи свят, са по-добре; други, обаче, са по-зле, положението им се влошава. Много от заминалите се оплакват, че положението им не е добро. На тези умрели аз казвам: Сега ще тръгнете по земята и, дето срещнете тъжни, нещастни хора, ще им говорите, докато ги утешите.

Ще им кажете, че работите им ще се оправят. И наистина, след десет години работите им ще се наредят. Много от заминалите са готови да проповядват, но други не са готови, те искат да им се каже нещо, което изведнъж да ги повдигне. — Искаме нещо съществено. — Аз зная, кое е същественото за тях. Те искат отново да слезат на земята. — Добре е това, но място няма за тях. Не е лесно да слезеш от онзи свят на земята, както не е лесно и да се качиш от земята на небето. Никой не може да ви отвори вратата за другия свят. Христос казва: „Отивам да ви приготвя място.“ — Трябва да се приготви място на човека за онзи свят, но и на земята трябва да му се приготви място.

Дръжте добри мисли в ума си. За да се прояви една хубава мисъл, нужни са и външни, и вътрешни условия. За тази цел от всички се иска разумност. Често се произнасят за нещата, че това или онова не било право. — Ама аз съм нещастен. — Зная това. Аз зная, отде иде нещастieto и как се е създало. Аз зная, какво е отношението между щастieto и нещастieto. Аз се интересувам от нещастieto дотолкова, доколкото то е проводник на щастieto. Важно е да намеря пътя на нещастieto. Щом намеря пътя му, аз зная вече, че щастieto е близо. Аз държа нещастieto, за да намеря щастieto. Следователно, не съжалявай, че си нещастен, защото то е път към щастieto. Ако си попаднал в безверието, скоро ще намериш вярата. Безверието е сянка на вярата. Тя е реално-

стта. Щом дойдеш до омразата, ти си близо до любовта. Важно е да се намери истината, макар и по отрицателен път.

Помнете: Зад всяко нещастие и страдание се крие щастието и радостта. Зад всяка мъчнотия се крие една Божествена мисъл. Само така ще разберете Божиите дела. Писанието казва: „Призови ме в ден скърбен. Аз ще ти помогна, и ти ще ме прославиш.“ Христос, като бил на кръста, при най-големите страдания, казал: „Господи, в Твоите ръце предавам Духа си.“ И Бог Го възкреси. След това силата на Христа се увеличи. Той се прослави, и стана щастлив. Всички страдания, всичкото безчестие, през което мина Христос, се заличи. Ето едно условие, в което Бог може да се прояви. Той се изявява чрез страданията. Затова е казано: „Който изтърпи докрай, той ще бъде спасен.“ Спасението подразбира щастливия живот. Следователно, радвайте се и веселете се, когато изпаднете в мъчнотии и страдания. Лесно е да се каже, че трябва да се радваш в страданията. — Вярвайте вътрешно в това. Работете върху себе си, за да усилите вярата си. Не казвам, че трябва да станете богати. За някои от вас искам да станат богати, а за други — да осиромашеят; за някои искам да станат учени, а за други — невежи; за някои искам да укрепят здравето си, а за други — да се разболеят. — Защо? — Ако човек, като житното зърно, не бъде посят в земята, не изгние и отново не израсте, никога няма да научи за-

коните на живота. И ако умрелият не изгние, не се разпадне и не остане само скелета му, нищо няма да научи. Само така той ще се освободи от заблужденията си и ще каже: Господи, само при Тебе е животът. Само това, което Ти си направил, е хубаво и велико. Човешкото е временно, лесно губи своята красота. — Какво е направил Бог?

Казано е в Писанието: „Няма да оставя преподобния си да види изтление.“ Ако вярваш дълбоко в Бога, и в гроба да влезеш, смъртта няма да те вземе. Има път, по който смъртта е по-лека. Като влезеш в този път, непотребното ще се стопи, и само потребното ще остане. Така се случи и с пророк Илия. Той остави кожуха си на земята, и с колесница замина за другия свят. Този е пътят за силните във вярата.

Като говоря за смъртта, казвате: Страшно нещо е да заровят човека в земята да гние. — Страшно е, ако умре; ако не умре, това е благословение. И житното зърно се хвърля в земята, но не умира. В това отношение, то има по-голяма вяра от човека. По същия закон всеки човек ще бъде посят в земята и след време ще възкръсне. — Какъв ще бъде следният живот? — По-красив от сегашния. Всеки следващ живот е по-красив от предищия. — Нашият живот не е ли красив? Като дете, аз бях добро, послушно дете. — Не ми говорете за детинството си. Аз познавам детинството. Аз мога да ви кажа, колко грешки и престъпления сте вършили като деца, но майките ви са скривали

това. Колко престъпления сте вършели вечер! Най-големите грешки се вършат в детинството. Майките ви перат, чистят, а вие минавате за праведни, невинни деца. Аз гледам другояче на детинството. И след всичко това, и вие минавате за праведни. Казвате, че Бог работи върху вас. — Да, благодарете на Бога, на майка ви, която всеки ден ви къпе и чисти. — Ама аз бях чист. — Да, чист беше благодарение на майка си, която всеки ден те къпеше. Иначе, ти би се отровил в своите нечистотии. Гледайте трезво на живота. И вашите грехове не са големи. Те са като греховете на децата. Един ден на вашите грехове, в сравнение с бъдещите, ще се погледне като на детински. Както вие гледате на детските погрешки, така и Бог гледа на вашите. Като ви гледат, разумните същества се усмихват снисходително, без да ви съдят. Те не гледат на вашите грешки като на нещо съществено. Външни положения са те, но са в реда на нещата. По друг начин не можете да живеете. Колкото по-високо се издига човек в духовно отношение, толкова по-снисходителен става към подобните си. Затова е казано: „Не съдете, за да не бъдете съдени.“ Бъди широк към ближния си. Отпусни малко, замажи малко — бъди снисходителен. — Ама как можà да сгреша? — Ти никога ли не си грешил? Снизхождението е път на любовта. Ще дойде ден, когато ще бъдем абсолютно чисти, без никакви слабости — нито слабостите на децата, нито тези на възрастните.

Казвам: Пътят, по който вървим сега, е добър. Нашата сила е в любовта, във вярата и знанието, които трябва да приложим. Това изисква новият път. И млади, и стари могат да вървят в този път естествено, без никакво насилие. При насилието се раждат всички опасности. Леността води към други опасности. Обаче, има един нормален живот, който не е нито във вечния труд, нито във вечната почивка. Трудът и почивката са временни. Има и трето състояние — състоянието на любовта. Тя е Божественото начало, от което извира животът. Когато намерим любовта, ние влизаме в правия път на живота, който изключва смъртта. Когато влезем в пътя на мъдростта, ние излизаме от тъмнината, която е причина на големите страдания в нашия живот.

Да благодарим на Бога за всички радости и страдания, които носят в бъдещето великото благо на живота.

Прочетете 11 гл. от Посланието към евреите.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

20. Утринно Слово от Учителя, държано на 12 февруари, 1933 г. София.—Изгрев.

Неговата воля

Размишление.

Ще прочета 22 гл. от Матей.

Животът има, освен външна, още и вътрешна страна, недостъпна за хората. От затворената книга хората само гадаят. Хората са пълни с желания, вътрешното съдържание на които не разбират. Например, мнозина желаят да отидат някъде, без да знаят защо. Ако ви накарам да си изберете едно място, няма да знаете, кое, именно, да изберете. Желаете да бъдете цар, без да знаете защо. Според някои, най-добро нещо е да бъдеш цар, но защо, какво ще постигнеш с това, не знаеш. Важно е за тебе, че като цар, каквото пожелаеш, ще стане. Питам: Какво ще бъде вашето положение, ако сте царе, и никой не ви слуша? Желанието на хората да се женят крие в себе си, именно, тази идея, да станат царе и царици, да имат поданици — деца, които да им се подчиняват. — Така е, но какво ще кажат тези царе и царици, когато поданиците им не ги слушат? Обаче, децата възстават против родителите си, не искат да ги слушат, и те искат да станат царе и царици. Синовете и дъще-

рите воюват с родителите си, искат да се освободят от тяхното настояничество.

Питам: Какво става с царя след смъртта му? — Погребат го, турят му паметник, че бил цар. Бащата и майката също оставят паметници след себе си. В края на краищата, човек се задоволява с това, че бил добър ученик, свършил училище, работил нещо. — Добре е това, но като влезе в другия свят, работата взима друг обрат: първите стават последни, а последните — първи. Всички се чудят, как така, способните ученици да станат последни. Наистина, не може да си представите този факт. Светът ни дава следното обяснение. Мислите ли, че като се молите по три пъти на ден, без да изпълнявате волята Божия, ще бъдете първи ученици? Кой вярва във вашия Господ? Банкер си, по цели дни дрънкаш парите и казва: Не ми говори за Господа. Аз вярвам в парите. Готвачът хлопа капците на тенжерите, отваря ги, затваря ги и казва: Ето в какво вярвам аз. Няма друг Господ за мене. Искаш да ти даде да си хапнеш, но той казва: Без пари нищо не давам. Как ще примирите това противоречие?

Казвам: Силата на стомната не е във външната влага. Отвътре трябва да има вода. Ако вътре няма вода, а отвън е влажна, тя няма никаква цена. Ето защо, като говорим за човека, не е важно, какъв е неговият външен живот. Това е влагата на неговата стомна. Като я вдигнеш, виждаш, че е лека, съдържаение няма в нея. Бихте ли държали въщи сто-

мна, в която няма вода? Следователно, стомната трябва да бъде здрава, да задържа водата в себе си. Оплакваш се, че нещо не ти достига. — Стомната ти е празна. — Какво да правя? Нямам слуга, който да я напълни. — Ще станеш слуга сам на себе си, сам ще я напълниш. — Краката ми не държат. — Ще ги упражняваш, да държат. — Инвалид съм. — Нищо, ще отидеш до извора с патериците си, ще напълниш стомната. После ще хвърлиш патериците и ще се върнеш вкъщи бодър.

И тъй, човек не може да се освободи от мъчнотиите си, докато не отиде при Бога. Ходиш с патерици — това са мъчнотиите. Имаш недоразумения, противоречия — това са патериците. Като се върнеш от извора, всички противоречия изчезват. Там ще имаш придобивки, които никой не може да ти отнеме. Ще кажете, че това е временна придобивка, временна опитност. Всяка опитност, която се губи, е временно състояние. Тя не е реална. Реалността подразбира отиване при Бога, дето си разрешил за всякога един от важните въпроси. — Не ни е ясно това, искаме да ни се обясни. — Колкото и да ви се обяснява, все ще остане неразбрано. Ето едно изяснение. Имаш свещ, направена от китова мас. Тя става ценна, като се запали. Следователно, ако твоята свещ не гори, и сам не можеш да си светиш с нея, какъв смисъл има, че е направена от китова мас? Че светилникът бил златен, че е спомен от баба ти и дядо ти, нищо не значи. Свещта трябва да свети.

Ако в тъмната нощ няма светлина, която да те ръководи, какво ще правиш?

Казват за някого, че не говори, както трябва. Какво е говорът? — Светлина. Ако говорът не освобождава човека от негодите му, както запалената свещ от тъмнината, това означава шум. Не всеки може да говори, но всеки може да вдига шум. Следователно, говор, който не освобождава човека от мъчнотиите и негодите, е шум. Ако поставиш ръката си на болното коляно, и не може да изтегли болката, тя не е магическа, няма сила в себе си. Обаче, ако може да изтегли болката, тя е магическа ръка. Хора с такава ръка минават за лекари. Ако те боли главата, достатъчно е такъв лекар да пипне болното място, за да оздравееш. Не само ръката трябва да лекува, но и молитвата. С една-две молитви трябва да се изтегли всякаква болка навън. Мнозина от вас минават за набожни, слушали сте беседи, чели сте Евангелие, но като ви дойде един изпит, не можете да го издържите. Изпитът може да бъде голям или малък, и в двата случая пропадате.

Представи си, че отиваш при един свой приятел, от когото очакваш добър прием. Случва се, той не може да те приеме и нагости, както очакваш. Ти се връщаш у дома си недоволен, и цял ден мърмориш, защо си отишъл при приятеля си, да си губиш времето. Какво печелиш от това мърморене? Казваш за приятеля си, че е безхарактерен, без сърце, не може да служи на Бога. — Ти, който, в дадения слу-

чай, мърмориш, служиш ли на Бога? Ти си свободен, можеш да мърмориш, колкото искаш, но и приятелят ти е свободен да те нагости, или не. Отде знаеш, той може да е много зает.

Един апаш отишъл при един banker и му казал: Аз съм апаш, но вярвам в Бога. Искам да ми дадеш 250 наполеона. — Много искаш, още повече, нищо не си работил. — Ако не ми дадеш доброволно, имам начин, по който мога да ги взема. — Има ред и закон в страната. Ще извикам стражар, да те арестува. — Аз мога да те арестувам, преди ти да ме арестуваш. Докато дръпнеш звънеца, ще влезеш в затвора. Докато bankerът бутне звънеца, апашът вдигнал една пръчица, махнал я във въздуха и приспал bankera. След това му написал една бележка: Втори път, като дойде при тебе един учен апаш, дай му, колкото иска. Ученият апаш е човешката съдба. Дойде тя при човека и му казва: Ще дадеш такава сума. — Дай, и не прави никакъв въпрос. Иначе, съдбата пак ще дойде, ще замахне с пръчицата си във въздуха, ще те приспи и ще си вземе, колкото иска. Преди да се разправиш с нея, първо тя ще се разправи с тебе.

С други думи казано: Онова, което Бог иска от тебе, дай го и не мисли. Не отказвай на Бога. Не отказвай и на най-малката мисъл, която иде от Бога при тебе. Тя всякога може да се изпълни. В края на краищата, никога не отказвай да изпълниш една Божия мисъл. Казваш, че нямаш време. — Ще намериш време.

Иначе, ти ще се намериш в положението на онзи българин, който отишъл да копае лозето си, без да направи молитвата си. Той казал на жена си: Отивам на лозето да копая. Довечера, като се върна, да намеря сготвена кокошка. Тя му отговорила: Кажй, ако е рекъл Господ. — Няма какво да ми дрънкаш, рекъл - нерекъл Господ, ще отида на лозето и вечерта, като се върна, да намеря добре сготвена вечеря. Тръгнал за нивата, но го срещнали турци, хванали го, и цял ден го развеждали със себе си да им показва пътя. Върнал се той късно у дома си, тропнал на вратата и казал: Ако е рекъл Господ, отвори, жено, вратата.

Няма нито един от вас, който да не е развеждан от турските дели-башии. Дели-башиите, това са недоволството, подозрението, неуспехите и негодите в живота. През тях минават и богати, и сиромаси. Само че едни хора разказват за мъчнотиите си, а други се срамуват, нищо не разказват. Обикновено, бедните разказват за неуспехите си, а богатите се въздържат. За да се справи с мъчнотиите си, човек трябва да изпълнява волята Божия. Силата му е в изпълнението на волята Божия. Това трябва да става доброволно. То значи, да се е домогнал човек до истинския живот. Че някой не изпълнявал волята Божия, че не живеел добре, ние нямаме право да го осъждаме. Да живееш добре, това е велико изкуство. Мнозина знаят да пишат, но малцина пишат правилно, според изискванията на граматиката.

Това значи, всички хора живеят, но малцина спазват законите и изискванията на живота. Например, един мой познат владееше няколко езика, обаче, не обичаше да работи. Един ден той ми разказваше: Знаеш ли, какво направих? Понеже имах нужда от пари, писах на трима свои познати в Америка да ми изпратят известна сума. Да видим, колко ще ми изпратят. И тримата му отговорили, че нямали предвидени пари за него.

Питам: Кой от вас не е писал писмо до Господа? И какви ли писма не сте пращали! Обаче, едни получават отговор на писмата си, а други не получават. Къде е грешката? — У вас. Ще кажете, че писмото ви е написано неграмотно. Пишеш писмо на един банкер за пари. Писмото е грамотно написано, с всички препинателни знаци, но пари не получаваши. Друг напише едно неграмотно писмо и получава пари от банкера. — Защо? — Банкерът го обича, но и той обича банкера. Значи, писмото, както и думите, трябва да имат дълбоко вътрешно съдържание и дълбок смисъл. И чужд човек да чете това писмо, ще остане доволен. Някога човек е доволен от постъпките си, а някога е недоволен. Щом той е доволен, и окръжаващите са доволни от него. Направиш нещо, не си доволен. Казваш: Как можах да направя това? Колкото пъти си спомниш за тази постъпка, изпитваш вътрешно недоволство и срам.

Съвременните хора са дошли до една фаза на живота, дето трябва да дадат предим-

ство на Божественото в себе си. Не направят ли това, те всякога ще страдат и ще бъдат недоволни. Да бъдем доволни от себе си, подразбира доволни от Божественото в нас, от Божествения глас, който ни говори. Който слуша този глас, всякога ще получава по един чек от 20 хиляди лева. Един наш приятел ми разказваше една своя опитност. Заболял от силна простуда. Лекарите го гледали, давали му наставления, но болестта не минавала. Един ден той чул тихия глас да му казва: Моли се, ще оздравееш. Цял ден той се молил усърдно, и през нощта се изпотил толкова много, че трябвало няколко пъти да се преоблича. На сутринта се събудил съвършено здрав. Друг познат също заболял сериозно. И той чул нещо отвътре да му дава съвет, как да се лекува. Той изпълнил съвета, но не оздравял. — Защо първият оздравял, а вторият не могъл да оздравее? — Първият изпълнил съвета на Божествения глас без никакво съмнение, с пълна вяра, а вторият се усъмнил.

Често хората се оплакват, че не могат да реализират желанията си. Това става и със светските, и с религиозните хора. — Защо не успяват в живота си? — Защото гледат на нещата материалистически. Религиозният казва: Не смея да искам нещо от Бога, не съм чист и свет. Ти имаш човешко понятие за чистотата. Прав си, че трябва да бъдеш чист и свет, но чистотата и светостта са качества на Бога. Първо ще се свържеш с Него, а после ще го-

вориш за чистота. Да бъда праведен. — И правдата е сила Божия. — Да любя. — И любовта е сила Божия. Това, което вие наричате любов, е сянка на любовта. Любов, която постоянно се явява и изчезва, не е истинска. То е все едно, днес си здрав, утре — болен. Любовта изключва всички болести, всички страдания. Не е срамно, че страдаш и боледуваш. Някога грехът причинява болести, които се дават за опитности. И тогава, неразбраната болест води към сиромашия. Щом оздравее, човек забогатява. Следователно, ще се учиш и от здравето, и от болестта. Ако не учиш, ти търсиш лесния път в живота.

Като говоря за вътрешния живот, мнозина мислят, че го разбират. Казвате, че трябва да се живее добре. Какво разбирате под „добър живот“? При добрия живот няма никакво съмнение, безверие и недоволство. Такъв човек е доволен, и светът с главата надолу да се обърне, той не вижда никакво противоречие. Такъв човек аз наричам „човек на щастието.“ Той е праведен. Аз уподобявам праведните хора на слънчевите лъчи. — Има ли такива хора на земята? — Има, разбира се. Ако онези, които живеят на Слънцето, не бяха такива хора, никаква светлина нямаше да достигне до нас. Казвате: Какво ли мислят слънчевите същества за нас? — Нищо не мислят. Като видят някой нечист, кален човек, те го турят във водата, да се изчисти. Те считат за привилегия, че могат да очистят и окъпят някого. Затова и Христос

казва: „По-голяма е радостта на небето за един грешник, който се кае, отколкото за 99 праведни.“ — Защо? — Защото тези 99 праведни си мислят, че са праведни, безгрешни. Грешникът, обаче, знае, че е нарушил закона на правдата и се разкайва. Той има такива опитности, каквито праведният няма. И като го поставят на изкушение, той казва: Опитах веднъж тази работа, втори път не се хващам на това хоро. Ще кажете, че е противоречие, грешникът да познава правдата, а праведният — да не я познава. — Както и да мислите, без противоречия в живота не може.

Противоречията идат, за да приближат човека до Бога. — Защо боледувам? — За да се приближиш до Бога. — Защо отслабвам? — За да се приближиш до Бога. — Защо не ме почитат хората? — За да се приближиш до Бога. Няма по-хубаво нещо от това, да се приближиш до Бога. — Ще изгубя свободата си. — Не само че няма да изгубиш свободата си, но животът ти ще се осмисли. — Какво значи да се приближиш до Бога? — Това значи, да присъствуваш на царска трапеза; ако си мъртав, да възкръснеш; ако си болен, да оздравееш; ако си бос и окъсан, да се облечеш с нови дрехи и обувки; ако си окован с вериги, те да паднат от ръцете и краката ти. Да се приближиш до Бога, това значи, всичко отрицателно в тебе — омраза, завист, подозрение — всичко да изчезне.

Като говоря за приближаването на човека до Бога, ще кажете, че сега не му е времето. — Това е стара философия. Какъв е резултатът от тази философия? Един беден поет отишъл в дома на един banker, с намерение, да иска известна сума на заем. Като разбрал намерението му, bankerът казал на слугата си: Кажй му, че ме няма. Поетът чул това и си отишъл. След време, случило се, че bankerът имал нужда от поета, да му напише нещо, за това отишъл у дома му. Като дръннал на звънеца, слугата на поета излязъл на вратата и запитал банкера, какво иска. — Търся поета. В този момент поетът се обадил зад слугата си: Кажй му, че ме няма. — Как така, аз чувам гласа му. — Тук съм, но не за тебе — отговорил поетът. И на вас често ви отговарят: Няма ме тука. — Значи, нямам време за тебе. Вярa трябва да имате, както в себе си, така и в своя ближен. — Ние имаме вярa. — Да, вашата вярa е за чираците. С тази вярa нищо не се постига. Вярата на сегашните хора е чирашка. С нея не можете да местите планината. Тя не е онази дълбока, абсолютна вярa. Истинската вярa е сила Божия. Може ли да се съмнявате при такава вярa?

Иде някой при мене, иска пари на заем. Аз правя опит с него. Казвам му: Стисни си ръката. — Няма защо да си стискам ръката. Ти искаш да ме изпитваш, не съм толкова будала. На другите можеш да казваш така, но не и на мене. — Щом не вярваш, върви си, пет

пари няма да ти дам. — Ама ти ме обиждаш. — Какво ти коштуваше да си свиеш ръката? Каквото искаше, щеше да го имаш. Трябваше да направиш опит. Като свиеш ръката си и я отвориш, ще намериш нещо в нея. — Кажете тогава и на нас, да свием ръката си. — Не казвам на вас. На него казах нарочно, защото знаех, че няма да свие ръката си. За да свие ръката си, човек трябва да знае качествата на палеца си, а така също и на другите пръсти. Сила се крие в пръстите. Има известни условия, при които, ако свиеш ръката си, ще дойде нещо чрез нея. Силата на ръката има отношение към разумността в човека. Човек може да се изпитва, както изпитаха Аврама да принесе сина си в жертва на Бога. Всъщност, Бог имаше ли нужда от тази жертва? Обаче, Аврам беше готов да принесе сина си в жертва на Бога. Защо и за какво беше нужна тази жертва, той не разсъждаваше. Но в момента, когато трябваше да принесе жертвата, казаха му: Спри!

И тъй, ако нашият познат беше свил ръката си, аз щях да бръкна в джоба си и да му дам пари. Аз съм правил само един такъв опит с един българин, който ми пишеше от Америка: Много пъти си говорил, че има Промисъл, но досега не съм имал нито един случай да проверя, дали думите ти са верни. Това е нещо въображаемо. Кажи ми, от твое гледище, как ще се оправят моите работи? Длъжен съм 20 долара, но ми трябва още 20 за дрехи, за книги. Чужденец съм, няма отде да получа тези пари.

Кажи ми, как да се справя с това положение. Аз му отговорих: Когато получиш моето писмо, ще имаш вече парите. Ако нямаш, пиши ми, да зная. След една седмица той ми пише: Вчерашният ден беше най-щастлив за мене. Имам вече пари, не мисли за мене. — Как е станало това? — Аз зная, как работи законът. Човек трябва да има детинска вяра. Не говоря за вярване, но за абсолютна вяра, за абсолютно доверие.

Съществува един Божествен закон, който задоволява всички нужди на живота. Всяка Божествена нужда се задоволява навреме. Обаче, първо, в човека трябва да се яви желание да изпълни волята Божия. Днес човек живее само за себе си. И ако работите му не стават, както иска, той се обезсърчава. За да се реализират неговите желания, той трябва да изпълнява волята Божия. Значи, първо ще изпълниш волята Божия, а после — своята.

Мнозина се оплакват от сиромашията си. Човек е беден, защото не изпълнява великия Божи закон. Ще кажете, че еди-кой си е богат, а друг някой — беден. Срещате един натоварен кон. Той сам ли се е натоварил? — Не, някой го е натоварил. — Такова нещо представя богатият. И той е натоварен от някого, а сиромашът е разтоварен от някого. Щом разтоварят коня, той е доволен, а като разтоварят богатия, той е недоволен. Има един товар, от който хората не се оплакват. Това е богатството. И четири, и пет товара да им турят, не се оплакват, приятно им е. Те са силни, носят

товарите на гърба си и казват: Осигурени сме вече.

Да дойдем до вътрешното разбиране на нещата. Има нещо по-съществено от богатството. То е да съзнаваш присъствието на Божията Любов в душата си. Това е най-реалното, най-същественото. При тази Любов всички противоречия изчезват. Стремете се към великата Любов, да я разберете правилно. Дайте ухо към тихия глас в себе си. Пророк Илия трябваше да мине през големи изпитания, докато чуе тихия глас на Бога в себе си. Той разбра, че Бог не е в бурята, не е в огъня, но в тихия глас. Като позна Бога, Илия се възнесе на небето с огнена колесница. Всеки човек ще разбере тайните на живота, след като мине през големи страдания и чуе тихия глас на Бога в себе си.

Първата заповед е: „Да възлюбиш Господа Бога твоего с всичкия си ум, с всичкото си сърце, с всичката си душа и с всичката си сила.“ „И ако Бог е към наша страна, кой ще бъде против нас?“ Всички трябва да бъдете носители на Божията Любов, да бъдете образци, да станете наследници на Божиите блага. Докато не дойде до големия извор, човек не може да разбере изобилието на живота.

Днес ви давам за размишление 17 ст., 22 гл. на Откровението: И Духът, и невестата казват: „Ела! И който чуе, нека рече ела; и който е

жаден, нека дойде; и който иска, нека вземе даром водата на живота.“

— Проявената Любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

21. Утринно Слово от Учителя, държано на 19 февруари, 1933 г. София.—Изгрев.

Блажени сте

Размишление.

Ще прочета 23 гл. от Матей.

Като чета тази глава, вие се запитвате: За кого ли е говорил Христос? — За тогавашните учени — книжници и фарисеи. С това слово Христос искал да покаже на учениците си и на народа, кое спъва хората да се развиват правилно. Разбирането на учените, които се считат за ръководители на човечеството, спъва хората. Простите хора не могат да те спънат. Този закон работи и днес. Сегашните духовници и учени не са по-добри от миналите. — Не се ли е подобрило човечеството от миналото досега? — Има микроскопическо подобрене, което почти не се забелязва. Не зная, дали вълкът се е подобрил от хиляди години досега? Поне аз не зная такъв случай. Аз не зная нито едно благотворително общество от вълци. Ако е въпрос да кажа нещо добро за вълка, и това мога да направя. Вълкът никога не яде болни овце. Тази е една добра чърта на вълка. Той може да мине през стотици овце, само ще ги прегледа и, ако се окажат болни, нито една от тях няма да докосне. След това, той сам ще се похвали: Ето, минах през тол-

кова овце, но нито една не пострада. — Защо? — Има си съображения той. От хигиенично гледище, вълкът не яде болна овца, за да не заболее и той. И хората, като вълка, се хвалят някога със своите добродетели.

Като засягам този въпрос, мнозина ще ме запитат: До кого се отнася това? — Специално до никого. Ако дрехата на гърба ти е кална, ще ти кажа да я изчистиш. Това се отнася до тебе. Калната дреха трябва да се изчисти! — Обиждате ни. — Обидата е в самата кал. Щом се каляш, ти сам се обиждаш. Снеми калта от гърба си — нищо повече. Няма защо да се обиждаш и оправдаваш. Колкото повече се оправдаваш, толкова повече се каляш. Калта е трехът в човека. Ако оправдаваш греха в себе си, ти сам се каляш. — Ама аз не съм сгрешил. — Не се оправдавай. Още като вървиш по улиците, ти сам произвеждаш калта. Калта съществува в природата, но човек я разбърква, като стъпва в нея. — Кое е лошото на калта? — Цапа дрехите и обувките. — От какво е съставена калта? — От пръст и вода. Често калта цапа и телото, и така запушва порите. На това се дължат много болести. Като се запушат порите на телото, човек мъчно диша. Това запушване се отразява вредно и върху нервната система.

Съществува два вида кал: физическа или външна и психическа, т. е. вътрешна. И едната, и другата кал се полепват по гърба на човека. Когато човек се окаля психически, за

него се казва, че е човек с дефект. Той може да не го вижда, но е писан на гърба му, като обявление. Кажете ли му някой, че има обявление на гърба си, той отговаря: Нищо не зная, аз не съм го турил на гърба си. — Не е важно, кой го е турил. Важно е, че има обявление на гърба му. От тебе се иска да снемеш дрехата си и да махнеш обявлението. Щом го махнеш, ти си вече свободен. Какво от това, че си носил едно обявление на гърба си? — Някога е нищо, но някога причинява много пакости. Представи си, че някой залепи на гърба ти следното обявление: Този човек е престъпник. Той е извършил едно убийство. Достатъчно е един стражар да прочете написаното на гърба ти, за да те хване и заведе в участъка. Ти се чудиш, защо те водят в участъка, защо ти се случи това нещастие. Много просто, на гърба ти е писано, че си престъпник. Трябваше навреме да сваляш този надпис. Не може да се случи нещастие на човека, ако той не носи престъпленията си написани на своя гръб. Дали заслужаваш тези страдания и нещастия, то е друг въпрос, но надписът за твоите дела е на гърба ти. Може да се оправдаваш пред стражара, колкото искаш, той не се интересува. Трябва да се легитимираш, да докажеш, че си честен човек.

Прочетената глава от Матея е една от силните речи на Христа. Тя засяга мнозина. Тя чисти, както метлата чисти къщата. Христос казва: „Горко вам, книжници и фарисеи! Горко

вам, лицемери!“ Ние пък можем да кажем: „Блажени вие, бъдещи проповедници и свещеници, които се застъпвате за Царството Божие.“ От всички стихове на тази глава мога да направя нов превод. Защо трябва да ги превеждам? — Защото отрицателното трябва да се изхвърли. Ако не се изхвърли, положителното не може да дойде.

Като говоря за Христа, едни си Го представят строг, но милостив, а други — мек, всякога благ и усмихнат. — И едното е верно, и другото. Той е строг, безпощаден към онези, които престъпват Божия закон. Ако днес дойде Христос между вас, какво ще ви каже? Той ще постъпи с вас така, както е постъпил един лечител в Америка. Той се прочул като голям познавач, не само на болестите на хората, но и на техния вътрешен, психически живот. Поради това, той не се заемал с лекуването на всички. Като дохождал при него някой лош, объркан човек, той му казвал: Вън! Аз не мога да те лекувам. За тебе няма място тук. Казвам: Човек, който убива доброто в себе си, не заслужава никакво снизхождение. Такъв човек аз наричам престъпник. — Кое спъва човека? — Личният му живот. Днес личността в човека е толкова силна, че най-малкият крив поглед или усмивка е в състояние да го обиди. Поради личния си живот, човек не знае, върши ли волята Божия, или не. Като ти се случи някаква неприятност, ти казваш: Сгрешил съм нещо. — Сгрешил си, но къде и как, не знаеш.

Казваш, че си лош човек. Това не е достатъчно. В какво се заключава твоята лошевина? Лъжеш ли, крадеш ли? — Още по-лошо. — Кажи, в какво се изявява твоята лошевина? Да се говори с общи изрази, това показва, горд и щеславен човек.

В 1914 г. пътувах с трена. В същото купе имаше един човек, който участвувал във войната със сърбите и разказваше една своя опитност. Един ден, казваше той, натъпках в един окоп 17 сърби, които надупчих с щика си. Слушам го и си мисля: Това не са умрели хора, не са кокошки. Тези сърби имат пушки, като тебе, няма да се оставят да ги дупчиш. Той говори, аз се усмихвам. Мисля си: Друг е въпросът, ако ги е намерил мъртви. Така може да ги е надупчил. Като видя, че се усмихвам, той каза: Може да са били по-малко от 17, не съм ги броил. — Според мене, невероятно е един човек да надупчи 17 души. Този човек искаше да се похвали. Каква похвала е тази, че убил 17 души? Разумните същества не одобряват постъпката му. Това е престъпление. Има ли смисъл, човек да се хвали със своите грехове и престъпления?

И тъй, като се молиш на Господа да прости греховете ти, кажи: Господи, омий ме, очисти ме! Няма да споменавам за греховете си, да се цапам повече. Омий ме с Твоята вода, да не повтарям вече греховете си. В човека се крие чувството на щеславие. Той ще се изповяда един - два пъти, ще изнесе греховете си от ще-

славие, да видят хората, как е могъл да греши. Приятно е на човека да изнесе греховете си пред Господа. Той иска, Бог да го носи в мисълта си. Някой казва: На колко хора съм задигнал парите. От този съм взел 1,000 лв., от онзи — 2,000 лв., от трети — 5,000 лв. Не знаей, какво ще ме правят на онзи свят. После се усмихне, иска да мине за герой. Това е щеславие. Този човек се хвали със своите недъзи. Друг пък се хвали с добродетели, които няма. Той казва: На никого не съм направил зло; на мнозина помогнах материално. — Той умира от глад, а се хвали, че помогнал на този, на онзи. Той се хвали с дребни неща. Какво дал? — На едного два лева, на друг — пет лева, на трети — парче хляб. Колкото повече разказва, толкова повече се увлича в своите благодеяния. На такъв човек аз възразявам: Знаеш ли, какво направих аз? Колкото убити видях на бойното поле, всички насърчих и възкресих. — Възможно ли е това? Как ще възкресиш толкова хора? — Колкото аз можах да ги възкреса, толкова и ти си направил. Значи, каквото съм аз, това си и ти.

В света съществува един порядък, който трябва да се спазва от всички. Той е Божественият порядък — порядъкът на доброто. Всеки може да бъде носител на доброто. Казваш: Аз не съм направил добро на никого. — Ще правиш добро, но за себе си. Отиваш при извора с една чаша. Гребни от водата и кажи на извора: Аз черпя от тебе, облекчавам те.

Иначе, водата ти ще се разлива и ще се каля. Ето едно добро. Някога водата влиза в човека, на чисто място, а някога — на нечисто място. Тогава, за предпочитане е водата да се разлива по пътя, отколкото да влезе в нечист човек. Това е вътрешната страна на живота. Това е духовният живот. Някога, в живота си, човек изпада в изкушения, в изпитания. — Какво представя изпитанието? — Като се натъква на доброто и на злото, човек неизбежно се натъква на изпитания, не знае, кое е добро и кое — зло. Казваш, че един човек е добър, а друг — лош. — По какво ги познаваш? Лошият не е толкова лош, но и добрият не е толкова добър. И в двата случая има нещо неверно. И в лошия има нещо добро, но и в добрия човек има нещо лошо. Че си добър, или лош, това са само надписи. Надписът, обаче, не прави нещата нито добри, нито лоши. Ако облечеш вълка в овча кожа, ще стане ли овца? Ще стане ли по-добър? Ако облечеш овцата във вълча кожа, ще стане ли вълк? Казва се: „Вълци, облечени в овчи кожи; и овце, облечени във вълчи кожи.“ Това са символи. Грешно ли е, че овцата се облякла във вълча кожа? Грешно ли е, че вълкът се облякъл в овча кожа? Ако вълкът стане по-добър, той печели. Ако овцата стане по-лоша, тя губи. Но ако не стане никаква промяна, безпредметно е да се обличаш в чужда кожа. Ако овцата се облече във вълча кожа и се страхува, тя не е герой; ако и вълкът, като се облече в овча кожа, се страхува,

и той не е герой. — Много естествено. Когато грешникът вземе ролята на праведния, ще се страхува; и когато праведният вземе ролята на грешника, и той ще се страхува. Обикновеният праведник лесно се изкушава и може да стане грешник. Обаче, съвършеният праведник — никога! Той стои по-високо от условията, нищо не може да го изкуси. Има условия, при които и праведният може да се изкуси, както има условия да превърнеш водата във вино. Казвам: Ние не се нуждаем от виното на грешния; не се нуждаем и от неговото ядене. Предпочитам да гладувам три дена, но няма да ям от яденето на грешния. Ще мина и замина край него, без да се изкуся от неговото ядене.

Има едно положение, което не извинява човека. Само онзи може да извинява, който е в състояние да направи това, което е недостъпно за другите. Например, може ли обикновеният човек да направи един скъпоценен камък? — Не може. Обаче, има високонапреднали същества, които мислят различно от обикновените хора. Тяхната мисъл е чиста като кристал. Тя стои по-високо от всички обикновени същества. И тогава, който се опита да превърне тяхната мисъл в обикновена, както скъпоценния камък в обикновен, непременно ще изпадне в противоречие. Кой би си позволил да превърне скъпоценния камък в обикновен? Който не разбира, може да се излъже, да приеме обикновения камък за скъпоценен, но който разбира, не може да се излъже.

Мнозина идват при мене и ми казват: Не мисли, че сме лоши хора. — Отде знаете, какво мисля за вас? Кое ви дава повод да мислите, че нямам добро мнение за вас? Като погледна човека, първо го измервам на височина. Казвам: Ти си висок 1'65 м., не си от гигантите. Ръцете ти са меки, деликатни, не си за физическа работа. Ти не си за чук и за мотика. Широк си 40 см., не можеш много да работиш. Не си и много красив, чъртите на лицето ти не са много симетрични. Между челото и носа ти няма никаква симетрия. Казваш, че баща ти и дядо ти са били такива, и ти приличаш на тях. — Аз не се интересувам от твоя баща и дядо. Ти си бил съдружник с тях, но това не ти дава право да отдадеш всичките си недъзи на тях. Днес носиш наследствени чърти от баща си и майка си, но преди четири поколения ти си бил баща на своя баща. Значи, което си унаследил от баща си днес, това, някога си вложил в него. Следователно, не възставай против себе си, против това, което някога ти си вложил в своя ближен.

Не се оправдавай с баща си и с дядо си. Кажи си: Тази работа е моя, т. е. този грях е мой, аз сам ще го изправа. Кажеш ли, че така си създаден от Бога, не си прав. Значи, Бог те е създал такъв, за да правиш зло. — Не, ти създаде злото; ти създаде страха, противоречията, а не Бог. Той създаде добри неща, а това, което ти създаде, Бог ти го завеща. Той окичва хората с техните собствени деяния. Той има съкровищница, в която туря онова, което ти си

спечелил. И като дойдеш на земята, Той те на-
кичва с това, което си спечелил, безразлично, да-
ли е добро, или лошо. Казва: Това намерих в
твоя склад. Ето защо, като живеете добре, вие
туряте доброто в складовете на Бога, та като
дойдете отново на земята, да има с какво да се
облечете. Като знаете това, не се оплаквайте от
живота. Смелост се иска от вас. Смел е онзи,
който не се страхува от греховете си. Щом ви-
диш греха в себе си, хвани го за главата и опаш-
ката и го питай, отде е дошъл. — Дошъл е отня-
къде. Дръж го, докато се изповяда. И аз, като
хвана дявола, който ми е направил хиляди па-
кости, възседна го. Казвам му: Едно време ти
беше господар, сега аз ще ти бъда господар, а
ти — слуга. Не се страхувайте от дявола. Той има
камшик, но не се страхувайте от него. Вземете
камшика му, и с него върху гърба му.

Казано е в Откровението: „Вързан е кня-
зът на този свят.“ Следователно, докато не
вържеш злото в себе си, всякога ще слугуваш
на дявола. Геройство е да вържеш дявола, т. е.
дявола в себе си. Под „вързване“ разбирам да
вържеш злото в себе си, но когато станеш едно
с Бога. Щом си в противоречие с Бога, дяво-
лът ще те върже. — Кога ще бъдем свободни?
— Когато станете едно с Бога. Питате: Как
ще станем едно с Бога? — Имате две шишета с
вода. Казвам: Водата на тези шишета трябва
да стане една. — Как ще направим това? —
Ще вземете едно голямо шише, ще сипете в
него водата от двете шишета, и тя ще стане

една. Щом водата се смеси, и вие ще станете едно с Господа. Не говоря за обикновената фирма на всеки човек, но за общата фирма — служител на Бога. — Искам да бъда силен, богат. — Не, ще станеш слуга на Господа. По-добре да станеш слуга на мира, отколкото господар на безпокойството и размирието. Предпочитам да съм слуга, да не дължа на никого, отколкото да бъда господар с големи дългове. Един ден тази фирма ще фалира. За предпочитане е да бъда слуга, който никога не фалира, отколкото господар, осъден на фалиране.

Сега аз изнасям тези понятия, за да се роди у вас известна идея. От това ще се види, доколко сте напреднали. Обаче, напредъкът ви не зависи от вас. Каквото сте достигнали досега, това е важно; остане ли отсега нататък да постигате нещо, всичко е изгубено. Доколко е напреднал човек, това се вижда още от детската му възраст. Детето носи дарбите в себе си. В училището му се дава възможност да развие своите дарби. Един потик е достатъчен да помогне за тяхното развитие. Ако неодареният влезе в училището, скоро го напуска. Аз говоря на вас, като на одарени. Тъй щото, няма защо да ме питате, одарени ли сте, или не. Всеки човек се изпитва, сам да се познае. Знайте, че никой не може да се скрие. Всичко в човека е написано. Добротетелите и пороците са написани в човека — няма нищо скрито-покрито. Скрито е за онзи, който нищо не знае. Обаче, за онзи, който знае, няма нищо скрито.

Тази сутрин ще ви дам няколко правила. Като станете от сън, измийте добре ушите си. Гледайте на тях като на големи господари. Те представят една голяма фирма в света. По-голяма фирма от тях не съществува. Който от нейните чиновници сгреши, излиза вън от фирмата. За да не греши никой, хващайте леко ушите си и благодарете за тях. Като се обезсърчиш, хвани ушите си и благодари на Господа за тях. Кажеш си: Едно време бях по-лош, сега съм по-добър. Ако имаш кал в ушите си, запитай се, защо се е събрала тази кал. Аз знам, какво означава тя. Изчисти калта, измий добре ушите си. Тогава ще се махнат поне една четвърт от мъчнотиите ти.

Второто правило: Измивайте добре носа си. Още със ставането си от сън, благодари на Бога, че имаш нос. Знай, че през този нос Бог е вдъхнал дихание на живот, и ти си станал жива душа. Като помислиш, че през твоя нос е минал Божественият живот, измий се със свещен трепет. Казваш: Къде е Господ? — Всеки ден Бог влиза през носа. Носът е врата за Божественото. Чрез въздуха Бог влиза през носа, а излиза през устата. И когато излиза Господ, ще отвориш устата си и ще благодариш. Благодари, че имаш уста и можеш да кажеш най-хубавите работи. Устата е място, което може да спаси човека. След това измий добре очите си и благодари, че можеш да гледаш с тях най-красиви неща.

Човек е едно учреждение, кредитирано от четири големи фирми: от фирмата на ушите

— Божествената мъдрост; от фирмата на носа — човешкият ум; от фирмата на устата — Божествената любов и от фирмата на очите — Божествената истина. Тези четири фирми са застъпени в Божествения свят. Ако те не подкрепят човека, никаква работа не може да се свърши. Разберете това вътрешно; не го правяйте на други, които не могат да се ползват. Ако си скърбен, радвай се на ушите си, на очите си, на носа и на устата си. Като се радваш така, ти ще влезеш в съприкосновение със силите, които действуват чрез очите, чрез ушите, чрез носа и чрез устата. Ако видимото, което имаш, не оцениш, как ще оцениш невидимото? Търсиш Бога, ангелите, а не цениш видимото в себе си. Ако не знаеш, как да се справяш с ушите, очите, носа и устата си, ангелите няма да дойдат при тебе. Ангелът първо трябва да види ушите ти, и ако ги хареса, ще остане при тебе. После ще погледне носа ти, очите и устата ти. Ако не ги хареса, няма на какво да се спре. Чрез ухото си човек се свързва с музиката на външния свят, както и с Господа. Така той чува тихия глас, който го утешава и насърчава. Само така животът се осмисля. Човек възприема благословието, което иде, чрез ушите, очите, носа и устата. Благословени са удовеите на човека!

Прочетете от беседите „Пътят на ученика“ от 150 — 153 стр.

Често хората са недоволни от природата, от това, което им е дадено. Много повече ви

е дадено, отколкото можете да използвате. Ето защо, всеки може да дава от това, което му е дадено. — Как ще дава? — Чрез очите, ушите, носа и чрез устата. Казваш, че не можеш да правиш добро. — Как да не можеш? Като видиш един болен, хвани го за ръка, разходи го на чист въздух. Срещнеш един беден — заведи го на концерт, да послуша малко музика. Той е обезсърчен, нищо не го радва, но като послуша музика, ще се разположи. Гладния пък ще нахраниш. Ето, това е все добро. Трябва ли да се чудите, какво добро да направите на човека? Гладния ще нахраниш, без да мислиш, че няма шапка и обувки. Той може да бъде и бос, и гологлав; за него е важно да се нахрани.

И тъй, блажени сте, ако разбирате, защо ви са дадени ушите, очите, носа и устата. Блажени сте, ако разбирате, защо идат страданията. Христос казва: „Горко вам, книжници и фаризеи.“ — Защо? — Защото не разбирате Божията Истина. Блажени сте, ако разбирате Божията Истина. Благодарете за това.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

22. Утринно Слово от Учителя, държано на 26 февруари, 1933 г. София. — Изгрев.

Истина и добро

Размишление.

Ще прочета 24 гл. от Матей.

Религиозните, както и светските хора, се натъкват на противоречия. И едните, и другите се запитват: Ще се свърши ли светът? Как ще се свърши? Отговарям: За всеки, който напуска земята, светът все ще се свърши. Все ще дойде второто пришествие на земята. Много естествено. Животът на земята е преходен. Затова е казано: „Образът на този свят преминава.“ Така са казали пророците. Когато изучава пророчеството, човек трябва да проникне по-дълбоко в живота.

Днес повечето хора искат да си наредят добре живота на земята. Те искат да имат добро материално положение: хубави къщи, дрехи, да не боледуват, да не страдат. Те се стремят към неща, които не могат да им се дадат. В бъдеще това е възможно, обаче, при сегашните условия не може. Децата, които се раждат, могат ли веднага да постъпят в университета и да разберат това, което там се преподава? За да разбира всичко, детето трябва да излезе от детинството си, да израсте, да се развие и, когато стане разумен човек, тогава може да става въ-

прос за разбиране на висшата наука. Лесно се говори за ад и за небе, но какво представят те, това е достояние само на разумните хора. Човек е създал ада, т. е. лошите условия. — Защо му е адът? — Щом го е създал, той е една необходимост.

Значи, адът е една възможност за уравнивяване на силите в природата. Който съзнателно е изучавал ада, той е дошъл до заключението, че адът е построен по същите правила и закони, както и небето. Колкото жители има в ада, толкова има и на небето; колкото общества и народи има в ада, толкова са и на небето. Обаче, по характер те са диаметрално противоположни едни на други. Съществата на небето обичат истината и доброто, а тези на ада — лъжата и злото. Едно е верно: силата не е в ада, но в небето. Въпреки това, всеки човек представя съчетание от ада и от небето: едната половина в него е ад, а другата — небе. В главата му е небето, а от кръста надолу — адът. Как ще си обясните това? Някой се разсърди, не може да се побере в кожата си, иска да разруши света, да го запали и изгори. Това желание е резултат на ада в него, който руши. Ако в човека нямаше друга сила, противоположна на ада, той би извършил големи пакости. Щом тази сила постави ръката си върху човека, той омеква и казва: Няма какво да се прави, ще отстъпя. Това са вътрешни състояния в човека. Има вярващи, които са посветили много години в гората, но нищо не

са постигнали. — Защо е така? — В гората човек не може да се посвети. Заблуждение е да мислиш, че вън от живота ще се посветиш и ще служиш на Бога. Служенето на Бога е велика наука, която не се придобива нито в гората, нито в пустинята.

Сега аз няма да се спирам повече върху тези въпроси. Човек трябва да е готов, да разбере вътрешната им страна. С говорене само това не се постига. Как ще те разбере онзи, който е погълнат от материални грижи? Каквото и да му се говори, той ще мисли само за земята, как по-добре да уреди своя живот. За такъв човек се казва, че е добър. — Защо е добър? — Защото се грижи за дома си, за жената и децата си. В това отношение, и вълкът е добър. И той се грижи за малките си, както и овцата. Всъщност, каква е разликата между вълка и овцата? И вълкът, и овцата се грижат за своите малки. Тогава, къде е противоречието? — Вълкът е алчен. Той грабва едно агне от стадото и го отнася. Овцата никога няма да отнеме живота на едно живо същество. Ако е гладна, тя ще си хапне тревица. Следователно, животът на вълчетата е съграден върху нещастieto на хиляди живи същества. Колко овчи кожи са станали жертва за живота на вълчетата! В случая, вълкът е представител на ада, а овцата — на небето. И вълкът се размножава като овцата: любят се, сватби правят. Обаче, по характер и живот вълкът коренно се различава от овцата.

Като дойдете до хората, и в тях се вижда голямо различие: едни от тях са жители на ада, а други — на небето. Външно не се познава, кой е жител на ада, и кой — на небето: и единият, и другият са благочестиви, ходят на черква, в молитвени събрания. И вълкът, като не може да влезе в кошарата, поради страх от кучетата, обикаля натук-натам и, като огладнее, хапне си един-два корена и казва: Както виждате, и с корени се задоволявам. Той лъже себе си, лъже и другите. Не казвам, че може без вълци. Те са необходими, както и овцете. Злото е отражение на доброто. Следователно, както не може без добро, така не може и без зло. В миналото вие сте изучавали причините за съществуването на злото; изучавате го сега, ще го изучавате и в бъдеще. Който не разбира, какво нещо е доброто, ще го изучава по отрицателен път — чрез злото; ако не разбере истината, ще разбере лъжата. Ако праведният отиде на небето, той лесно ще разбере любовта; ако грешникът отиде на небето, той ще възприеме любовта като мъчение, като огън. Той ще избяга от небето и ще разказва, че там няма условия за живот. Това е теоретичната страна на живота. Щом човек не може да живее на небето, щом не може да разбере истината и доброто, ще се натъкне на лъжата и злото. Не можеш да отречеш истината и доброто. — Защо? — Ако ги отречеш, ще се натъкнеш на лъжата и злото. Злото съществува по единствената причина, че не вървиш

в правия път — в пътя на истината и доброто. — По какво се отличава лъжата? — Тя заробва човека и го лишава от свобода. Злото умъртвява човека.

И тъй, не е важно, какво е проповядвал Христос преди 2,000 години. Той е проповядвал едно учение, което тепърва ще се разбере. Ако не можеш да служиш на истината и доброто, нищо не си разбрал. Това са две необходими неща. — Какво е доброто? — То е основа на живота. — Какво е истината? — Носителка на свободата. Какво ще направиш без живот и свобода? Без живот и свобода никаква наука не съществува. В какво се заключава изкуството? — В умението да пееш и свириш. — В какво се заключава щастието? Според мене, истински щастлив е онзи, който чрез пеене и музика разрешава всички въпроси. Ако пееш само, без да разрешаваш въпросите си, ти не си щастлив. Единственото нещо, което прави човека щастлив, е разбирането на живота и свободата. Вън от живота, всичко е придатък или украшение. Щом придобиеш живота, всичко останало, само по себе си, ще дойде. Щом имаш живот и свобода, всичко си постигнал. Без тях нищо не се придобива.

Мнозина от вас, които се подвизават в духовния път, имат желание да бъдат добри. Да бъдеш добър, това значи, да носиш тежестите на живота. Един ден ще носиш сто килограма, после 200, 300, 500 кгр., докато най-после дойдеш до положението, да носиш земята

на гърба си. Някога аз си позволявам да кажа, че мога да нося земята на гърба си. Мнозина казват: Учителят носи земята на гърба си. — И без да я нося, тя си плава в пространството. Каква нужда има земята да я носи някой на гърба си? Под този израз се подразбира, да носиш в себе си онази сила, която движи земята, както и тебе, т. е. разумното в света, което ръководи земята. Ако имаш в себе си това, което ръководи земята, ти носиш вече и самата земя. Като изучавате научно този въпрос, вие знаете как земята плава в пространството. Някои разглеждат земята като кръгло тело, като топка. Други гледат на нея като на цвят или плод. Казвам: Ако земята е плод, все ще се намери някой да я изяде. И това не е лошо. Христос казва: „Ако не ядете плътта ми и не пиете кръвта ми, нямате живот в себе си.“ Който не разбира смисъла на това ядене, счита, че е лошо да ядеш плътта на Христа. Обаче, ако разбирате този стих в духовен смисъл, привилегия е за човека да яде плътта Христова. Като изядеш човека, той оживява. Не става ли същото и с житното зърно, посято в земята? — То отново израства и дава изобилно плод.

Като говоря така, нямам пред вид да ви смуштавам. Хората, и без моите думи, са смутени. Те се объркват от противоречията в живота и не знаят, как да излязат от тях. Докато очаквате щастието си отвън, всякога ще страдате. ¹ Докато очаквате да ви обичат отвън, никога

няма да се освободите от противоречията. Давиш се, дойде някой, извади те от водата и след това продължава пътя си. Ти го спираш, искаш да знаеш, какви са били съображенията му да те извади от водата. Той си продължава пътя, без да ти отговори нещо. Виждаш, че някой загазил в калта и го питаш, защо движи ту десния, ту левия си крак. — Много просто, той се мъчи да измъкне краката си от калта, да не затъва по-дълбоко. Краката му са част от неговото тело. Той иска да ги извади от калта и да ги измие — нищо повече. Това той прави естествено, без да мисли, какви са съображенията му.

У вас има едно скрито желание — да имате много знания и сила, да изпъкнете пред хората, като велики, учени хора. Вие искате всички да ви почитат и уважават. Това е фалшиво положение. Едно време, когато Господ създал животните, между тях се отличил слонът, като голямо, интересно животно. Тогава опашката му била по-дълга от сегашната. Като вървял, той махал с опашката и с хобота си на една и на друга страна, с което обръщал внимание на всички животни. Те се трупаели около него да го гледат. Като дошъл човекът да го види, той почнал да мисли, как да го впрегне на работа. Ето защо, и вие, като се прочуете в духовния свят, като много учени и много силни, възвишените същества от този свят ще ви впрегнат на работа, както впрягате слона, вола и другите животни. Ще ви турят

на нивата да орете. Тогава вие ще се питате, отде иде това противоречие.

Казвате, че сте свободни. Досега аз не съм срещнал нито един свободен човек. Свободен човек е онзи, който предвижда всичко, което може да му се случи. Изобщо, няма свободни хора на земята. Свободният човек не взима пари на заем; той не казва, какво знае, не говори за себе си, но и от никого не се учи. Свободният човек живее разумно; той води истински живот. Питате: Как да се освободим от страданията си? — Има начини за това, но не както вие мислите. Например, някой казва: Да умра, че да се освободя от страданията си. — Това не е освобождаване. Ако смъртта освобождава човека от страданията, то е лесна работа. Като умре човек, от три места го канят: първо, иде делегация от ада, да го поканят да живее между тамошните жители; после иде делегация от света на духовете; последната делегация иде от небето. Всички го канят, и той не знае, къде да отиде. Навсякъде му предлагат добри условия. Адът не е толкова лош, както го описват. Там има ядене, пиене, музика, хора. Това, което религиозните говорят за ада, не отговаря на истината. Отвън адът е невидим, но като влезеш в него, тогава ще го почувствуваш. Ако едно същество влезе в светлината на Слънцето и се чувствава добре разположено, щом излезе оттам, непременно ще разказва само хубаво за него. Обаче, ако в светлината на Слънцето влезе друго същество, което иде от

ада, той ще каже: Не ми говорете за Слъцето, и тук има огън, както в ада. — На кое от двете същества ще повярвате: на първото, или на второто? Първият казва, че на Слънцето е приятно, а другият — че и там има огън.

Питам: Мислите ли, че възгледите, които имате сега, ще се изменят? По форма те могат да се изменят, но не и по принцип. Жителите на ада знаят, че някой ги ограничава; жителите на небето знаят, че някой ги освобождава. Следователно, ако чувствуваш, че нещо те ограничава да направиш добро, ти си в ада; ако някой те освобождава от ограниченията и ти дава възможност да правиш добро, ти си на небето. Казваш: Искам да си направя къща, но нещо ме ограничава. Събрах пари, но ме обраха. Отново събрах пари, но война се отвори и пак ми се попречи, не можах да си направя къща. — Не е лошо желанието ти, но какво ще придобиеш, ако си направиш къща? Къщата на човека трябва да отговаря на едно вътрешно състояние в него. Ти можеш да си направиш къща, в която да живеят или дяволи, или ангели, или ти сам. Ако си направиш къща и я даваш под наем на този-на онзи и с всички се караш, тази къща не е ли на дявола? — Защо направи тази къща? — Да се прехранвам от нея. — Какво ти струва прехраната, ако всеки ден трябва да ходиш при наемателя си, да му искаш наема и да се караш с него? По-добре да си направиш една малка къщичка само за себе си, да

не се разправяш с наематели. Друг е въпросът, ако попаднеш на добри хора, които са доволни от тебе и редовно си плащат наема. Това значи да направиш къща за ангели.

Сега ще ви обясня, защо създадохте ада. Ще ви дам един пример, от който вие сами ще извадите заключението, защо съществува адът. Направил си къща. Това не е лошо, но, по неразбиране, ти мислиш, че си собственик на тази къща. Даваш я под наем, попаднеш на лоши наематели и с това започват недоразуменията. Като собственик, ти преувеличаваш правата си. В случая, идеята за собствеността разваля добрите отношения между хората. Помнете: В ада не съществува никаква собственост. Там всички се състезават все поради желанието, всеки да притежава нещо, като своя собственост. Това е невъзможно. — Защо? — Други господари, други собственици има там. И вие на земята искате да бъдете собственици, но не можете. Аз не искам да ви разубеждавам в идеята за собствеността, но вие сами ще се убедите, че сте на крив път. Много от вас имате собствени къщи; други се готвят да станат собственици. Не е лошо това. Лошото е в неизпълняване на волята Божия. Ако евреите бяха изпълнили волята на Бога, ерусалимският храм нямаше да бъде разрушен. И вие страдате по същата причина. Същевременно, вие носите кармата на миналите поколения. Те не са изпълнявали волята Божия, и

вие не я изпълнявате. Те са страдали, и вие страдате.

И тъй, ако искате да се освободите от смъртта, трябва да живеете добре. Казват, че смъртта е зло. — Така е, тя е зло, ограничение, но за грешния. Обаче, за праведния тя е освобождение. Ако грешният иска да се освободи от смъртта, трябва да изправи живота си, да възприеме любовта. В прочетената 24 гл. от Матей е казано, какви трябва да бъдат отнoшенията на човека към Христа. Не може да познаете Христа, нито да възприемете Неговата Любов, ако не живеете добре. — Как се познава, кой е възприел Христовата Любов? — По постъпките си. Неговите постъпки приличат на Христовите. Казвате, че само Христос може да проповядва за любовта. — Не, всеки, може да проповядва за любовта, като Христа. Всяка частица от телото ви трябва да бъде в хармония с цялото, да извършва своята функция. Ако само един от пръстите, или само едната ръка е болна, целият организъм страда. Всички вярващи трябва да бъдат образци. Това значи, всеки да носи любовта в душата си. Ако имаш светлина в ума си, трябва да знаеш, от какво качество е тя. Ако имаш свобода, също трябва да знаеш, какво е нейното качество.

Мнозина мислят, че всичко знаят и разбират. — Това е повърхностно разбиране. Вие сте в положението на учения, който мисли, че всичко знае. — Той знае много неща, но по

отношение на простите хора. Има велики учени, които стоят много по-високо от него. Той не може да се сравнява с тях. Например, обикновеният математик не знае, от колко атоми е съставена земята. Той не може да изчисли, с какви сили разполага слънцето. Хиляди години трябва да работи той, за да направи тези изчисления; за това е нужно да има вътрешно знание. Не мислете, че това е лесна работа. Възвишените същества са работили хиляди и милиони години, за да придобият великото знание, а вие мислите, че с вашите ограничени знания и формули можете да се домогнете до онези сложни изчисления. — Не, има особени формули, по които е създадена вселената. Невесната механика коренно се отличава от земната. Хиляди години нашата земя се движи в пространството и, благодарение на великите закони на Битието, тя и донес спазва законите на равновесието. Достатъчно е най-слабото нарушение на тези закони, за да измени тя своя път на движение. Стане ли това, катастрофата е неизбежна. Вие ще се намерите на хиляди километри далеч от земята. — Имало ли е такива случаи? — Имало е такива случаи, ако не със земята, с други планети. — Коя е причината за разрушаване на някои планети? — Отклоняването на земната ос от първичното ѝ положение. Тази е физическата причина, обаче, има и духовни причини за разрушаване на планетите. Върху този въпрос окултната наука мълчи. Окултистите знаят причините за разру-

шаването им, знаят различни теории за това, но мълчат.

Ще се върна пак към въпроса за приложение на Христовото учение. То е нужно не само засега, но и за бъдещето. Според вашите разбирания, вие не можете още да приложите това учение. — Защо? — Много учители имате. Знайте, че какъвто е учителят ви, такива ще станете и вие. Ако той е посредствен, и вие ще станете такива. Който изучава Божествената наука, не може да бъде посредствен. Той не може и да се съмнява. Има съмнения, които се пораждат по естествен път и такива, които се пораждат неестествено. Естествените съмнения се решават лесно. С естествените прояви в себе си — гняв, недоволство човек също лесно се справя. Например, има гняв в човека, който е на място. Дето и да е, в ада, или на небето, той трябва да бъде енергичен. Обаче, в ада му противодействуват, а на небето му съдействуват. — Защо? — Не е в интереса на господаря на ада да има енергични хора. В ада ограничават човека, а на небето го освобождават. Там не казват на човека „не убивай“, но като срещнат убиец, те му въздействуват с мисълта си, или по друг начин. Когато двама силни се борят, ти, слабият, не се спирай да гледаш, кой от двамата ще надвие. Борба става във всеки човек. Който не разбира закона, казва: Чакай да видя, кой ще надвие. — Не гледайте, кой ще надвие, но стремете се към уравнивяване на силите в

себе си. За тази цел, вземете торбичката си и продължете своя път. — Защо иде злото? — Не питай. Ти мислиш, че злото трябва да изчезне, за да станеш праведен. — Не, докато си на земята, не можеш да се освободиш от ада. Той е в самия тебе. Всеки ден ще получаващ пи-сма от ада. И най-честният и добър човек не е свободен от лоши мисли. Виждаш, че някъде става престъпление — убиват или изнасилват някого. — Щом виждаш това, непременно ще се опетниш. Няма човек свободен от ада.

Сега аз искам да ви поставя в положение да разбирате истината. Не се смущавайте от вътрешните си противоречия. Оставете противоречията на Господа, Той да ги разреши. Когато се натъкнете на неща, които не разбирате, не се самообвинявайте. Например, направил една грешка — не се смущавай, ти не си причина за тази грешка. Злото в света не е ваше. Вие не сте причина за него. Преди вас други са го създали. Друг някой ви е излъгал. Първо, вие трябва да познавате злото. Мнозина от вас могат да се лъжат. Дойде някой при вас и казва, че Христос е проповядвал едно учение за любовта, което още не може да се приложи, и вие го повярвате. Друг ви казва, че това учение е приложимо; вие и него повярвате. — Кога ще се приложи това учение? — Когато Христос дойде втори път на земята. Питам: Какво друго ще проповядва Христос, освен за любовта? Преди да се приложи любовта, всички хора — учени и прости, свещеници и учители, адвокати

и съдии — ще бъдат съдени. Няма да остане човек на земята, който да не бъде съден. Така, именно, заграбените работи ще се върнат, всички хора ще работят заедно, по братски. Цялата земя ще бъде разделена между хората справедливо. Това ще стане, когато втори път дойде Христос на земята.

Един наш брат ни разправяше една своя опитност. Един ден слязъл в града да си купи дърва. В този момент при него се приближил един стражар и започнал да го следи, какво ще прави. Докато се чудел, на какво се дължи това, той видял на пазара един свой познат, също със стражар до него. Той го запитал: Какво ново има? — Новото е, че поради многото престъпления в света, издаден е закон, според който, за всеки човек се предвижда по един стражар. — Възможно ли е това? — Възможно е, разбира се. — Не, всеки човек сам трябва да бъде стражар на себе си. Съвременните хора очакват на стражарите, те да следят за реда и порядъка в света. Те казват: Понеже няма достатъчно стражари, затова стават толкова престъпления. Според мене, кражби и престъпления се вършат, понеже човек не е стражар сам, на себе си. Горко на онзи, който очаква на стражара да го пази от крадци, и той да го въздържа от кражба. Ако си стражар на себе си, ти сам ще хванеш крадеца и разбойника. Само така ще се оправят работите. Който краде и когото крадат, трябва сами да си имат стражар.

Питате: На какво се дължат съмненията? Съмнението произтича от една несигурност в самия човек. Животното се съмнява, да не би краката му да не издържат и да му изневерят. Никога не можеш да заставиш слона да мине през един мост, докато не го опита с крака си. В това отношение, той е инженер. Щом тури крака си на моста, той знае вече, може ли да го мине, или не. Ако искаш да знаеш, здрав ли е мостът, който си направил, прекарай през него един слон. Ако слонът мине от единия край до другия спокойно, мостът е здрав. Обаче, ако тури крака си и го дръпне назад, мостът не е здрав. А тъй, да викаш инженер да се произнесе за здравината на моста, ще чакаш много време. Слонът веднага ще се произнесе, дали мостът е здрав. Стъпи ли плъхът на моста, лесно ще мине, колкото и да е слаб. Следователно, здравината на моста се опитва със слон, а не с плъх. Щом слонът се пази да мине през моста, пази се и ти. Само така ще бъдеш на безопасно място. Никога не се води по стъпките на плъха. Той ще те изведе на опасен път. Ако вървиш подир слона и вършиш това, което той върши, човек ще станеш.

Днес повечето хора търсят лесния път — пътят на плъховете. Те казват: Дотегна ни животът, искаме да се освободим от него. Значи, дотегнал им пътят на слоновете — тежкия път, търсят лесния път. Слонът казва: За мене животът не е тежък, лесно ще го прекарам, стига мостът да е здрав. Следователно, щом

мине слонът, и вие ще минете — мостът е здрав. На слона може да разчитате, но не и на плъха. Разбирането на слона и на плъха коренно се различават. Те се различават и по своята интелигентност. Слонът разбира своето положение, знае, с какви сили разполага. Казват, че плъховете в Париж и Лондон били много охранени, защото ядели корите на картофите и ябълките, които съдържат много витамини. — Благодарим за тези витамини, които се получават от корите на картофите и люспите на ябълките. С други думи казано: Ние не се нуждаем от такова социално учение, което разрешава само въпросите на земята. За нас е важно Божественото учение, което напълно разрешава всички въпроси. Може да си добър общественик, но ти си разрешил само една трета от живота си. Може да си и морален, но ти си разрешил само две трети от въпросите на живота. Друг е въпросът, ако едновременно разрешиш въпросите от социално, морално и обществено гледище. Ти си разрешил трите трети от въпросите на живота.

Ще кажете за някого, че е добър човек. — Не е въпросът да бъдеш добър само като гражданин, да изпълняваш законите на държавата. И да не си толкова добър, като гражданин, от страх на закона и на стражарите, ще бъдеш изпълнителен. Ти изпълняваш законите от страх да не изгубиш името и достойнството си. Може да си добър гражданин, а да обичаш да полъгваш. Не е достатъчно да бъдеш честен

и почтен от страх пред закона. Като махнете закона, тогава ще познаете честността на човека. Казват, че така се опитват хората. — Опитват се, но после ги турят в затвора. И християните прилагат Божиите закони от страх, да не отидат в ада, във вечния огън. — Не, не се страхувайте от ада и от дявола. Той е на мястото си, като социален закон. Дяволът мъчи човека, но това не трябва да го плаши. Ако искаш да вършиш волята Божия, не мисли за дявола като за страшилище. Той не трябва да те подтиква да вършиш волята на Бога от страх. Дяволът иска да стане господар на човека, но това е невъзможно. Той се е объркал в една от най-трудните задачи на света. Понеже е участвувал в създаването на света, той си помислил, че има право да разрешава всички въпроси. Не е така. Той няма право да се меси в работите на човека. Някои богословски школи проповядват, че дяволът е създал човека. — Това твърдение не е верно. Бог е създал човека. Следователно, слабост е на тази школа да мисли, че дяволът е създал човека, и от там има право на него. Нисшият свят е дело на дявола. Като си въобразява повече, отколкото са неговите възможности, той казва на Бога: Ти създаде небето и земята, но и аз мога да ги създам.

Питам: Може ли дяволът да вдъхне дихание на живот в човека? — Не може. От пръст може да го направи, но живот не може да му вдъхне. В едно предание се казва, че някога дяволът направил човека от пръст, но жи-

вот не му влѣхнал, т. е. душа не му дал. Тръгнал човекът след дявола и му казал: Слушай, като си ме създал, дай ми душа. Дяволът се видял в чудо, не знаел, какво да прави. Това го принудило да се подчини на Господа и казал: Господи, каквото ми кажеш, ще изпълня, само дай душа на този човек. Затова някои твърдят, че човек е разделен между Бога и дявола. Тази е причината, дето човек върши и добро, и зло. До кръста човек принадлежи на Господа, а от кръста надолу — на дявола. Така са мислели и някои от старите богомили. Окултистите дават друго обяснение. Каквито обяснения да съществуват, злото си остава зло. Дяволът се заел с невъзможни за него неща. Той иска да издигне лъжата на такава висота, че да мине за истина, а истината да постави на мястото на лъжата. Той иска още да повдигне злото на мястото на доброто, а да смъкне доброто на мястото на злото. Това е абсолютно невъзможно. Значи, дяволът се е заел с абсолютно невъзможни задачи. От хиляди години той прави изчисления, опити, но не успява. Исква да превърне лъжата в истина и злото в добро, но опитите му остават безрезултатни. Това е *regretum mobile*. Ако може да направи това, той ще бъде единственото божество в света. Обаче, то е непостижимо. Той прави големи усилия, но в резултат носи последствията на своите несполуки. Ако истината може да се превърне на лъжа, тя не е истина. И ако доброто може да се превърне на зло, то

не е добро. Ако лъжата стане истина, тя късно се явила в света. Казано е, обаче: Глава на Словото е Истината, а Словото е без начало и без край.

И тъй, не правете грешките на дявола, да превръщате лъжата в истина и злото в добро. Това е неразрешим въпрос. Оставете тези неща настрана, те ще останат завинаги неразрешени. И лъжата има право да съществува, но като контраст на истината. Тя съществува само като равновесие в света. Щом се яви човекът на истината, ще се яви и човекът на лъжата. Христос дойде на земята, но дойде и антихрист. Ако слезе един ангел от небето, ще излезе и един ангел от ада. Когато двамата ангели се борят, човек е свободен да върши волята на Бога. — Защо се борят ангелите? — За да вършат волята Божия. — Защо се борят ангелите помежду си? — За да разберем истината, да разберем и доброто. Когато те се борят, а ние не разбираме тази борба, нищо не можем да използваме. Те водят войната заради нас, понеже и едните, и другите искат да ни вземат на своя страна. Адът иска да ни убеди в това, че лъжата може да стане истина, а злото — добро.

Ангелите на доброто искат да ни убедят, че истината си остава всякога истина и доброто — всякога си остава добро. Който носи истината в себе си, има сила; който носи доброто в себе си, всякога има живот. Който е лишен от силата, всякога е слаб. Следователно, ако се усещаш слаб, дръж се за истината. Някой ме

пита, как да уякне физически. Казвам: Дръж се за истината и за доброто. Така ще придобиеш живот и ще станеш силен. Не позволявай на злото и на лъжата да те уморят преждевременно. И тъй, силата на човека се крие в истината и доброто. Силата на човека се крие още в любовта и мъдростта. — Какво отношение имат любовта, мъдростта и истината към нас? — За да ги разберете, трябва да се издигнете в повисок свят. Ако живеете изключително на земята, никога няма да ги разберете. От 20 години ви говоря за любовта, но и досега още не съм срещнал нито един човек, който да живее в любовта, както трябва. Дали вие ще срещнете такъв човек, не зная. Ако се намери човек, който живее в любовта, той не е от този свят. Любовта изключва всички противоречия! Невъзможно е да обичаш, или да те обичат, и да живееш в противоречия. Когато двама души се обичат, те мислят еднакво; отношенията им почиват на истината. Те не говорят за любовта си, понеже живеят в нея. Отначало докрай те са в любовта. Те знаят, че Бог е Любов. Неговата Любов съществува във вечността, но се предава чрез живите съзнателни същества. Хората са проводници на любовта. Ще кажете, че имате любов.

Мнозина идват при мене и ме хвалят. Те казват: Учителят знае всичко, може да направи всичко. Едно трябва да знаете: Аз не се интересувам от вашите похвали. За мене е добре и когато ме хвалят, и когато ме укоряват. Като

хвалят някого, казвам: Небето е в него. Като го укоряват, казвам: Адът е в него. За себе си казвам: Аз съм господар на дявола, приятел на ангелите, а Бога признавам за свой Баща. — Ама ти си добър човек. — Ако мислите, че сега съм добър, вие се лъжете. Доброто, което виждате в мене, принадлежи на Бога. Каквото имам, то е на Бога. Нека доброто в мене ви послужи като стимул да проявите вашето добро. Че съм добър, това отдавна зная, защото Бог живее в мене. Аз зная, че свиря добре, няма защо вие да ми казвате. Това значи: Зная, че съм добър, защото Бог живее в мене. Следователно, и за себе си не казвайте, че сте лоши или добри хора. По естество човек е добър, защото добрият живот е във вас. Тази е истината.

Сега аз желая на всички, добрият живот да се изявява чрез вас, за да бъдете и вие добри. Казвате: Да бъде, както ти желаеш. — Не, да бъде, както Бог желае. Това се отнася и за мене, и за вас. Който не разбира доброто, злоупотребява с него. В името на Божието добро, при мен дохождат все вярващи да искат пари на заем. Преди няколко деня дойде един вярващ, от циганската раса, да иска пари на заем, под предлог, че жена му била болна, имала нужда от мляко, от силна храна. Аз зная, какво иска той, но се чудя, защо не каже истината. Всъщност, жена му е кандидатка за другия свят. Викат я, да се запише в тамошния университет за ученичка. Казвам му: Слушай,

жена ти не се нуждае от мляко. Здравите имат нужда от мляко, а не болните. Той ме погледне, стана му мъчно, мисли, че не го разбирам. Днес повечето хора мислят, че не ги разбират. И вие мислите, че не ви разбирам и се омъчнявате. Защо ви става мъчно? Че не съм ви казал няколко сладки думи, да ви утеша. Бил съм студен. Много естествено, светът е студен, и аз съм студен. Ако светът е топъл, и аз ще бъда топъл. Как искате да ви разбирам, щом не мислите като мене? Защо съм студен? — Защото не ви освободя от мъчнотиите. — Има мъчнотии, които лесно мога да премахна. — Защо? — Ако отнема една такава мъчнотия на човека, аз ще го заставя насила да върши добро. А аз не мога да си служа с насилие. Да заставя човека насила да направи нещо, това значи, да му отнема свободата. Насилието не оправя работите. Какъв смисъл има твоя живот, ако трябва да вършиш добро от страх? Някой прави добро от страх, да не го накажат. Щом се убеди, че никой не го вижда, той казва: Ще постъпвам, както разбирам — никой няма да ме види.

И тъй, дайте място на любовта да действувa във вас. Това значи, да дадете място на Бога в себе си. Щом допуснеш, че Бог живее в тебе, ти ще допуснеш, че Той живее във всички хора. Едно е важно: да различаваш кога Бог се проявява в тебе, и кога ти се проявяваш; кога Бог се проявява в хората, и кога те се проявяват. — По какво се познава, кога се

проявява Бог и кога — човек? — Бог всякога дава и нищо не очаква. Когато срещнеш човек на пътя си, пръв ти му направи едно добро, без да очакваш нещо от него. Ако видиш една мравка на пътя си, обиколи я, за да не я стъпчеш. Ти, големият, разумният ще пощадиш животата ѝ. Тя няма да знае, че си ѝ направил добро. Това нищо не значи. От тебе се иска да проявиш Божия закон, да покажеш, че Бог живее в тебе. В случая, от тебе зависи да направиш едно добро или едно престъпление. Ако направиш престъпление, ще знаеш, че великият Божи закон хваща и най-малките престъпления.

— Защо трябва да правим добро? — Заради Бога, за онзи живот, който се проявява и в най-малките същества. Следователно, ще обичаш човека и ще му правиш добро заради любовта, чрез която Бог се проявява в тебе. Ще обичаш човека не за самия него, но за Бога, Който живее в него.

Първо, ще обичаш заради любовта в тебе, а после — за самия човек. Ако проявиш първата любов, ще проявиш и втората. Ако не дойде първата любов, и втората няма да дойде. Тогава ще се чудиш, защо никой не те разбира, защо и ти не разбираш хората. Всеки човек има желание да прояви любовта си, но не всякога може да направи това. — Защо? — Защото не познава закона на любовта, не знае, как да я прояви. В това отношение, човек може да изучава любовта от децата. Ако възрастните следват пътя на децата, те по-скоро

биха намерили любовта, отколкото по пътя на своя ум и сърце. Младите имат един начин за изразяване на любовта си, възрастните — друг начин, но в края на краищата, и едните, и другите не са доволни. Някоя мома се оплаква, че възлюбленият ѝ стиснал силно ръката и я задържал дълго време. Той пък мисли, че така изказал любовта си. Определно е, колко време трябва да задържиш ръката на някого, за да му покажеш, че го обичаш. И като го целунеш, пак не можеш да го удовлетвориш. Той казва, че си го оцапал. Единият е доволен, че стиснал ръката, а другият е недоволен, че го боли; единият е доволен, че пригърнал, а другият се сърди, недоволен е; единият е доволен, че купил дрехи и обувки на своята възлюбена, а тя е недоволна. И двамата се намират в опасност. Който дава, мисли, че е направил голямо добро и постоянно се хвали пред близките си за това добро; който взима, изпитва известна обида. Обаче, в Божията Любов и двамата са доволни: и който дава, и който взима.

Тези дни дойде при мене една сестра, която изучавала науката за ухото. Тя ми каза: Учителю, моля те да ми посочиш някои мои недостатъци. да знам върху какво да работя. Погледнах я и казах: Ще ти обърна внимание на две неща — на носа ти, който е доста остър, и на очите. Острият ти нос показва, че всякога започваш добре, а свършваш зле. — Така е, като уча, всякога остава нещо недоучено. Каквато работа започна, на края оставям нещо

недовършено. Какво имам в очите? — Едно недоверие и подозрение в хората. За всеки човек казвах: Този може да ме излъже. Трябва да имаш повече доверие в хората. Като изправиш тази чърта в себе си, ще ти е приятно, че хората те лъжат. Като ме лъжат, аз казвам: Зная, че лъжеш, но се възхищавам от тебе — хубаво лъжеш. Аз се радвам на това, което зная. То всякога излиза верно.

И на вас казвам: Не се смущавайте, че някой ви излъгал. Той няма желание да лъже. Това се дължи на неговото криво разбиране за живота. Една сестра, от много набожните, ми казва: Учителю, дойдох от провинцията само заради тебе. Аз зная, че тя не говори истината. Дошла да си нареди своите работи, а казва, че дошла за мене. Който не разбира, когато го лъжат, ще остане с кривото разбиране на хората. Трябва да мине много време, докато разбере, че са го лъгали. След това ще съжaliaва, че бил излъган. — Нищо от това. Един ще ви излъже, а друг ще ви каже истината. Ако някой ви обере, не съжaliaвайте. Ще дойде друг и ще ви направи добро. Значи, добрият и лошият, дяволът и ангелът, вървят един след друг. Като ви излъжат, Бог ще прати един ангел да ви каже истината и да ви направи едно добро. Дошъл в дома ви един крадец — голям гост, който ви обрал. Нищо от това, Бог ще изпрати друг, да ви донесе своето благословение. Някой ви ударил, счупил ви ръката. — Няма нищо, Бог ще изпрати един добър ле-

кар да ви намести ступената ръка. С това всички противоречия ще изчезнат. Силата ви се заключава в философията на вашия живот.

Като ви говоря, мнозина от вас се смеят. Не е лошо да се смее човек. И аз се смея. Френолозите изучават произхода на смеха и намират центъра му някъде в главата. Някои хора се смеят много, а други — малко. Някога човек е много сериозен, а някога — весел, смее се. — Защо се смее и защо е сериозен? — Има причини за това. Ще кажете, че някой е сериозен, защото го излъгали и обрали. Радвайте се и на това. — Ама болен съм. — Ще боледуваш и ще оздравееш. Знай, че Бог е допуснал и доброто, и злото. Той е господар и на небето, и на земята, т. е. на рая и на ада. Който живее в ада, не е доволен; който е в рая, той е доволен. Обаче, който не е нито в ада, нито на небето, критикува и едното, и другото. От негово гледище, всичко минава през критика. И в ада има култура, и на небето има култура, но те коренно се различават. — Тежък е животът ни. — Тежък е, защото не можете да разрешите противоречията си. Едно ще знаете, че вашият живот е пълен с промени, в зависимост от това, къде сте попаднали. Ако сте в ада, мъчите се; ако сте в рая, радвайте се. Радостта е отзвук на небето, а мъчението, ревността, завистта са плод на ада. Противоположностите в живота вървят паралелно. Така се уравниават силите на природата.

И тъй, ако и вие живеете по закона на

равновесието, ще имате един уравновесен живот, на който глава ще бъде Господ, а вие — Негови слуги. Това значи, да се развива човек вътрешно. Който не е уравновесил силите на своя организъм, е крайно нетърпелив. Той казва: Не мога да търпя хората. — Защо не може да ги търпи? — Едного не може да търпи, защото много приказвал. Другого не може да търпи, защото много мълчал. Радвайте се, че един говори много, а друг мълчи. — Ама едн-кой си бил много сприхав. — Радвайте се и на това. Този човек има много енергия. По-добре ли е да плаче и да се обезсърчава? Срещам една сестра, плаче, обезсърчила се. Питате: Защо Бог не ѝ помогне? Защо трябва да плаче? — Плачът е дъжд, който напоява растенията. Дъждът вали за обезсърчените, а хубавото време е за онези, които се радват и веселят. Когато хората плачат, растенията се радват, че ще вали дъжд.

Често се говори за лош и за добър живот, за злото и за доброто. Злото представя ада на земята, т. е. онези сили, които идат отдолу, от нисшите светове. Доброто представя рая, небето, т. е. сили, които идат отгоре. Обаче, злото и доброто са създадени едновременно. Те съществуват по единствената причина, да може човек правилно да се развива. Когато Адам влезе в рая, Бог му даде своя закон, по който да живее. Обаче, скоро след това се яви вторият учител, който казваше на Адама: Не само в рая има знания, но и вън от рая.

Вкуси от забранения плод, да видиш, какви знания ще придобиеш. Адам и Ева послушаха този учител, но напуснаха рая. Бог им каза: Ще отидете в света, там да се учите. И като научите уроците си добре, тогава пак ще се върнете в рая. Казваш: Не искам да отида в света. — Ще отидеш, там ще учиш уроците си и, като ги научиш, отново ще се върнеш в рая. Тогава ще разбираш работите по-добре, отколкото преди да си бил в света. — Лош е светът. — Не е лош светът, но вие сте объркали работите си и не можете да ги оправите. Бог работи в света. Като се върнете отново, ще видите последствията от тази работа. Това не е за утеха, но казвам ви да не се месите в общия, Божествен план. Сегашният свят минава през известна дисциплина. Казано е в Писанието: „Слънцето ще потъмнее, и луната няма да дава своята светлина.“ Ще кажете, че светът ще се свърши. — Това е предположение. И най-учените не знаят, кога ще се свърши светът. Ще дойде нов порядък в света. Тогава хората ще се освободят от сегашните противоречия. До това време вие се нуждаете от знания. Не казвам, че тези знания абсолютно ще ви освободят от противоречията, но поне отчасти ще ви помогнат.

Днес от всички хора се иска търпение. — Как ще търпя да ме обиждат? — Там, именно, е силата на човека. Търпението е едно от великите изкуства на живота. И като те обиждат, да забравиш обидата. Един от нашите

приятели имаше доброто желание да проповядва на хората и да ги убеждава. Той ми казваше: Държах една хубава сказка в Плевен. След свършване на сказката, дойде при мене един от слушателите и ми пошепна на ухото: Искам да ви кажа нещо. Помислих си, че той е доволен от сказката ми и ще ме похвали. Обаче, той ми пошепна: Ти си голям вагабонт. Защо заблуждаваш тези хора? — Ако аз бях на мястото на нашия приятел, щях да му отговоря: Радвам се, че има и друг вагабонт, като мене, който ми говори на ухото.

Помни: Каквото и да говорят хората за тебе, ти не си това. Ти няма да станеш такъв, какъвто те мислят. От тебе ще стане това, което ти мислиш, чувствуваш и постъпваш. Думите, които казваш на човека, по-скоро тебе ще опетнят, отколкото него. Не е добре да говориш обидни думи на ухото на човека.

Като прочетете 24 гл. от Матей, спрете вниманието си върху думите „истина“ и „добро“. Каквото се случи в живота ви, ще се превърне на добро. Всичко ще бъде за слава Божия. Силата на човека е в изпълнението на Божията воля. Казвам: Бог е във вас. Дайте място първо на Него. И да не Му дадете място, вие живеете в Него. Радвайте се на Бога в себе си, но Го оставете свободно да се проявява във вас. Бог никога не е ограничил свободата ви, но очаква сами да отворите сърцата си, да Му дадете възможност, Той да се прояви чрез вас. Щом Той е доволен от вас, и вие ще бъ-

дете доволни от Неговите прояви. Ако не сте доволни, Той ще се оттегли от вас. — Искаме да бъдем свободни. Помнете: Единственото същество, което спазва закона на свободата, е Бог. Той никога не се налага. Той работи толкова дълбоко в нас, че ние никога не можем да проследим Неговия път. Който влезе в този път и наруши неговото равновесие, скъпо ще плати.

Благодарете на Бога за радостите и страданията. Благодарете на Бога за лошите и за добрите мисли, за болестите и за здравето, за сиромашията и за богатството. Благодарете Му за всичко. Учете се, прилагайте новото учение, за да станете силни. Не ви говоря да следвате пътя на калугерите и свещениците. Не ви говоря и за живота на държавниците, но за живота на онзи, който следва Бога и живее, както Той желае. Не се сравнявайте помежду си, не казвайте, кой е по-напреднал духовно, и кой не е. Според мене, напреднал е онзи, който е дал място на Бога в себе си, да се проявява. Такъв човек е готов да отиде, дето го прати Бог.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

23. Утринно Слово от Учителя, държано на 5 март, 1933 г. София. — Изгrev.

Начало и край

Размишление.

Ще прочета 25 гл. от Матей.

Добре е да прочетете сами беседите от „Пътят на ученика“, да си спомните някои неща. Някога е необходимо да се припомнят забравените работи.

Мнозина се питат, защо се родили на земята, какво трябва да правят. Такъв въпрос си задават и религиозните, и светските. Това показва, че те си приличат по нещо. Не е лошо човек да минава за светски. Той се докарва като млада мома. — Защо се докарва момата? Питам: Защо търговецът пълни магазина си със стока? Защо банкерът борави с пари? И търговецът, и банкерът, като младата мома, искат да имат взимане - даване с хората. Два процеса са важни: взимането и даването, но трябва да знаеш, как да взимаш и как да даваш.

„Аз затова дойдох, да свидетелствувам за истината“ — казва Христос. Това се отнася и за вас. И вие трябва да се запитате, защо сте дошли на земята. Като четете „Пътят на ученика“, ще се запитате, за кого се отнася написаното в нея. То се отнася до вас. Който има градина, той пръв е посадил дърветата, и пръв

той очаква техния плод. Ако няма отношение към плодовете, за него е безразлично, дали дърветата раждат, или не. Човек може да се уподоби на градина. Значи, той трябва да бъде насаден. Следователно, ако търсиш рая вън от себе си, ти изгубваш собствения си рай. Този рай сега е вън от вас, вие там го търсите. От толкова време търсите този рай, обаче, не можете да го намерите. — Защо? — Защото той е вътре във вас.

Често вие търсите доброто и любовта в другите хора, обаче, те трябва да бъдат в самите вас. Вие търсите истината в хората, а не в себе си и, като не я намерите, казвате: Няма истина в света. Животът в самия човек струва повече от живота в другите хора. — Защо е така? — Защото животът в самия човек принадлежи на него. Верно е, че животът в човека е Божествен, но какво се ползуваш от този живот в другите хора? Сам по себе си, той не принадлежи на тебе. Който разбира смисъла на своя живот, сам се ползува от него. Обаче, разбирането на живота не е само едно, то се мени. Всеки ден носи ново разбиране, нова светлина. И вие, които сте изучавали законите на живота, още не знаете, какво, всъщност, са светлината, топлината и огънят. Говори се за огън и топлина, за светлина и пламък, но в духовно отношение те се различават. Има светлина, при която нещата растат и зреят; има светлина, при която нещата замръзват — тя е тъй наречената студена светлина. Има и

студено знание, студен морал. Защо ви са студената светлина, студеното знание и студеният морал? Има и студени светии, при които хората замръзват. Сегашните хора са все студени светии. Който се приближи при тях, непременно ще замръзне. Това показва, че хората не са свободни. Ако някой си позволи да бъде свободен, свободата му минава за престъпление.

Всички хора говорят за свобода. В какво се заключава свободата? Говори се за любов. В какво се заключава любовта? Вие мислите, че лесно може да се отговори на тези въпроси. Лесно е за учения. Той може да решава и най-мъчните задачи. Ако не знае да ги решава, не може и да ги прилага. Каква полза, че ги решава? Днес в училищата изучават геометрия, но тя няма приложение в живота. Много неща липсват в живота. Така също и математиката няма още приложение. Като ученик, изучаващ математика, а не знаеш, ще те скъсат ли по някой предмет, или не. — Какво значи скъсване? — Въжето на кофата, с която вадеш вода от кладенеца, е слабо и не може да я издържи. — Какво трябва да се прави? — Не се лакоми да вадеш вода с голяма кофа. Щом въжето ти е слабо, ще си послужиш с по-малка кофа. Голямата кофа не е за тебе. — Ама защо ме скъсаха? — Защото кофата е тежка, голяма, а въжето ти е слабо. Ако искаш да не те късат, купи си малка кофа и дебело въже. Там е разрешението на въпроса. — Как да обичам този човек? — Както искаш, от тебе зави-

си. — Как да разбере този въпрос? — Както искаш. Някога и аз се намирам в трудно положение. Обаче, аз съм дошъл до заключението: с малка кофа и дебело въже. Само така ще извадя вода от кладенеца. Това препоръчвам и на моите ученици. — Колко пъти да отидем на кладенеца? — Колкото пъти искате. Щом сте жадни, ще отидете да си извадите вода и да се напиете. — Няма ли да сгреша нещо? — Когато човек вади вода от кладенеца, никогата не греша. Когато изворът тече, той не греша: щом пресъхне, тогава греша. Когато човек се ражда, не греша; когато умира, греша. Изобщо, човек греша, когато престане да върши волята Божия. Щом върши волята Божия, никакъв грях няма. Силата на човека не е само в мисълта за Господа, но в изпълнението на Неговата воля. Да мислиш за Него, това значи, да изпълняваш Неговата воля.

Ще ви приведа един пример от живота. Преди години дойде при мене една млада, интелигентна жена, която ми се оплака, че била много нещастна. — Защо си нещастна? — Бях добре при баща си и майка си, но после ми дойде на ум да се ожения. Ожених се, но сега съм нещастна. — Добре си направила, че си се оженила. — Добре, но налетях на едно зло; той не излезе такъв, какъвто очаквах. Оженихме се по любов, но сега искам да го напусна. — Чудна работа, по любов се оженихте, а сега искаш да се разведеш. Можеш ли да пратиш мъжа си при мене? — Защо да го изпратя? — Тогава,

опитай се, цял месец да слугуваш на мъжа си без роптание. Каквото иска, ще правиш. След един месец ела да ми кажеш, какъв е резултатът от опита. След няколко деня мъжът ѝ дойде при мене, но и той се оплаква, не е доволен от нея. Казва: Не съм светия, човек съм, имам слабости. Умна е жена ми, но не зная, какво ѝ влезе в ума, та иска да ме напусне. Въпреки всичкото ми желание да се спогодим, не може — не зная, какво да правя с нея. — Ще търпиш, нищо няма да ѝ казваш. Ще се опиташ цял месец да ѝ слугуваш: каквото тя каже, ще изпълняваш. И на него дадох същия съвет. След една седмица той иде при мене и ми казва: Не зная, какво стана с жена ми, съвсем друга е сега. — Не бързай още, почакай един месец и след това ела да ми кажеш. — Ако върви така, може да се живее. Казвам: Това са вътрешни изпитания, които трябва да се използват разумно. Там е тайната на живота. Ако жената е лоша, адът управлява; ако мъжът е добър, небето управлява. Следователно, не е лоша жената, адът я управлява. Някой те мушне с нож. Не е лош ножът; лош е онзи, който си послужи с ножа. Когато противоречията са вън от човека, той се справя лесно с тях. Обаче, ако противоречията са вътре в него, той мъчно се справя с тях.

И тъй, за да разреши мъчнотиите и противоречията си, човек трябва да даде място на Божественото начало в себе си. Следователно, без Божественото начало, без Бога в себе си,

без връзка с Него, не можеш да постигнеш никакво разрешение на въпросите в живота си. Не само да обичаш Бога, но да изпълняваш Неговата воля. Доброто на Бога и Неговият живот да текат през тебе. Без Бога никакъв нов порядък не може да се нареди. Ще се блъскате, ще се мъчите, но новото ще остане далеч от вас. Ще приличате на малките деца, които по цели дни си правят къщички от пясък. Ту от едната страна поставят бент, ту от другата, но щом завали дъжд, къщичките се събарят. Никакъв бент не може да издържи на силните порои. Няма да остане бент в човешкия живот, който да не бъде завлечен от водата. Като знаете това, не поставяйте никакъв бент в живота си. Вашите бентове имат отношение към човешкия порядък. Има един порядък в света, една програма — Божествената програма. Голяма, обширна е тази програма. Тя трябва да се реализира, няма защо да нареждате ваши програми. Изучавайте Божествения порядък, за да го приложите правилно в живота си.

Един от израилските пророци казва: „Бог ще напише закона си в сърцата“. Законът е вече написан, няма какво повече да се пише. Бог написа този закон, когато направи човека по образ и подобие свое. Обаче, човек още не съзнава това, както семето не съзнава, че крие в себе си сили, чрез които израства и дава плод. Ти не можеш да предадеш на семето, каквото му е нужно. Но поставиш ли го в поч-

вата, то веднага проявява скритите сили в себе си. Не мислете, че и вие можете да проявите силите си във от благоприятните условия за тях. Тези условия се крият в Божественото във вас. Следователно, щом то се прояви, и при лоши условия да сте, пак можете да се развивате. Хората могат да ви галят и обичат, но без Божественото нищо няма да постигнете. Влезете ли в Божествената почва, там всичко се постига. — Големи са мъчнотиите ни. — Радвайте се на тях, защото само при мъчнотиите на вашия ум, на вашето сърце и на вашата воля се крият бъдещите ви успехи. Доброто и успехът ви се крият зад мъчнотиите. Те са признак на вашето добро. Чрез мъчнотиите и противоречията човек става велик, силен.

Под думите „велик човек, велики хора“ разбирам онези, които са запознати с идеята, че в света съществува едно Разумно Начало, чиято воля трябва да се изпълнява. Който не е свързан с това Начало, нищо не може да постигне. В живота някога ние се уморяваме по единствената причина, че искаме да носим бремето на света на гърба си. — Това е невъзможно. Питате се, защо светът е направен така, а не си задавате въпроса, защо постъпвате неправилно. Искате да знаете, защо някой човек е сприхав спрямо едни, а спрямо други — мек, внимателен. Има такива хора, но търсете причината за това не само в тях. Чукът е за острите камъни. Кой каменар отива да бие водата с чук? Там той отива с канче

да си гребне малко вода. Обаче, като отива при камъните, той си носи чука. Ако външните условия са груби към тебе, това показва, че и ти си груб, недодялан камък. Значи, на недодялания камък трябва чук, а за водата — канче. Да гребеш вода и да поливаш градината, то е друга служба, различна от чукането на камъните. Това, което е нужно за разбирането на едного, не е нужно за разбирането на другиго. Вие може да имате знания и сили, но това, което дава сила и смисъл на вашия живот, няма отношение към вашите преживявания. Вашата сила се заключава в това, което в даден момент може да направите. Имаш една суха кибритена клечка — в нея е твоята сила. — Защо? — Всеки момент може да я запалиш и да си накладеш огън. В случая, сухата клечка кибрит струва повече от цялата кутия кибрит, но овлажнена. Една идея, приложена навреме, струва повече от множество идеи, още неприложени. Много неприложени идеи има в света. Казвате: Ще дойде и тяхното време. — Ще дойде времето им, но дотогава вие ще остарееете и не ще можете да ги приложите. Аз забелязвам, че до известна възраст хората са по-усърдни и в молитвата си. Като остарееят, не могат да се молят. Като стане от сън, старият казва: Истинаха ми краката, не съм разположен, ще си легна. Така е, старият не може да се моли. Той е натоварена камила, как ще се моли. Той си казва: Като бях млад, хората ме почитаха; бях полезен на окръжаващите.

Но сега на никого не съм нужен. Какво ще правя? Едва се движа с тези патерици.

Защо остаряват хората? — Защото не вярват. Те отслабват, защото губят знанието си. Като остарява, човек губи паметта си и казва: Дошло е време за онзи свят. Обаче, има хора, които си заминават за онзи свят подготвени, с пълно съзнание. Който не е готов, той се мъчи, огъва се, рита, не може да излеве от телото си. Значи, първият разбира, защо е дошъл на земята, а вторият не разбира. Аз не искам да ви говоря за смъртта, но казвам, че тя е проява на един живот, вън от Бога. Всички, които живеят вън от Бога, ще умрат; онези, които вярват в Бога и живеят в Него, ще възкръснат. — Какво да правим с греховете си? — Ще ги изправите. Там е силата на човека — да изправя грешките си с вяра. Така той ще придобие онази чиста детинска вяра. Вярата подмладява. Ще вярваш, за да се обновиш и подмладиш.

Христос казва: „Ако вътрешно не станете като децата, не може да влезете в Царството Божие. — Не може ли без вяра да се живее? — Може, но това значи да философствуваш, т. е. да умираш, без да се развиваш. Философия има при неразбрания живот. Обаче, разбираният живот представя истинска философия за прилагане. При това разбиране няма нужда от много говорене. То е угощение. Като нахраниш добре хората, те не стават по-добри. Докато се хранят, те много говорят: каква

била супата, печената кокошка, баницата — все за това говорят. После казват: Да видим, какво угощение ще ни дадат втори път. Кокошката е вкусна, баницата — хубава, яйцата — пресни, но вие си оставате такива, каквито сте. Каквито сте били вначалото, такива сте и в края. Според мене, хубаво ядене е това, което може да роди в тебе добри мисли и желания да правиш добро. Такова ядене е на мястото си. Ставаш сутрин от сън, благодари на Бога. Кажеш ли първо, какво ще ядеш, ти не разбираш Божия закон. Сега, четеш книга, недоволен си; ядеш, недоволен си; работиш — недоволен си. — Накъде ще излезе краят на този живот? Краят на живота е доброто; краят на несполуката е сполуката, радостта, веселието; краят на болестта е здравето. — Какъв ще бъде краят на вашия живот? — Според вас, смъртта. — Така не се говори. Търсете началото на живота. Сутрин, като станеш, казваш: Какъв ще бъде краят на моя живот? — Не питай затова. Остави краят и се запитай, какво ще бъде началото на твоя живот. Питай за началото, а не за края.

Под думите „начало и край“, аз разбирам съвсем друго нещо от това, което се разбира в обикновения живот. Начало на всяко нещо е истината, а краят — доброто, т. е. това, което придобиваш. Следователно, ако питате, кога ще дойде доброто при вас, отговарям: Доброто ще дойде, когато турите истината за начало на всички неща. Доброто е плод на живота. Плодът

ще дойде, когато светлината и топлината дойдат на земята. Те са условия за растенето и узряването на плодовете. Аз говоря за топлата светлина, не за студената, при която никакъв плод не може да узрее. Ето защо, ако животът ви е лишен от любов и истина, които постоянно идат от Бога, доброто никога няма да се прояви.

Едно се иска от вас — приложение. Не е достатъчно само да учите. Каквото научите, трябва да го приложите още сега, докато сте на земята. Някой говори за онзи свят, там да отиде да приложи знанието си. Къде е онзи свят? И той е тук. Следователно, още на земята ще си дадеш кандидатурата, да те назначат на работа, да приложиш знанието си. Някой иска да бъде министър, друг — владика, проповедник; трети иска да стане поет, затова по цели дни пише, търси издател на стиховете си. Добре е да бъдеш и министър, и владика, и поет, но всичко това е временно. Човек трябва да се освободи от временните си желания. Иначе, и на онзи свят да отиде, и там ще носи желанията си, които е имал на земята. — Не може ли Бог да ни освободи от временните желания? — Може, но Той никога не изменя на закона на свободата. Ако човек доброволно не се откаже от старите си навици и желания, Бог няма да го застави насила да направи това. Ако на земята човек има свобода да прави, каквото иска, на онзи свят има още по-голяма свобода.

Защо съществува злото в света? — По причина на свободата. Само свободният човек може да прави добро и зло. Свободата се проявява в две направления: в доброволно служене на Бога и в служене на себе си. Като служиш на Бога, ти правиш добро; като служиш на себе си, ти даваш път на злото. Закон е: първо ще служиш на Бога, а после на себе си. Този е безопасният път, по който човек трябва да върви. Този закон не се отнася до всички, но само до онези, които разбират живота. Не можеш да говориш на децата за служене на Бога. — Как да разбере Бога? Къде да Го намеря? — Ще Го намериш в себе си, а не отвън, и тогава ще Го разбереш. — Как да разбере онзи свят? Ти разбери този свят, а за онзи не мисли. — Как да разбере живота? Не яж десет деня. Само така ще разбереш, какво нещо е животът и дали има смисъл да се живее. — Не съм доволен от себе си. — Спри дишането си за две минути и ще станеш доволен. И после, като започнеш да дишаш, ще изпиташ чувство на доволство, ще разбереш смисъла на дишането, а оттам и на живота. Щом не си доволен от живота, гладът ще те изправи. На онзи дух в тебе, който не иска да те слуша, е нужен глад. Като го туриш пет деня на глад и две минути да не диша, веднага ще отстъпи. Ще каже: Готов съм да слушам, да изпълня волята ти. Дай ми малко хлябец. Така човек може да се самовъзпитава.

Хората са недоволни, искат да бъдат оби-

чани и почитани от всички. И това може, но човек се обича за онова, което може да даде. Божественото в човека дава. Значи, ако си дал път на Божественото в себе си, всички ще те обичат. Защо обичате извора? Заради водата, която той изобилно дава. Ако си пресъхнал извор, никой няма да те обича; ако си изсъхнало дърво, никой не може да те обича. Кой обича необработената градина и запустялото лозе? Щом имаш капитал в себе си, всички ще те обичат, ще дохождат при тебе да вземат нещо. Много християни очакват да ги посети Духът, както е било във времето на апостолите. Това е неразбиране. Те искат неща, за които не са готови. Друго разбиране са имали апостолите. Много неща разбирате и вие, но едно не разбирате — как да станете първи, да заемете първите места. Пръв е само онзи, който може да свърши добре възложената му работа. Ако не може да я свърши, той е последен. Ако си цигулар и искаш да бъдеш пръв, излез на сцената. Там ще покажеш, пръв ли си, или последен. Срецам един религиозен, надул се, върви важно, измерва хората, кой къде греши. Казвам му: Не ставай стражар, остави хората свободни. — Ама те вършат престъпления. — Ти знаеш ли, кое, всъщност, е престъпление? Има неща привидно престъпни, а не са такива; има привидни добродетели, а всъщност, не са такива. Бъдете внимателни, различавайте привидните неща от истинските. Всяка постъпка се познава от последстви-

ята си, от своя плод. Божественото дава едни плодове, а човешкото — други.

Желая ви да имате вяра като тази на децата. И тогава, ако сгрешиш, радвай се, не се критикувай. Благодари, че грешката ти не е много голяма. Ти може да направиш по-голяма грешка. И като направиш едно малко добро, пак се радвай и благодари. Помоли се на Бога да ти даде възможност да направиш по-голямо добро. Това са методи на вътрешната школа. Като постъпваш така, ти ще придобиеш вътрешен мир и сила, ще станеш ученик на тази школа.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

24. Утринно Слово от Учителя, държано на 12 март, 1933 г. София. — Изгрев.

Прав и крив път

Размишление.

Ще прочета 26 гл. от Матей.

Като четете Свещеното Писание, казвате: Ние разбираме Словото. И като го прочетете един път, мислите, че това е достатъчно. Не е така.—Защо? —Защото разбирането расте. Днес разбирането е едно, утре — друго. След години разбирането ви ще бъде съвсем друго. Като малки деца, вие сте се задоволявали с малко; като възрастни, с малко не се задоволявате. Защо сегашните хора не са доволни от живота си? Едно време по-малко изисквали. Ето един въпрос, на който мъчно може да се даде научен отговор. Всеки иска да бъде господар, да царува. Това е невъзможно. Има смисъл да царуваш, т. е. да управляваш себе си, но не да управляваш хората. Освен това, цял живот няма само да управляваш. То е все едно, всеки ден да вадеш крепостен акт, че нивата, която обработваш, е твоя. Значи, работил си я 30 години и си извадил 30 крепостни акта. Това не е нужно.

Слушате религиозните да казват: Ние разбираме Господа. Познахме Го вече. — Познали сте Го, но същественото не сте познали. —

Кое е същественото? — Конците, с които ушивате дрехата. То е все едно, да имате хубава вълна, която сте изпрели и изтъкали, но нямате конци, с които да ушите дрехата. — Не може ли без конци? — Не може, те са пътят, по който човек върви. Без път никъде не може да отидеш. Той води към известна цел.

Питате: Защо срещаме толкова препятствия в живота си? — Защото имате много желання. Докато не се освободите от желанията си, не можете да се домогнете до истината. Например, една млада мома иска да служи на Бога, а същевременно мисли за женене. Не е лошо това, но тя не може да вмести тези две желання в себе си, поради което се натъква на противоречия. Може ли учениката да учи, а същевременно да отговаря на любовните писма на своя възлюбен? Тя ще отговаря на писмата му, но уроците ще останат назад. В края на краищата, учениката ще свърши едно училище, но не това, което е започнала. Ако той ѝ пише на ден по десет писма, за една година тя ще отговори на 3,650 писма, но какво е придобила от това? За какво ли не ѝ писал той. За къща, за ниви, за дрехи, за обувки, за разходки с автомобил, за хубави яденета. И тя му отговаряла по същия начин, но тези писма нищо не са допринесли. Ако младите могат да си дадат отчет, какво са спечелили от своите писма, никога не биха си писали. — Защо? — Защото от писмата остават само празни думи и обещания. И религиозните правят същото. И те каз-

ват: Ние обичаме Господа, ще направим за Него всичко, ще Му служим с любов. — Празни думи! Казваш: Поне ще обърна някого към Господа. — Как ще го обърнеш? Той не е кесия, да се обръща. Ти ще се опиташ да го обърнеш, но той не се обръща. Да обръщате хората към Господа, това не е ваша работа. От вас се иска едно: да намерите конци да ушиете дрехата си. Иначе, ще останете без дреха. — Защо няма конци? — Защото младият момък, за да се срещне навреме със своята възлюбена, затворил магазина си по-рано от определеното време. Ти не си могъл да си купиш конци и съжаляваш, че дрехата ти остава незавършена. Момъкът казва: Като се ожения, навреме ще отворям магазина и ще задоволявам нуждите на клиентите си. — За него този аргумент е задоволителен, но тебе задоволява ли те? Ти ще минеш без нови дрехи заради личното щастие на младия момък.

Казвам: Личното щастие не разрешава въпросите. Ако ти страдаш цял ден, а друг някой е щастлив, какво придобиваш? Животът ти осмисли ли се? Личното щастие не прави човека щастлив. В древността, един адепт, като изучавал еврейската кабала, дошъл до числото десет. За да изучи добре законите на това число, той решил да се ожени десет пъти. Оженил се за една жена и скоро я напуснал. Така се женил той още девет пъти и все напускал жените си. Като останал отново сам, той си казал: Нищо не научих от своите женитби. Защо

трябваше да се женя? И вие ще кажете, че този адепт направил голяма глупост — женил се десет пъти. — Че и вие се жените всеки ден. Или сам се жениш, или други те женят. Някой ден разбираш смисъла на деня, а някога не го разбираш. Слънцето изгрива и залязва, а ти цял ден си недоволен и мислиш, че другите хора са щастливи, само ти не си щастлив. Виждаш, че това, което хората имат, ти го нямаш. Как ще примириш това противоречие? Хората излезли на слънце, радват се, а ти се подпираш на две патерици, едва се движиш. Хората ходят свободно на два крака, а ти на четири не си свободен, чувствуваш се инвалид.

Под „инвалид“, в широк смисъл на думата, разбирам онзи, който има смущения в душата си. Той ходи на бойното поле, връща се все ранен. След това ще кажете, че сте здрави. Светът е бойно поле, и ако не си внимателен, могат да те ранят. Дето е любовта, там няма смущения. Всеки има възможност да прояви любовта си според разбирането си.

Един свещеник ми казваше: Ако дойда още един път на земята, не ставам вече свещеник. Цели 30 години кадах хората и все същите си останаха. Ако им поискаш 5 — 10 лева, казват, че нямат. Кадах ги с тамян да изпъдя дявола от тях, но нито един не изпъдих. Ако ти си на моето място, какво ще правиш? — И аз ще ги кадя, като тебе. Това е казано в преносен смисъл. В кадилницата трябва да

има огън. Умно ли е свещеникът да кади тамян на сто изсъхнали дървета? Никога не кади тамян на една изсъхнала мисъл или чувство. По-добре да ги туриш в огъня да изгорят, отколкото да им кадиш тамян. Мнозина основават живота си върху изсъхнали мисли и чувства. То е все едно, да мислиш, че като станеш богат, тогава ще уредиш всичките си работи. Това е крива идея. Ще кажете, че не сте виновни за вашите сухи мисли и чувства. — Не сте виновни! — Вината е и у вас, както и в онези преди вас, които също не разрешиха въпросите си. Едни ги разрешиха, а други не можаха. Огънят от кадилницата трябва да мине в човешкото сърце — то да почне да гори от свещения огън. Тамян трябва да излиза от човешката мисъл! Това се изисква и от млади, и от стари.

Младият се отличава от стария по това, че пада отвисоко. Без да мисли много, той се хвърля отвисоко и се осакатява, става инвалид. Като не може да се върне у дома си, той се оставя други да го носят. За него се казва, че е остарял преждевременно. И вие казвате: Остаряхме. — Според мене, стар е онзи, който на младини е скачал отвисоко и се е осакатил. Има смисъл да скачаш отвисоко, но поне да си придобил нещо — повече сила, красота и разумност. Защо ви е старост, която нищо не ви е дала? Ще носиш патерици и ще се чудиш, как да се справиш с тях. Тръгнал младият с патерици и мисли, че се е осигу-

рил. Той каза: Ако днес не ми трябват, някога ще ми бъдат нужни. Има смисъл да носиш патерици, но отвътре. Това са любовта и мъдростта. Да се опираш на тези патерици, това значи, да си осмислил живота си. Докато носиш патерици отвън, всеки може да те бие, и то със собствените ти патерици.

Един инвалид, с две патерици под мишци, влиза в една плодна градина да къса плодове. Градинарят го хваща и му казва: Ти пита ли някого да влезеш в градината? Взима патериците му и го набива. Често и вие се натъквате на собствените си мъчнотии и се плашите. Аз разглеждам страданията от особено становище. Оплакваш се от страданията: Казвам: Бият те със собствените ти патерици. Мисля, как да освободя този човек от ударите на неговите патерици. Казвам му: Направил си една грешка, която трябва да изправиш. Ти си влязъл в градина, дето градинарят бие. — Как ще избягна боя? — Ще влезеш в градина, специално за инвалиди, дето никого не бият. — Не знаех, че има такава градина, не видях такъв надпис. — Друг път ще внимаваш: дето няма надпис, има бой; дето има надпис, няма бой. Ето защо, и на вас казвам: Бъдете будни, да виждате надписа. И тогава, като влезете в градина с надпис, ще разрешите задачите си. — Кои градини имат надпис, и кои нямат? Къде приемат човека с любов и къде го приемат без любов? — Сами ще си отговорите. Ако не можете да

си отговорите, ще останете в противоречията си, като с патерици.

Питате: Защо и Христос трябваше да страда? — Страданията са необходимост. Без страдания няма постижения. — Не може ли без страдания? — И без страдания може. Запита-ли Паганини: Можеш ли да свириш на три струни. — Мога. Той излязъл на сцената и свирил на три струни. — На две струни можеш ли да свириш? — Мога. — Свирил и на две струни. — На една струна? — И на една мога. — Ами без струни? — Той не отговорил нищо, но не се явил повече. Следователно, може да се живее и без страдания, но няма да дойдете вече на земята. Животът без страдания е живот на пресъхналите чешми. Тръгнал си по един път, дето всички чешми са пресъхнали. Този е кривият път в живота. Щом искаш да пиеш вода, ще измениш посоката, ще тръгнеш по правия път, дето всички чешми текат. — Ама страдания ще има. — Без страдания не може. Правият път е пътят на живите, текущи чешми. Щом прочетеш надписа „път на живите чешми“, ще знаеш, че си на прав път. Дето няма надписи, никаква вода няма. Там стърчат паметници на мъртвите, на пресъхналите чешми.

И тъй, като слизаш от небето, ще тръгнеш в правия път, дето текат чешмите. Не влезеш ли в този път, ще страдаш. Това наричат карма. Индусите говорят за кармата, но все остава нещо необяснено. Че някой те бил, това карма ли е? Ако имаш знание, ще предвидиш,

че ще те бият. За да не те бият, трябва да се примириш. Без примирение, единият ще бие; после, за да си отмъсти, и другият ще бие. Това ще продължава непрекъснато. Двама души не се обичат. Единият казва на другия: Трябва да си признаеш погрешката. — И ти трябва да признаеш своята. И двамата са честолюбиви, не искат да се примирят. Всеки пази своето достоинство. Всъщност, никой няма достоинство. И двамата са слуги, работници, изпратени на лозето да работят. Достоинството е в работата, да вземат мотиката и да копаят. Само онзи има достоинство, който е свършил училището с успех и придобил нещо. Достоинство има вярващият, любещият, който дава път на своята вяра и любов. Обаче, да вярваш, това не значи, да бъдеш спял в живота. Ако туриш пръста си под иглата на шевната машина, тя ще те набоде. — Защо си турил пръста под иглата? — Да опитам, как шие машината. — Пръстите не се нуждаят от такъв опит. — Искам да опитам злото. — Защо ще го опиташ? — Искам да опитам любовта и безлюбието. — Има смисъл да опиташ любовта, но не и безлюбието. То нищо няма да ти донесе. Не прави този опит. Да опитваш безлюбието и любовта, това е голям опит. Влез в една стая и загаси лампата; после пак я запали. Като опиташ светлината и тъмнината, сам ще разбереш, какво представлява любовта и какво — безлюбието. Дето прониква светлината, там е любовта; дете е тъмнината, там е безлюбието. Ако сам затваряш прозор-

ците си, да не влиза през тях светлината, не обвинявай за това другите. Ако ги отваряш и не помниш, че ти си ги отворил, не търси вината в другите. Благодари на Бога, че е вложил разумност в тебе и знаеш, кога да отваряш и затваряш прозореца. Благодари, че сърцето ти е запалено, и в него гори свещеният огън на любовта.

Помнете: Какъвто и да е животът, той има някаква цел. — Каква е целта му? — Да придобиете Божественото начало, да дойдете до онзи живот, който няма начало, няма и край. Щом дойдеш до началото и края, все ще имаш някаква полза. — Големи страдания имам. — Радвай се, че страданията имат край. — Какъв е краят им? — Придобиване на разумността. С други думи казано: страданието е на място, ако си станал по-разумен; ако не си станал такъв, страданието е безсмислено. — Как ще позная края на нещата? — По любовта. Като обичаш някого, ти си накрая. Като те обикне някой, аз знам вече, какъв ще бъде краят — той ще престане да те обича. Тогава ще дойде твоят ред — ти да го обичаш. Така ще разбереш, защо той те е обичал. Това, което говоря за любовта между хората, се отнася и за учители, и за ученици. Учителят преподава цял час на учениците си — значи, той проявява любовта си към тях. След това напуска класа и си отива вкъщи. Трябва ли учениците да плачат, че учителят им ги напуснал? — Не, сега те трябва да го обичат. — Как? — Като учат препода-

дения урок. Страданията на хората се дължат на това, че не са научили предадените от учителя уроци. Пияницата не учи уроците си добре и търси причината за нещастията си в другите хора. — Не, причината е в него. Той ходи да пие от една кръчма в друга, докато един ден изтрезнее и разбере, че наказанията и страданията му не идат от Бога, а от кръчмаря. Светът, в който живеем, е велико училище. Обаче, мнозина объркват пътя си, поемат кривия път. — Защо се объркват? — Защото не виждат никакви надписи. Дето влизат — в градини, в домове, в училища, никъде няма надпис. Започват някаква работа — пак без надписи. И, в края на краищата, не знаят, кой ги учи, какво изучават и т. н. Бъдете будни, да знаете, къде влизате и какво учите.

Често ви говоря за изпълнение на волята Божия. Питате, каква е волята Божия. — Да се грее на слънце. — На огън не можем ли да се греем? — Може и на огън, но само на огъня на вашия добър приятел, който ви обича. Ако се грее на чужд огън, или на огъня на човек, който не ви обича, ще се намерите в противоречие. Обаче, това се отнася до вас, не до външните хора. Само слънцето на живота, т. е. любовта, разрешава мъчнотиите и противоречията. — И хората могат да ни разрешат мъчнотиите. — Не, само Бог в хората разрешава противоречията и мъчнотиите. Под „Бог“ разбирам любовта. Дето е любовта, там няма никакви противоречия. — Аз искам да живея

без противоречия и страдания; искам да бъда учен, да зная повече от близките си. — И това е възможно, но при други условия на живота. Ето, и дяволът знае много, но е нещастен. — Защо е нещастен? — Защото е скъсал връзката си с Божествения свят. Не може да живееш вън от Бога и да бъдеш щастлив. Докато си на земята, ще уповаваш на Бога, а не на хората. Синът разчита на богатството на баща си и не учи, не работи нищо. Един ден бащата умира и не оставя нищо на сина си. Синът се разочарова, вижда, че няма пет пари в джоба си и става слуга.

Уповавайте на Божественото в себе си, то ще ви помогне. Ако дойде нещо отвън, от баща ви, благодарете и за това. Не казвам, че не трябва да разчитате на хората. И на тях ще разчитаме, но не на кривите им разбирания. Да бягаш от хората, това е крайност. Да разчиташ на правите им разбирания, това е в реда на нещата. Да се ползуваш от опитността на хората, това е на място. Следователно, дружи с хората, вглеждай се в живота им, да се учиш от тях. Вие трябва взаимно да си помагате. Слушам, как се разговарят двама инвалиди. Единият казва: Ходих на бойното поле, бих се за отечеството си, но пострадах, раниха ме в ръката и осакатях. Другият казва: И аз се бих за хората, раниха ме в крака. И двамата са инвалиди и се питат, защо е трябвало да се бият. Не е лошо, че се били. Лошото е, че сега страдат и не могат да осмислят страда-

нието си. Днес минават за герои, а не са такива. Те съжаляват, че са ходили на бойното поле и са станали негодни за живота.

Един баща казал на детето си: Синко, иди да запалиш огъня на огнището, всичко е приготвено: и дърва, и запалки. Само драсни кибрита, и огънят ще се запали. Детето взело кибрита, но отишло в плевнята и там запалило сеното. Огънят обхванал съседните плевни и причинил голям пожар. Много от сегашните хора са такива деца — вместо да запалят огъня на огнището, те палят чуждите плевни. Като видят, какво са направили, те викат на помощ чужди хора да гасят пожара. Една сестра ми казваше: Не зная, какво да правя, огън гори на главата ми. Не мога да живея вече между хората. — Не можеш, защото си запалила плевните им. Ти виждаш огъня и не знаеш, какво да правиш. Ти не постъпваш правилно. Има нещо, което не разбираш. Ти си взела кривия път в живота, а мислиш, че си на прав път. Върни се назад, да вземеш правата пътека. — Аз ли съм най-голямата грешница? — Не е там въпросът. Някога малките погрешки произвеждат лоши последствия. Една млада сестра ме питаше, какво представят радостите и скърбите в живота. За да ме разбере, дадох ѝ следния пример. Радостта и скръбта представят две езера. Ако влезеш в езерото на скръбта, ще страдаш. Щом излезеш от него, ще изпиташ малка радост. Ако влезеш в езерото на радостта, ще изпиташ голяма радост. Като изле-

зеш от него, ще изпиташ малка скръб. Следователно, стой далеч от езерото на скръбта, за да изпиташ малка радост. Ако търсиш голямата радост, не излизай от езерото на радостта.

Като не успяват в живота си, хората все ще намерят нещо, с което да се оправдаят. Стариият казва: Е, да бях млад, друго щеше да бъде! Младият казва: Млад съм още, трябва да си поживея. Като остарея, тогава ще мисля за онзи свят. — Няма защо да мислиш за другия свят, но и като млад, и като стар, трябва да водиш добър живот. Законът е един и същ и за младия, и за стария. Да мислиш, че старият трябва да живее по един начин, а младият — по друг начин, това е криво разбиране на живота. Ако старият влезе в езерото на скръбта, ще страда като младия. Ако влезе в езерото на радостта, и той ще се радва като младия. Странанията и радостите са еднакво неизбежни, както за младия, така и за стария. Защо съществуват езеро на страданието и на радостта, не питай. Защо съществуват богатство и сиромашия, също не питай. Ако не искаш да бъдеш сиромаш, стой далеч от сиромашията. — Ама тя ще дойде при мене. — Не, човек сам отива при сиромашията; тя никога не дохожда при човека. Ако не искаш да станеш невежа, стой далеч от невежеството. Човек сам отива при невежеството, а не то при него. Един виден учен се оженил за млада, красива мома, но не живели добре. От скръб той се пропилил и, за да има пари за вино, продал цялата си библио-

тека. В скоро време изгубил знанието си и станал невежа. И обратно: невежият може да стане учен. — Как? — Той е работлив, пести пари и си купува книги. По цели часове чете, просвещава се и придобива знания. От човека зависи да стане учен или невежа.

Казваш: Лесно мога да стана богат или учен, но как ще придобия любовта? — И любовта не се придобива изведнъж. Тя е като светлината. Лесно се завъртва ключа на светлината, но колко време е работено, докато се придобие тази светлина. — Ама любовта иде от Бога. — Така е, тя иде от Бога, но затова е нужно време да изработиш в себе си условия за идването на любовта. Колкото и да е малка днес любовта ти, благодари и за нея. Колкото малко знание да имаш, пак благодари. При мене са дохождали някои да се оплакват, че не са красиви. Прави сте. Някога сте били красиви, но сте заспали един дълбок сън, и през това време някой ви е боядисал, турил ви такива краски, с които сте изгубили красотата си. Сега не ви остава нищо друго, освен да работите върху себе си, да измените тези краски. Бог е вложил във вас козметични средства, с които можете да възвърнете своята красота. Като работите върху себе си, ще премахнете онези условия, които ви правят грозни. Душата на човека е красива. Това, което ви прави грозни, са сенките на живота. Възлюбете истината със всичкото си сърце и ще станете красиви. Красотата е признак на това, че сте възлюбили исти-

ната. Който използва красотата за своето развитие, той ще бъде благословен от Господа. Това значи, да стане човек богат, учен и силен.

Помнете: Много работи има още да учите. Вие искате да отидете на небето, но такива, каквито сте сега, и да отидете там, нищо няма да разберете. — Какво ще правите там? — Ще се учим от ангелите. — Да, но те не обичат хора, които мислят, че всичко знаят. Ангелите обичат хора с пробудено съзнание, които търсят истината. Те няма да дойдат, като проповедници, да ви убеждават. Има определени хора за проповедници. Когато ангелът дойде при Захари да му съобщи, че ще му се роди син, той не повярва. Ангелът не го убеждаваше, но му каза: Ще бъдеш ням, докато ти се роди син. Докато имате слабости и недостатъци, ангелите няма да се занимават с вас. Те са строги, категорични. Щом видят умрял човек, дават нареждане да го погребат, не се занимават с умрели. Мъртвият ще мине през страдания, да се очисти, и след това ще влезе в небето. И Христос мина през страдания, защото разбираше смисъла им. Той пострада за хората, стана техен поръчител. Христос изпи горчивата чаша, но разбра дълбокия смисъл на страданието. Без Христа човечеството не би се спасило.

Като знаете това, не ставайте отново роби на света. Вие търсите щастието на земята, но не можете да го намерите. На земята няма щастие. Ако търсите щастие, ще го намерите само

в Бога. Без Божественото, без светлина няма щастие. Слушал съм свещеници да казват: Иде ни да вземем пътя към гората, да бягаме от хората. — Не, ще служите на Бога и ще изпълнявате Неговата воля. Има един красив свят. Там е щастието. Който иска да стане член на този свят, трябва да бъде герой. Като мине през всички бури и страдания, ще излезе на пристанището, и животът му ще бъде радост. И при най-добрите условия да бъдеш, все ще минеш мъчнотии. Дръжте се за закона. Бог не е престанал да ви обича. Привидно може да се отдалечи от вас. Целта Му е да ви застави да мислите. — Не може ли Бог да бъде цял живот с нас? — Слънцето не грее цели 24 часа. При това, то изгрява от изток и залязва на запад. Божията Любов се проявява при изгрева на слънцето, а човешката — при залеза. Тогава ще запалите свещта и ще четете. Това е вашата любов към Бога. Сутринта слънцето пак ще изгрее, пак ще се прояви Божията Любов. Ако искате да живеете в непрерывната любов, ще се качите на най-високото небе, дето няма залез, дето слънцето непрекъснато грее. На земята, обаче, слънцето изгрява и залязва; щом залезе, явява се луната. Светлината на слънцето е една, а на луната — друга.

Сега вие искате да бъдете щастливи. Като не можете да постигнете щастието, мислите, че хората не ви обичат. Казвате: Защо не ме обичат хората? Защо не мога да постигна желанията си? — Не си ти единственият, който не си

постигнал желанията си. Ще дойде ден, когато ще ги постигнеш. Не се лъжете, да мислите, че ще постигнете всичките си желания и ще бъдете щастливи. Сега е време за работа. Като свършите работата си, тогава ще бъдете щастливи. Като страдате и се радвате, вие работите. Който иска преждевременно да бъде щастлив, ще изгуби и това, което има.

Христос казва на Петра: „Докато петелът пропее, три пъти ще се откажеш от мене.“ Не само Петър се отказа от Христа. Отказа се и Юда, като Го продаде за 30 сребърника. И останалите ученици се разбягаха. В края на краищата, и Петър, и Юда се разкаяха. Юда даже се обеси. И днес много християни се отказват от Христа. Те казват: Не искаме вече да следваме Христовото учение.—Това е животът на Юда. — Да, но след това и за тях ще дойдат нещастията. Ще дойде ден, когато и те, като учениците на Христа, ще се разкаят. До това време се изисква от всички работа върху себе си. Впрегнете дарбите и способностите си на работа. И каквото направите, Бог ще го превърне на добро. Благодарете, че очите и ушите ви са отворени. Благодарете, че имате възможност да постигнете великата цел на живота. Каква е великата цел, ще я разберете, като се качите на високия връх. Както и да ви се описва светлото бъдеще, не можете да си го представите. То ще изкупи всички страдания, през които минавате. Отворете прозорците си да влезе повече светлина. Запалете огъня си и си направете

попара. Измийте се добре, хапнете си и благодарете за всичко, което ви е дадено. — Ще се оправи ли скоро светът? — Ако всички хора постъпват така, светът лесно ще се оправи. Нека всеки запали огъня си, да се облече, да излезе вън на светлината, и всичко ще се оправи.

Като слушате да говоря така, вие се запитвате: Кой ли ще отиде на небето? — Навсякъде, във всички страни по света, има кандидати за небето. Искате да знаете, дали всички ще влезете в Царството Божие. Ще ви отговоря фигуративно: Седа при огъня. Дърветата ме питат, какво ще стане с тях. — Много просто, всички ще изгорите. — Ние не се мърдаме от тук. — Ще ви турят в огъня и на пепел ще се превърнете, няма да ви питат, искате, или не искате. И на вас казвам: Всички ще се превърнете, но не на пепел. Замерзналата вода ще стане течна; студеният въздух ще стане топъл; непоникналото семе ще поникне; слепият ще прогледа; глухият ще прочуе; немият ще проговори; куцият ще проходи; болният ще стане от леглото, и невежият ще придобие знание. Да благодарим, че сме в училище, дето ни очакват всички блага. Какво е било досега? Ходили сте на училище, получавали сте двойки, тройки, четворки, а шесторки почти не сте получавали. Това са временни работи. Единиците и двойките могат да се поправят. Единицата е кон, качи се на гърба му. Двойките са два впрегнати вола, качи се на колата. Тройката е свободен кон, нека си тича в гората. Четворките са два

чифта волове, а шесторките — три чифта волове, които разорават земята по-дълбоко. Тогава и нивата ражда повече. Това значи, да започнат и сърцето, и умът да раждат, да се премахнат грозотиите в света. От много неща трябва да се освободите. Като влезете в разумния свят, ще се обедините в едно и ще бъдете свободни от недостатъците си. Един ден, като се срещнете на земята, няма да виждате недостатъците си. Това значи, да станете красиви, лицата ви да светнат.

— Проявената Любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

✱

25. Утринно Слово от Учителя, държано на 19 март, 1933 г. София. — Изгрев.

Отворени кранове

Размишление.

Ще прочета 28 гл. от Матей.

Животът не е хляб, който можеш да изядеш; не е въздух, който можеш да дишаш; не е знание, което можеш да възприемеш. Мнозина се питат, що е животът, как се придобиват знания. Това, което човек търси, не се учи. Човек носи живота в себе си. Едно е нужно: да му даде условия да се развива. Божественият живот не произтича от никаква среда вън от него. Хората, особено религиозните, се спъват от противоречията в живота и се питат, де е онзи свят, съществува ли, наистина, той, или не. Има доказателства за съществуването и на този, и на онзи свят, а именно: Щом си се родил, и млад да си, ще остарееш. На земята ще остарееш, в другия свят ще се подмладиш. — Ама ще умра. — Ако си млад, ще се стопиш, но няма да умреш. Младият се стопява, а старият умира. Ние се съмняваме в това твърдение. — Какво разбирате под „съмнение“? Какво представя онзи свят, според вас? — Не ни е ясно, не можем да си го представим. — Да ви изясня този въпрос, значи, да направя светлината по-силна.

Възможно ли е това?—За да бъде мисълта ви светла, ясна, това зависи от вас, а не от мене. Светлината при всички условия е светлина. Че някъде свети повече, а някъде — по-малко, това зависи от материалната обстановка. Ако нямаш прозорци, светлината не прониква в стаята ти. Ако прозорците са големи, повече светлина ще проникне в стаята.

Щом сте дошли на земята, вие имате прозорци. Колко големи са вашите прозорци? Аз не говоря за материалните ви прозорци, те не са меродавни. Ако турите на къщата си обикновени прозорци, нищо не се ползвате. Друг е въпросът, ако очите, т. е. прозорците на вашата къща — телото, ви се отварят и вие виждате околния свят. Чрез очите си човек приема достатъчно светлина. Следователно, очите са достатъчни за главата, но ако турите на къщата си такива малки прозорци, ще живеете в тъмнина. Като знаете това, пазете очите си, чрез които възприемате светлината. По-право казано: Очите възприемат енергията, а мозъкът я преработва и превръща в светлина. — Тогава какво представя външната светлина? — Тя не е истинска светлина. Истинската светлина е вътре в човека. Тя се казва духовна светлина. Външната наричаме физическа светлина. Ако не е така, как ще си обясните, защо даден човек, при мъчнотиите на живота си, казва: Тъмно ми е пред очите. Всъщност, той е вън, изложен на слънце, а говори за тъмнина.

Като ученици, вие трябва да разбирате привидните неща, да не се спъвате в тях. Казват: Еди-коя си сестра се облякла в шарена рокля. — Какво от това? И шарените дрехи са на място. Вижте, как се облича природата пролет. Каквито цветове търсите, ще ги намерите в природата. Кой е истинският модел: ясното небе, или земята? Кое предпочитате? Ще се ползвате от цветовете и на небето, и на земята. Важно е, всяко нещо да е на мястото си. Например, какъв смисъл има, ако облекат стария с копринени дрехи, с бяла шапка, бели обувки и така да го погребат? Да се облече младият с копринени дрехи, това е на място, но не и старият, вече умрял. Каквото и да турите на умрелия, нищо не го ползува. И на новороденото дете не са нужни копринени дрехи. За него е важно млякото на майката и чисти, здрави пелени. То носи живот в себе си — това е достатъчно. Следователно, за предпочитане е да се облечеш в прости, чисти дрехи, но да носиш живот в себе си, отколкото да те облекат в хубави, скъпи дрехи и да си мъртав. За предпочитане е злото, но ако носи живот, отколкото доброто, което носи смърт.

Една сестра, от напредналите, като чула песента „Химн на Великата Душа“, поиска обяснения за новата песен. „Грее Слънцето“ — за кого? — За праведния. „Светло е“, — за кого? — За чистия. „Обвита е земята.“ — Коя земя? — Светата земя. Тя е обвита с топла дреха. Ако мислите, че тя е обвита като мъртвец, не

бих желал това. Сестрата търси по-дълбок смисъл в думите, затова иска обяснения. Не очаквайте да ви храня с биберончета. Детето се храни с биберон най-много една-две години. След това, ако майката го храни и с млякото си, тя започва да го отбива. В първо време то плаче, сърди се, недоволно е, но най-после се примирява. — Защо плаче детето? — И вие питате, като тази сестра, искате обяснения. Ще питате, защо плаче детето, когато го отбиват. Или, защо детето се храни с мляко. Какво ще кажете, ако ви изнеса случаи от живота, дете се раждат деца, които веднага почват да говорят и прохождат? В това отношение, те са като пиленцата, които, щом се излюпят, тръгват след майка си да си търсят храна. — Възможно ли е това? — Възможно е, но на небето. Там новородените деца могат да ходят и да говорят, като възрастните. Там няма разлика между деца и възрастни.

Мнозина се питат, наистина ли е възкръснал Христос, или не. — Някои вярват във възкресението на Христа, а други казват, че Христос никога не е съществувал като действителна личност. Следователно, Той не е слизал на земята, не е страдал и не е възкръсвал. Питам: може ли Бог да страда, да умира и възкръсва? Човек умира, а Бог възкръсва. Божественото се проявява и в смъртта, и във възкресението. — Защо умира човек? — Защото смъртта е присъща на човека. — Защо възкръсва? — Защото Бог се проявява в него.

Ние живеем и мислим, че няма да умрем. И като умираме, мислим, че няма да възкръснем. — Като човек, ще умреш, а чрез Божественото в тебе ще възкръснеш. Тези мисли влизат в общия живот.

Днес всички хора се натъкват на противоречия. Всеки иска да бъде красив, да живее добре. И ако не е красив, страда. Никой не разбира, в какво се заключава красотата. Среждали ли сте човек, който представя образец на красотата? И аз не съм срещал още красив човек в истинския смисъл на думата. Обаче, има модел за красотата. Красивият човек отговаря на следните качества: той има неизменна любов, знание, което постоянно расте, и съвършена свобода. Красивият човек е абсолютно свободен. От него лъха свобода. Обаче, красивият има и други качества — той е разумен, любещ. — Що е любовта? — Това, което всякога дава, и нищо не взима; това, което постоянно тече, без да изтича. По-ясно от това, оставям на вас, вие да го обясните. Така е на човешки език. Който само иска, той не може да разбере любовта. За да я разбере, трябва да даваш. Първо ще възприемеш любовта, а после ще даваш. И колкото възприемеш, толкова ще даваш. Чешмата, изворът подържат принципа на вечното даване.

Чешмата, колкото приема, толкова дава. Ако не разбирате този закон, вие ще поставите кран на чешмата и ще спрете любовта. На място ли е този кран? Няма човек на зе-

мята, който да не е турил кран на чешмата си. Жената се опитва по няколко пъти на ден да завърти крана на своя мъж — да не изтича водата навън. Ако изтече малко повече вода, отколкото трябва, тя вдига шум, сърди се и казва: Изтече светата вода! Жената мисли, че само тя има право да отваря и затваря крана на мъжа си. Ако някой си позволи да пие от тази чешма, тя повдига източен въпрос. И мъжът по няколко пъти на ден проверява крана на жена си, да не изтича водата. Така постъпва и братът със сестра си, господарят със слугата — постоянно проверяват крановете. Такъв е животът на сегашните хора. И по отношение към мене, всеки ден се изреждат хора, да проверяват, дали моят кран е затворен. Те затварят, аз отварям. Ако намерят крана отворен, питат: Кой отвори крана? — Сестра или брат, който отваря крана, и други, които го затварят, са от една и съща категория. Дойде някой при мене, отвори крана. Като си отива, затваря го. Значи, само той да се ползува. Дойде друг, и той прави същото. Не е ваша работа, да отваряте и затваряте човешките кранове. Не е позволено, да поставяте кран на човешката душа. По-добре да има кал пред чешмата, отколкото прах. Най-лошият живот, с отворен кран, е за предпочитане пред най-добрия живот, но със затворен кран.

Сега, чешмите на всички християни са със затворени кранове. Така е на земята, обаче, на небето, всички чешми са с отворени кранове и

пред тях няма никаква кал. — Защо няма кал? — Почвата е такава, не може да се разкаля. Който се опита до внесе малко кал, веднага го изпращат на земята. На земята не може без кал, а на небето калта е изключена. Сега аз говоря на небесен език с човешко съдържание, а с ангелски смисъл. Всяка чешма, която тече непрестанно, представя ангелски език. Чешма, която ту се отваря, ту се затваря, представя човешки език. Ще ви кажа една особена мисъл: Христос пострада, без да е пострадал; възкръсна, без да е възкръснал. Това значи: Христос пострада, умря и възкръсна за хората, чиито храмове бяха затворени. Той се яви пред ангелите такъв, какъвто всякога е бил. Човек се каля на земята, а се чисти на небето. По никой начин на земята не може да бъдеш чист. Ако мислиш да се очистиш на земята и тогава да отидеш на небето, няма да успееш. На земята ще се каляш щещ-не щещ, но щом помислиш за небето, ще се очистиш. Там калта се превръща на злато. В нея е вашето богатство.

Казвате: С вяра всичко се постига. За каква вяра говорите? Под „вяра“ аз разбирам онази сила, която върши чудеса. С такава вяра в Бога и грешникът става праведен. Достатъчно е той да си помисли за Бога, за да изчезне и най-малката следа от неговия грях. Като се огледа, той вижда, че е очистен. Че някога е бил грешник, това за него е сън. Учениците на Христа казаха: „Учителю, придай ни вяра.“ Днес младите не искат вяра, но любов

и красота. Те искат да бъдат красиви, да бъдат обичани. — И това може. — Как? — Ще отворя крана на сърцето им, да потече любовта навън; ще отворя крана на ума им, да потече знанието навън; най-после, ще отворя крана на душата им, да потече истината навън. Така се преобразяват младата мома и младият момък. Те оживяват и възкръсват. На земята човек трябва да умре, за да се отворят в него крановете на любовта, мъдростта и истината. Това значи, да умре човек за дребнавостите в живота, и да се отворят крановете на сърцето, ума и волята му.

Един ден, една сестра се приближава до мене и ми дава нещо. Мъжът ѝ гледа това, и сърцето му се свива, не е доволен от жена си. Казвам ѝ: Нека мъжът ти ми даде това, което си определила. Така е по-добре. Иначе, той ще се сърди, и ще произлезе цял скандал. Според мене, има един морал, който произтича отвътре. Той не се учи отвън, по правила. Грехът не е отвън, той е вътре в човека. Някой може да седи със затворени очи, никого да не поглежда, а вътре да има нечисти желания. Може да седи затворен в стаята си, да не се среща с хора, а грехът да е в него. Друг може да е между грешници, но вътрешно да е чист, да няма нечисти желания. Външният свят за човека е такъв, какъвто е вътрешният. Това е мистичното разбиране за живота. — Кое е истинското право? — Божественото. То дава на човека живот, знание и свобода. Дръжте се за него и не

питайте, кой заслужава повече, и кой — по-малко. Докато си задавате този въпрос, всякога ще бъдете в противоречия. — Искам да бъда красива. — Защо? — Не зная, но искам да съм красива, да ме харесват хората. — Има смисъл да бъдеш красива, но да не внасяш съблазън в никого. Красивата жена може да съблазни мъжа. — Има мъже, които устояват на всякаква съблазън. — Зависи, до каква температура са ги нагрили. Мъжете и жените са като металите, топят се при различни температури. Калаят и оловото се топят при ниска температура, желязото и медта се топят при висока температура, а среброто, златото и платината — при още по-висока, около хиляда и над хиляда градуса. Ако красотата може да те разтопи, тя не е за тебе. Потърси друга красота, която не може да те стопи. Някога човек трябва да се стопи, за да се пречисти. — Добре ли е да съм твърд, да устоявам на всички условия? — Добре е, но ако твърдостта ти е хомогенна, свободна от всякакви примеси. Ако има чуждо вещество в тебе, ти трябва да се стопиш. Само така ще се освободиш от него. Всичко можеш да разтопиш, но не и любовта. Има неща, които и на най-високата температура не се топят. Това са любовта, мъдростта и истината. — Ама аз се топя. — Щом се топиш, ти нямаш любов. Щом се топиш, не си мъдър. Щом се топиш, не си истинолюбив. Това са правила, които трябва да имате пред вид. — За кого се отнасят тези правила? — За умния, за онзи,

който разбира. Който не разбира любовта, тя го стопява. — Какво да се прави тогава? — Ще търсиш това, което топли, а не което топи. Това, което топли човека, е обичта. Любовта е за великите, за разумните хора, а обичта — за обикновените. Така гледам аз на нещата и така осмислям живота си. От това гледище, аз се примирявам и с живота, и със смъртта. Че се родил някой, или умрял, за мене това е безразлично. Аз не съжалявам, че някой умрял. Обаче, съжалявам човека, който не разбира живота. Неразбирането на нещата е начало на страданията. И на вас казвам: Радвайте се на всичко. Забогатяваш, радвай се; обедняваш, пак се радвай. Болен си, радвай се; здрав си, радвай се. Че хората говорят лошо за тебе, радвай се; говорят добро, пак се радвай.

Като казвам, че трябва да се радвате на всичко, имам пред вид съзнателно отнасяне към нещата. Ако се радваш, съзнателно да се радваш. Ако скърбиш, пак съзнателно да скърбиш. Някой приема нещата с радост, но като изпадне в мъчнотия, с която не може да се справи, всичко отдава на дявола. — Не е лош дяволът. Той прилича на човека: Облича се хубаво, говори добре, убедително; познава добре и женското, и мъжкото сърце; знае как да постъпва с тях. Само едно лошо има той, а именно: не признава Бога. Той казва: В света съществуваме само аз и хората. Вън от нас никакъв Бог няма. Въпреки това, Бог го приема в своя съвет, изслушва го. Един ден Бог

казал на сатаната: Има един човек на земята — Иов, който ме обича и разбира. Той разбира любовта, мъдростта и истината. Ти познаваш ли го? Крановете на любовта, мъдростта и истината са всякога отворени в него. — Прати мене, аз да го изпитам. Ще затворя крановете му и тогава ще видя, колко ти е верен той. Отишъл дяволът при Иова и завъртял крановете му. Нищо лошо няма в това, но страданията идат.

Следователно, ако страдаш, отвори крановете си. Недоволон си — отвори крана. Радостен си — не завъртвай крана си. Недоволството ти се дължи на това, че някой завъртял в тебе крана на любовта, на мъдростта или на истината. — Какво да правя? — Отвори ги. Дръжте крановете си всякога отворени. Думата „кран“ не звучи добре. Съчетанието на буквите „к“ и „р“ не е хармонично. Буквата „к“ е буква от астралния свят. Тя съдържа качества на чувствения свят. Буквата „р“ е войнствена. Тя трябва да се замести с по-мека буква.

Думите „познание на Бога“ не означават точно връзка с Бога. Това е вътрешен копнеж на душата. Когато страда и се мъчи, човек изпитва известно напрежение. То е напор на човешката душа да види и познае Бога. Тогава човек е готов на всички жертви. И на Христа затвориха крана, но ангел слезе от небето и отвори крана Му. Той каза: Елате да ви покажа, че аз вдигнах всички завеси. И в Писа-

нието е казано: „И завесата на храма се раздра.“ Тази завеса представя заблужденията. И домакинята си туря завеса в кухнята, зад която готви. Без завеси трябва да бъдете. При сегашното положение, обаче, животът без завеси би произвел големи скандали.

Снощи ходих на концерт. До мене седеше една млада жена, с червисани устни. Гледам, цветът на устните не съответствува на лицето ѝ. С очите си тя търси някого. Казвам: Скоро ще се разтопи тази жена. Тя не е много умна; кранът ѝ е завъртян. Червената боя е калта на живота ѝ. Тази боя говори за известна греховност. По-добре яж яйца, мляко, силна храна, ако искаш да имаш червени устни. Като се червисваш, ти запушваш порите си, отдето иде Божията Любов. Устата е мястото на любовта и разумността. С червисването ти затваряш крана на разумността. Измий устните си добре. Една сестра, ревностна проповедничка, си червисваше устните. Намерила си приятел и напусна мъжа си. Хората се женят, за да имат живот, знание, да бъдат свободни. А сега, като се ожени, човек веднага влиза в затвора. Не се лъжете, женитбата е заробване, а не освобождение. Истинската женитба подразбира мястото, дето Божественото се проявява. Тя не е ограничаване.

Следователно, турете настрана всички мисли, чувства и постъпки, които ви сковават. Ние търсим свободата. Аз съжалявам хората, които влизат в затвора на брака. Срецам одного, око-

ван във вериги. Съжалявам го, като чувам дрънкането на веригите. Той е тъжен, скърбен, и не знае, защо носи веригите. Ако разбираше, той щеше да знае, защо ги носи и лесно щеше да се освободи от тях. И апостол Павел беше окован във вериги, но се радваше; той знаеше, защо ги носи.

Сега аз говоря за вътрешния живот на хората. Не се интересувам от външния им живот. Аз засягам само скритото във вас, което само вие знаете. Отворете крановете на Божията Любов, Божията Мъдрост и Божията Истина, чрез които Бог се изявява. Там е силата на човешката душа. Тя отваря крановете и влива в тях Любавта, Мъдростта и Истината. Това е силата, която пази човека. Когато Любавта, Мъдростта и Истината са на място, всичко се нарежда добре. Щом не са на място, всичко е в пълен безпорядък.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

*

26. Утринно Слово от Учителя, държано на 2 април, 1933 г. София. — Изгрев.

Приемане и предаване

Размишление.

Ще прочета I. гл. от Евангелието на Йоана.

Защо е дошъл човек на земята? Защо съществува светът? Има ли друг свят, освен видимия? Има ли задгробен живот? Това са въпроси, които хората си задават. Те сами си отговарят и то по най-различен начин. Мнозина приемат съществуването на невидимия свят, както и на задгробния живот. Като ставаш от сън, кажи си: Аз съм дошъл на земята да проявя любовта, мъдростта, истината, правдата, добротата. Щом сте облечени в добродетели, можете да правите чудеса. Природата съдействува за придобиване на добродетелите. Например, мухите, комарите са научили хората да работят. По-рано те са били лениви. В това отношение, мухите са остен за хората. Като видят ленив човек, на носа му кацне една муха, жилне го тук — там, докато го накара да се раздвижи. Без работа нищо не се постига. Искаш да бъдеш силен. Докато не придобиеш трите велики добродетели — любовта, мъдростта и истината — никога няма да бъдеш силен. Силата има отношение към тях.

Често хората се усещат претоварени, духът им е понижен и се питат, коя е причината за това. — Те се натоварили с непотребни мисли и чувства и не знаят, как да се освободят от тях. Има начини за освобождаване от излишния товар, но хората трябва да се вгълбят в себе си. Така те ще видят, че причината се крие някъде в миналото. Хората нямат представа за миналото, в което се крият впечатления и спомени на вековете. Учените правят изчисления, за колко време се възприема едно впечатление в съзнанието. Някои са дошли до заключение, че едни впечатления се възприемат за една хилядна част от секундата, а други — за още по-малка част от секундата. Важно е, че тези впечатления се задържат в съзнанието и се наслояват като излишен товар. Като работи съзнателно върху себе си, човек се освобождава от непотребните впечатления. Иначе, те всякога ще се преповтарят в съзнанието му и ще го измъчват.

Говори се за светски и за духовен живот. Щом е на земята, човек минава едновременно и през двата живота. Светският живот е вън от човека, а духовният е вътре в него. Това е правилно. Стане ли обратното, човек потъва в света, като лодка в морето. Правилно е лодката да бъде във водата, а не водата в лодката. Следователно, вие ще бъдете в света, но не светът във вас. Ако мислите, че можете да се освободите от света, вие се лъжете. Това е невъзможно. За да се освободите от света, трябва

да се справите с всички противоречия. Те са калта на живота, която всеки момент цапа човека. — Как да се освободим от тази кал? — Ако си умен, ще направиш от нея нещо ценно, както грънчарят прави от калта хубави грънци. В тази кал растат всички плодове. Ако не си умен, ще се цапаш и ще страдаш. Умният, философът филтрира нещата. Той никога не допуска в съзнанието си утайки. Който няма този филтър, ще пие мътна вода. Златарят изпитва нещата чрез огъня. Той е пробният камък за него. Дръжте се и вие за този огън. Аз го наричам свещения огън на любовта. Прекарайте мислите и чувствата си през този огън и не се страхувайте от нищо. Щом мислите и желанията ви се опекат на свещения огън, те стават безопасни. Ако не минат през него, те са нечисти, и всеки момент могат да ви изненадат.

И тъй, искате ли да придобиете чистота и светост, оставете се на огъня на любовта. Ще минете през страдания, но ще се очистите. Според мене, който не е минал през страдания, той не знае, що е чистота и светост. Страданието е подобно на изгаряне. Като страдаш, нечистотиите в тебе ще изгорят. — Не може ли без страдание? — Ако можеше, пръв Христос нямаше да страда. Знаете, че Христос страда. Той мина през такива страдания, през каквито никой не е минал. И пророците страдаха. Всички светии и велики хора също са страдали. Значи, без страдания не може. Всяко благо се изкупва чрез

страдания. След тях идат радостите. — Защо се радва човек? — Защото е получил това, което е дал; или намерил това, което е загубил.

Сега вие искате да изучавате окултните науки, да се запознаете с висшите светове, да разберете вътрешната страна на живота. — Това е естествено. Човек дохожда до състояние, да не може да се познае. Той иска да познае себе си, да намери мястото си във вечността. Страшно е състоянието, когато човек изпада в раздвояване на съзнанието. Той сам не се познава, не знае, кой е и къде е. Друг път изпада в индиферентност. И това състояние е тягостно. Тогава човек нищо не харесва, нищо не желае: не му се яде, не му се пие — нищо не иска. В такова състояние, човек мисли, че може и без ядене, и без пиене. — Не е така. Като живеееш на земята, ще ядеш и ще пиеш. На физическия свят не може без храна. Изучавайте всички окултни науки, за да си помагате сами. Ползвайте се от вашите опитности, както и от опитностите на своите близки, за да решавате задачите си правилно.

Като ученици, вие трябва да изучавате любовта във всичките ѝ прояви. Някои мислят, че най-високата форма на любовта е майчината. Според други, най-висока е приятелската. Нито майчината любов, нито приятелската са меродавни. Аз имам пред вид онази любов, която освобождава човека от всички противоречия. Тя внася мир в неговата душа. Тази любов определя отношенията на хората към майката,

към приятеля, към всички окръжаващи. Следователно, любовта към майката, към приятеля е частична любов. Един ден може да изгубите тези форми на любовта, без да сте изгубили любовта. В любовта няма загуба, няма смърт. Онзи, когото обичаш, Той никога не умира. И който обича, също не умира. Смърт съществува там, дето няма любов. Когато Бог престане да обича хората, те непременно ще умрат. Това е по човешки казано. Значи, смъртта е състояние на безлюбие. И Христос, като минаваше през големи страдания, каза: „Господи, защо си ме оставил?“ Той трябваше да мине през страдания и да умре, за да възкръсне. Той знаеше тайната на живота, но се остави да мине през най-големите изпитания. Силата на Христа се заключава в това, че Той запази връзката си с Бога. И на вас казвам: Запазете тази връзка! Вън от връзката ви с Бога, никаква философия не съществува. Всички други неща ще придобиете, само ако запазите връзката си с Бога. Тя е една от необходимите връзки. Може да учите, да придобивате знания, да развивате дарбите и способностите си, но без връзка с Бога, всичко е безсмислено. Всичко може да изгубите, но ако сте в общение с Бога, вие ще придобиете възкресение. Питаш: Защо съм дошъл на земята? — За да се натовариш с любовта.

Каква е разликата между Божията Любов и човешката? — Божията Любов е достойние на всички живи същества, а човешката не

е достояние на всички. Например, като човек, ти не можеш да обичаш всички еднакво. Към коня, към вола, към котката имаш едно отношение, а към човека — друго. Даже и към хората, любовта ти е различна. А Бог обича всички еднакво. В Божествения свят всяка вдишка е любов. Ще приемеш една вдишка и после ще я изпуснеш навън. Всяко вдишване внася нов потик на любовта. Щом приемеш любовта, ще я предадеш навън. Значи, непрестанно ще приемаш и ще предаваш. Така е от Божествено гледище. Обаче, от човешко гледище, като приемеш любовта, ти я задържаш за себе си, не искаш да я предадеш. Човешката любов трябва да се пречиства. Иначе, тя внася нечистотии в организма. Тя е причина за нечистата кръв в телото. Да пречистиш човешката любов, значи, да я замениш с Божествената. Сама по себе си, тя не може да се пречисти. Каквото и да правите, човешката любов си остава човешка, не може да се измени. Като живееш по човешки, ще обичаш по човешки и ще умреш по човешки.

Питате: След колко време ще приемем Божията Любов? — След една секунда. Всяка секунда можете да приемате тази любов и да я предавате. Това е момент на съзнанието. Скърбен си, мислиш, че никой не те обича. Достатъчно е да си помислиш, че има Един, Който те обича, скръбта ти веднага ще изчезне. Има светии, които са прекарвали цели 20 години в пустинята, за да приемат Божията Любов. Това

е много дълъг период, който се равнява на хиляди години. Според мене, достатъчно е да прекараш в пустинята една секунда, за да възприемеш Любовта на Бога. — Възможно ли е това? — Възможно е. Едно е нужно: да премахнете всички прегради и противоречия между Божията Любов и човешката. — Защо трябва да се махнат преградите? — Махни ги и не питай! Боли те ръка. Превържи я и не питай, защо те боли. Колкото повече я човъркаш, толкова по-зле за тебе. Ще я превържеш и ще я оставиш да нараства. Ще благодариш на Бога, че не си по-зле, отколкото може да бъде. И като оздравееш, пак ще благодариш на Бога, че си добре. — Не може ли без рана? — Не може. Който е ходил на бойното поле, все е бил раняван. Той се върнал с някакъв отличителен белег, знак на геройство.

И Христос, като дойде на земята, опита този закон. И Той не беше свободен, приковаха ръцете Му с гвоздеи. И доднес още Той носи белезите на ръцете, и на краката си. Като Го викат да дойде пак на земята, Той поглежда към ръцете и краката си, поглежда към хората и казва: Ако сте от онези, които още забиват гвоздеи на ръцете и на краката на хората, не дохождам. Тогава Той пита учениците си: Кой от вас не е бил закован на кръста? Ако се обади някой, че не е опитал този кръст, него праща на земята. Няма да остане човек, на когото да не забият гвоздеи. Всеки ще мине през Христовия кръст. Дето има чук и гвоз-

деи, там владее човешки порядък. Следователно, ако искате да бъдете хора на новото, на Божественото, откажете се от човешкия порядък, т. е. от вашите чукове и гвоздеи.

— Проявената любов на Духа, проявената мъдрост на Духа, проявената истина на Духа, носят пълния живот на Бога, на Единния, Вечния Бог на живота.

✱

27. Утринно Слово от Учителя, държано на 9 април, 1933 г. София. — Изгрев.

Съдържание

	стр.
1. Сеятелят	3
2. Разбрано добро и неразбрано зло	39
3. Топли чувства и светли мисли . .	56
4. Външна и вътрешна вяра.	88
5. Добри проводници	117
6. Три мисли	142
7. Божествен импулс	143
8. Умен и справедлив	174
9. Неговата воля	202
10. Блажени сте	217
11. Истина и добро	231
12. Начало и край	262
13. Прав и крив път	276
14. Отворени кранове	295
15. Приемане и предаване	308